UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1932
MADRAS

THE

MAHARAJA'S COLLEGE MAGAZINE

ERNAKULAM.

Editor.—T. C. Sankara Menon, M. A. *(Cantab)*.

Vol. XIV. | MARCH 1932. | No 3.

H. H. the late Sree Sir Rama Varma, G.C.S.I., G.C.I.E., Ex-Maharaja of Cochin.

BY K. S. KASTURI IYER, B. A., B. L.

On the 16th of Makaram, not long after the glorious sun, in his crimson robes, set on the horizon and plunged into the vast ocean, after a short spell of a day, an illustrious son of the Cochin Ruling House, His Highness Sree Sir Rama Varma, G.C.S.I., G.C.I.E., the Ex-Maharaja, suddenly closed his fairly long earthly career in subdued light and plunged his loving and loved subjects in un-utterable sorrow. The usual court mourning will perhaps be over in a year but it will be a long time before the people of the State will cease to mourn the loss of one who had secured an abiding place in their grateful hearts.

His Highness the late Maharaja's life career was unique in several respects. It does not ordinarily happen that a reigning sovereign voluntarily relinquishes his birth-right and steps aside of himself to watch the result. His Highness the late Maharaja achieved this unique distinction. We are, therefore, provided, by this very act of singular sacrifice and His Highness' fairly long retired life, with the proper perspective and with the necessary light and shade to construct a full picture of His Highness complete in all its details. But the production of such a picture must be left to the future historian and cannot be attempted in a short note for a "College Magazine." The purpose of this retrospect is simply to furnish the barest outline of a singularly purposeful and well-spent life.

When His Highness assumed the burden and responsibilities of his exalted position, he was neither in leading-strings nor in his dotage. He had arrived at an age which guaranteed full vigour and full possession of all his faculties with the back-ground of a well-regulated, well-disciplined and well-

stocked mind. His Highness, therefore, started his career as a Ruler with the promise in him of great things to come; and he did not belie expectations. From the very beginning, His Highness made it clear that he meant business and that he also meant to decide and act for himself. His Highness ascended the throne filled with the vision of a 'Great Cochin' and, with the assistance of a succession of brilliant administrators brought from outside the State, did succeed, in a marvellous degree, in raising Cochin to the level of a model State and in earning the title to be called the 'Maker of Modern Cochin.' Every department of the State was quickly and thoroughly over-hauled and brought in line with the enlightened and progressive administrations outside the State. His Highness' dynamic personality put new life and energy into every single unit of administration and nothing escaped his lynx-eyed vigilance. Discipline, efficiency and purity in administration were His Highness' watch-words. His Highness could tolerate much but dishonesty, in any shape or form, found no quarter. It is to the eternal credit of His Highness that he stamped out corruption from the State with an iron hand, especially in the higher grades of officialdom. There is an impression abroad that, temperamentally, His Highness was a bit of an autocrat. Nothing could be further away from the truth. Such an impression only shows how strength of mind and tenacity of purpose strike the average man. His Highness was a believer in the rule of action that if a thing was worth doing at all, it was worth doing well. It is true that softness was not a pronounced feature in His Highness' mental make-up. But that is a very different thing from saying that His Highness was autocratically inclined by nature. The truth is that there was no more constitutional Ruler. His Highness had, it has got to be remembered, to play the role of a dictator until he felt sure that the State had progressed all along the line and that the administration had reached a reasonable level of efficiency. When His Highness was assured of that, he lost no time in announcing his intention to associate his subjects with the responsibilities of administration. This announcement gave the lie direct to the mis-apprehension referred to above.

His Highness had been known to the outside world not merely as a great Ruler. He had an even wider reputation as a great Sanskrit scholar. The way in which His Highness patronised and encouraged Sanskrit learning and surrounded himself with eminent Sanskrit scholars and often held discourses with them, was reminiscent of the glorious past of our dear motherland. By inherited instinct and cultured conviction, His Highness was strictly orthodox in all religious and social matters and continued to be so down to the end of his life without having had any reason to feel ashamed of it. But His Highness' orthodoxy was personal to himself and did not affect others and His Highness certainly reserved to himself the right to regulate his private conduct and practices in the light of his own convictions. If, on certain occasions, His Highness' orthodoxy came into collision with the "advanced" views of a section

of public opinion, it was because, as the spiritual Head of the State, he had duties to perform and did not shrink from the performance of the same.

A study of the personal side of His Highness must be of absorbing interest, particularly to students. The first thing that would strike one who had occasion to stand in His Highness' august presence was his penetrating eyes which could seem to search you through and through. For most people, particularly to erring individuals, it was an ordeal to meet His Highness' steady gaze and yet avoid profuse perspiration and a certain shaking of their nether limbs. Yet His Highness would soon put you at ease with his gentle conversation with an occasional laugh thrown in between, although you would, nevertheless, still continue to feel somewhat uncomfortable. His Highness had an admirable control over himself and never lost his temper even while burning with indignation. His Highness had a well-knit body able to stand the strain of much strenuous physical exertion. It may cause surprise to my young friends to be told that His Highness was an excellent horseman and a fine marksman too. During his occasional shooting excursions to the hills, His Highness has been known to walk long distances leaving his attendants behind, panting to keep pace with him and causing no little amusement to His Highness himself. His Highness' habits were so extraordinarily well-regulated that he was able to put through a heavy programme of work, both public and private, each day, without impairing his health. His Highness' attention to details was even more remarkable. One peculiar feature of His Highness' personality compelled attention and outshone every other trait in his character. His Highness knew his own mind and expected everyone to mind his own Ps. and Qs. His Highness took full responsibility for whatever he did or did not do. But His Highness never allowed, even those nearest and dearest to him, to take liberties with him and did not hesitate, on principle, even to sacrifice them in order to show every one his or her proper place. His Highness, no doubt, had his own likes and dislikes. That was because he was a strong man, every inch of him. After all, His Highness was human. Small frailties often serve as a foil to set off great and outstanding virtues.

The end came with almost dramatic suddenness. After performing his Sandhya, as usual, and talking to those in attendance on him, His Highness asked to be left alone and went to bed for a little rest. In about five minutes after His Highness turned in, the spirit had left the tabernacle of flesh. His Highness was as great in death as he was great in life. He shuffled off his mortal coil with just as much ease as he gave up his birthright. Physically we miss His Highness' great presence but his spirit will abide.

Indian Universities.*

By R. M. STATHAM, C. I. E.

I am deeply grateful to the Trustees of the Jubilee Memorial Fund for the high honour they have done me in asking me to deliver these lectures this year, but I must admit that it is with feelings of great diffidence that I appear before you this evening. I should under any circumstances have found it difficult to regard myself as a suitable lecturer for this occasion but, since I have learnt the names of the very distinguished public men who have preceded me on this platform, my diffidence has been largely increased.

I have chosen as the subject of my lectures "Indian Universities", not because I consider that the problems of University Education in India are more important and compelling at present than the problems connected with other grades of education but because I thought it was a subject acceptable to a College audience and also a subject which can in several ways be related to some of the problems facing the South Indian States to-day. In any case it is a pleasure and a privilege to be lecturing on an educational topic in Cochin State which has shown such great educational progress under the wise guidance of His Highness the Maharaja of Cochin.

I do not propose to burden you with the detailed history of the origin and development of our Universities in India. I intend in these lectures to deal only with certain aspects of their work which appeal to me as needing special consideration.

In practically every monograph, essay and lecture on Universities we read of the cultural aim of University life and of the necessity for attaining high standards of scholarship and research. In Convocation Addresses in particular Universities are generally referred to as if they were places set apart only for the search after knowledge. To-day you must permit me to be a heretic. I am as desirous as anyone of retaining the high cultural and academic aims of our Universities but under present conditions I consider it essential that our Universities should be more directly related to the needs and life of the country which they serve. Their "unrelatedness", if I may use the word, is, I think, probably the unrecognised cause of some of our troubles to-day. When old-world scholars wrote of knowledge for knowledge's sake they were no doubt picturing small and compact Universities able by the conditions of their foundation and the status of their undergraduates to aim mainly at one ideal but the relationship of our Indian Universities to the life of the country presents, for many reasons, a problem not altogether anticipated by writers of the past.

* Jubilee Memorial Lectures 1932—delivered at the Maharaja's College.

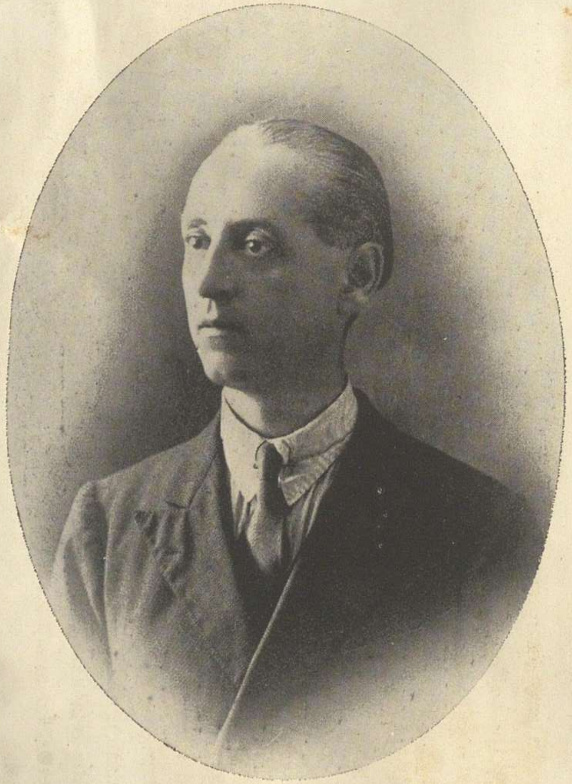

R. M. Statham, M. A., C. I. E.,
Principal, Presidency College, Madras.

C. G. Herbert, I. C. S.,
Dewan of Cochin.

Dr. Albert Mansbridge, for whose work and ability I have the sincerest regard, in his fascinating book, "The Older Universities of England" discusses how far the singleminded pursuit of learning in lecture rooms and laboratories has been able directly to serve life. He writes, "It is recorded somewhere that one of the toasts after a Cambridge dinner was 'God bless the higher mathematics and may they never be of use to any one;' that is precisely the spirit which makes a University; it is a strange but true paradox that for philosophers or men of science the search for mere utility is dangerous." I have no quarrel with such a view as it stands, but it cannot obviously be applied to all the many thousands in India who fight their way into University classes hoping not merely for culture but for careers in after life. There must be many a poor unemployed cynic abroad in the land to-day who would alter the toast just quoted into "God bless higher education and may it never be of use to anyone"! Whatever may be the ideally correct function of a University it is, I think, a fact that there is much dissatisfaction at present in India with the so-called rigidity of higher education and I am certainly not alone in my desire to see that our Universities should be more directly related to the needs of the people. Only the other day, for example, I noticed that the Lord Bishop of Madras is reported to have said in a public speech, "the whole tendency of the schools was standardisation and neither teacher nor parent—particularly the parent—gave a thought to the bent of the boy or girl. Children left school and got employment where they could. How could the parent be approached so that there could be harmonious co-operation? What employment was open for which we could train children? General education was necessary and good for all employment but what special training should be given so that children could secure employment when they left school? Should the schools also not give some direction as to what Universities the children should go to? He did not know which was the tail and which was the dog but let the schools as the tail do a little wagging of the University dog."

Dr. Mansbridge's paradox may be a truism but if the example of Oxford and Cambridge is to be quoted it should be remembered that the great majority of the students at those Universities do not attend to the single-minded pursuit of learning but serve the life of the Empire by equipping themselves in a number of ways to take up careers ranging from industry to politics.

People often write and speak as if the undergraduates of Oxford and Cambridge went to the University without any intention of putting their University degrees to practical advantage. While it is true that the life at Oxford or Cambridge by itself affords excellent training, the average parent who manages, very often at great sacrifice, to send his son to Oxford or Cambridge does so with the full knowledge that a degree of either University has a special value in relation to future employment. The range of employment is no doubt wider for graduates of the older Universities than it is for those who study in

the younger Universities, which have specialized in practical courses, but the undergraduates of Oxford and Cambridge are certainly not unmindful of the fact that their degrees generally lead to employment in the services, the professions and in commerce. The authors of the Travancore University Committee Report stated the case well when they wrote :—"the tendency to an austere conception of the University which would make it exclusively a place for the advancement of learning and knowledge has been corrected particularly in recent times in many notable pronouncements on the true functions of a University. Till the 19th century the most noteworthy duty of a University was regarded as teaching. During the last century the obligations of research in a University came to be emphasized. The 20th century with its recognition of the inter-dependence of knowledge and freedom and its faith in the democratization of knowledge has brought in the further belief that the University exists for the general service of the community."

The most casual observer who surveys University education in India must be struck by the unparalleled number of students who read in college classes. Over 1,00,000 students attend the 18 Universities of the Indian Empire and the Calcutta University alone has more students than all the 11 Universities of England put together. In fact the total number of University students in the whole of the United Kingdom is approximately only 48,000 of which about 14,000 are women.

No one, least of all myself, wants to deny University education to any student who can profit by it, but it is impossible not to feel a doubt whether the sheer weight of numbers alone in our Indian Universities is not injurious both to the Universities themselves and to many of their products. India is mainly an agricultural country and in consequence has comparatively few business and professional openings for graduates in arts and yet we have the somewhat unnatural position that in India a higher percentage of secondary school students proceed to the University than the corresponding percentage in England. It is also remarkable that, in a country, which unfortunately has such a high percentage of illiteracy, as large a proportion of the population should be receiving higher education as the proportion found in far more literate countries. Is it too much to ask that our Universities should seriously consider this question of numbers both in relation to their own standards and in relation to the value of their courses to the average undergraduate? In this connection I note that the Auxiliary Committee of the Indian Statutory Commission summarised their opinion of the position in one terse sentence, "The Universities are over-crowded with men who are not profiting either intellectually or materially by their University training."

One of the reasons why the Universities in India are over-crowded is, I think, because in many of the Universities students are admitted at an age which could not be dreamt of in most Universities outside India. Owing to

the system of Intermediate Colleges and also owing to the low age limit, students are able to become under-graduates even at the immature age of 13. Not so many years ago there appears to have been no age limit in Madras and students have been known to matriculate even at the age of 11. In 1927 there were over 15,000 students under the age of 18 reading in Indian Universities and last year the number of such students reading in the Madras Presidency alone totalled 3,250. It is not surprising that Universities have diffculties over numbers and standards when boys between the ages of 13 and 17 are admitted as undergraduates. I am aware that the question of the existence of Intermediate Colleges has been hotly debated and that there are difficulties in connection with vested interests, finance, etc., but the controversy regarding the existence of Intermediate Colleges has turned largely on the question of control and not of age. Parents I know are generally proud of precocious children but I venture to suggest that they are running grave risks when, as they often do, they send away young and immature boys to large centres of collegiate education. Such boys are from no point of view ripe for the comparative independence which an undergraduate life bestows on them. In Universities outside India it is a rarity to find undergraduates under the age of 18 or 19 with the result that a student of a University is able to reap the fullest possible benefit from his collegiate course being just at an age when he is passing into manhood, physically and mentally. It must also be remembered that many of the Universities outside India are completely residential and the students, even though older than Indian students, are kept under strict supervision in so far as their habits of life are concerned. Whereas in India in the majority of places where there are colleges large numbers of young boys do not have the advantages of the safeguards of a residential system and their manner of living outside college hours is almost entirely unsupervised by the college authorities. In the Madras University for example during the year 1929-30, only one-fourth of the students of constituent and affiliated colleges were living in college hostels. Furthermore, even the students who live in hostels have, as far as I am aware, less restrictions placed on their comings and goings than the more elderly students, for example, at Oxford and Cambridge. Further there are no University Proctors and no compulsory wearing of caps and gowns so as to distinguish undergraduates from other young men. A young boy may have been brought up with the utmost care and may show every sign of steadiness of conduct and character, but I think it is placing an improper strain on a boy, who should at that age be under the close discipline of a good school, to give him the title of under-graduate, to set him down in a large city and to mix him up with other students many years older than himself. In recent years however several of the Indian Universities have realised that, for whatever reasons, Intermediate Colleges should not form an integral part of University education. At Dacca, Aligarh, Allahabad and Lucknow intermediate education has been separated

from University control. Perhaps other Universities may, in spite of attendant difficulties, come to realise that young boys require a system of education distinct from that which even a good University can provide them with.

If one examines the courses of study at most of the Universities in India one is struck by two things; the paucity of professional courses and the re-duplication of the provision of identical arts courses within a comparatively small area. Twenty years ago in the Madras Presidency graduates in arts practically confined themselves to employment under Government or employment in the legal, medical and teaching professions but today the tragic increase in middle class unemployment necessitates a changed outlook. While I do not for one moment suggest that a graduate in arts is not fit to enter any walk of life, whether it be agriculture or industry, I cannot help thinking that some at least of the courses of study in our Universities might be more related to the practical needs of students seeking new openings in life. Even for those students who are in a position to devote themselves wholly in after life to public work there is little in the majority of the present University courses which can directly or even indirectly acquaint them with civic problems or prepare them for social work. I expect there are those in my audien ce who would like to reply that Universities are not places of practical training but centres of culture and knowledge. I can only suggest that while Universities must jealously guard the torch of knowledge they must also respond to the varying needs of public life. To quote the Auxiliary Committee of the Indian Statutory Commission again, a Committee which included two Vice-Chancellors of Indian Universities, "Universities are not isolated institutions devoted wholly to teaching, study and research. They are in a real sense organs of the Commonwealth with a place of their own in the national economy." If we accept such a dictum our Indian Universities, I take it, cannot remain in isolation from the developments around them while they continue to pass out a stream of stereotyped graduates most of whom cannot now be profitably absorbed into the life of the country. Indian Universities are apparently shy of technical and technological courses fearing perhaps to create a new type of educated unemployed. These fears, if they exist, are, as I hope to show later, largely unfounded. University students undergoing professional and technical instruction in India represent approximately only 20% of the total number of University students; while in some provinces the percentage is as low as 3%. The following figures show to what a limited extent the 18 Universities of India make provision for professional and technical instruction. Seven Universities provide instruction in some form of engineering; eight Universities provide instruction in commercial subjects; only four Universities have agricultural courses; only one University offers a degree in forestry and only one a degree in mining. But this enumeration does not give us an accurate picture of the extent of professional studies because several of the classes referred to have few students, if

any. The latest figures available show that in the Allahabad University out of a total of 1,279 students only 29 were reading for commerce. In the Bombay University in the year under reference there were only 56 graduates in commerce, 11 in mechanical engineering and 27 in agriculture. In the Calcutta University there were only 43 graduates in commerce and 21 graduates in engineering. In Decca University there were only 15 graduates in commerce. In Lucknow there were only 24 graduates in commerce. In Mysore University there was only one candidate for the degree in commerce and 36 graduates in Engineering. In the Punjab University there were 30 graduates in agriculture but no candidate for the diploma in commerce. In the Madras University there were only 7 graduates in agriculture part II, 19 in part I, 11 graduates in civil engineering and 6 in mechanical engineering. The figures for all the Universities in British India for the latest year available show that out of a total of 12,300 graduates there were only 196 graduates in engineering, 79 in agriculture and 215 in commerce.

I am well aware of the essential difference between the needs of an industrial country like England and an agricultural country like India, but it is nevertheless well worth while to look at what is being done in Universities elsewhere in the Empire. The Universities of Oxford and Cambridge have long been the butt of critics who declare that the work and ideals of those Universities are unrelated to the needs of the Empire but even Oxford and Cambridge have in recent years adjusted themselves to the trend of the times and have introduced utilitarian courses. At Cambridge there are courses in Military Science, Engineering, Metallurgy, Aviation and Aero-Engineering, Agriculture, Horticulture, Art, Public Health, Hygiene, Forestry and Coal Mining. While at Oxford there are courses in Military Science, Agriculture, Forestry, Rural Economy, Engineering, Aviation and Aero-Engineering and Public Administration and Finance. The younger Universities of England, several of which have been designedly developed so as to suit the social, industrial and technical needs of the districts which they serve, make provision for a very wide choice of social, commercial, technical and technological branches of study. There are schools of Art at Durham, Reading and London; schools of architecture at London, Manchester, Sheffield, Liverpool and Durham; schools of Naval Architecture and Marine Engineering at Liverpool and Durham; schools of Commercial Science at Leeds, Liverpool, London, Manchester, Reading and Durham; schools of metallurgy at Leeds, Liverpool, London, Manchester, Sheffield and Durham; schools of mining at Birmingham, Leeds, Durham, London, Manchester and Sheffield; schools of Petroleum Technology at Birmingham and London; schools of Horticulture at London and Reading. In addition to these, London provides courses in dramatic art, journalism, town planning and civic architecture, civic engineering, household and social science, aeronautics, estate management, sociology and librarianship; Birmingham provides for Brewing,

Public Health and Social Study; Bristol provides for Agriculture and Domestic Science; Leeds provides for Social Organization and Public Service, Dyeing, Textiles, Leather, Gas Engineering and Public Health. Liverpool provides for Civic Design and Social Science; Manchester provides for Dyeing, Bleaching, Printing, Paper Manufacture, Textile Manufacture and Sanitary Engineering; Reading provides for Dairying, Domestic Subjects, Secretarial Subjects, Dairy Factory Management and Poultry Keeping and Sheffield provides for Fuel Technology, Glass Technology and Domestic Science; The list is formidable and unkind critics might say that the majority of courses while being suited to English industrial conditions are not suited to India. An answer to the critics is not, however, difficult to find. Whatever differences there may be in the relative needs of the two countries, nobody can deny that India to-day not only needs but actually utilises industrial and technological experts, architects, marine engineers, sanitary engineers, civic engineers, fuel experts, aviation engineers, estate managers, librarians, etc. Though limited in demand perhaps, there is yet in India a need for the supply of persons qualified in almost all the subjects of study provided for by English Universities. Merely because these experts have hitherto been largely recruited from abroad or trained abroad, there appears to be no good reason why the majority of Indian Universities should continue to fight shy of higher technological education and the utilitarian side of higher education. In this connection I would invite the attention of my audience to the striking Convocation Address delivered by Sir M. Visveswarayya at the 5th Convocation of the Andhra University. Those of you who have been following the important pronouncements made by Sir M. Visveswarayya from time to time will have noticed that Sir Visveswarayya sees nothing dangerous, impracticable or undesirable in our Universities adapting themselves to the changing needs of the country. In his recent address Sir Visveswarayya says: "I wish to draw attention to the importance of adjusting future educational policies and curricula to the needs of business and the demands of economic advance. The instruction given in the Indian Universities in subjects which have relation to production and business is extremely meagre. The Indian Universities should put forth their strength in future to bring the training into closer contact with the needs of every day business. The economic future of India is placed in grave peril by the slow progress which mass education is making and the scant attention that is being paid in University circles to the needs of industrial and commercial advance."

It is perhaps worth mentioning in this connection that even before the Andhra University was started, proposals were discussed for confining its University teaching mainly to technical and technological studies. In view of the favourable circumstances connected with the new railway centre and harbour at Vizagapatam it was hoped that the new University would be able to concentrate on marine and locomotive engineering and that commercial

transportation courses would be started to prepare candidates for the traffic departments of the railways.

Even assuming that the courses of study in England to which I have referred are not all suited to our local conditions it surely cannot be denied that courses in art, architecture, journalism, social science, sociology, social organization and public service, estate management, civic design and rural economy are necessary and desirable fields of work for at least some of our future Indian citizens. They are directly related to public life and though in a sense utilitarian in purpose would not in any way lower the standards and aims of the Universities which introduced them.

The second feature of our Indian Universities to which I have referred is re-duplication of identical courses within comparatively small areas. This re-duplication not only involves large expenditure but it also prevents the proper diversion of candidates into more useful forms of training or employment. Re-duplication also lowers efficiency. In scientific subjects particularly a number of individual colleges cannot be expected to build, equip and maintain laboratories up to the highest standard and in any case the expenditure involved on the equipping of first rate laboratories attached to contiguous individual colleges far exceeds the amount required to build and equip one centrally situated laboratory. Further one central institution can employ higher-paid and better qualified lecturers than those recruited by a number of separate institutions. In addition to economy there are other benefits to be obtained from the students of individual colleges meeting in common lecture halls and laboratories. In South India we have, excluding the Osmania University, four Universities. Whatever the future intention of the authorities of these Universities may be at present it is difficult to point to any particular feature which distinguishes one University from another. By a distinctive feature I mean something which shows that one of the Universities is providing for a special type of training which is not provided for elsewhere. The Annamalai University is of course of the Unitary and Residential type but I am now referring only to the provision of courses of study. I hope that the authorities of the Universities will not think that I am casting any reflection on the work done in their institutions. That is not my intention. I merely desire to draw attention to the fact that the creation of new Universities has not been accompanied by the provision of opportunities for new subjects of study correlated to the economic life of the people. It cannot be said that financial reasons alone have prevented new developments since very large sums of money have been spent on University development nor can it be said that the statutes creating the Universities rendered the development of special features impossible. The Andhra University Act, for example, includes amongst its objects the cultivation and promotion of professional studies and technology, while the Annamalai University Act provides for instruction in such branches

of learning as the University may think fit, including professional studies and technology.

Not only do most of the Universities continue to provide the same stereotyped courses of study but the Colleges within the Universities, especially those located at large educational centres, rival with each other in preparing students for identical courses. There are two ways to avoid this overlapping. A University can itself take over and conduct the higher teaching, particularly on the scientific side, or individual Colleges can concentrate on particular courses of studies not provided for in neighbouring colleges. Provision has been made in most of the new University Acts, and in the Acts which amended the older University Acts, for the taking over of higher teaching by the Universities themselves but progress in this direction has been slow. The Andhra University is about to establish courses of instruction directly under the control of the University but elsewhere in the South except at Chidambaram most of the instruction given still remains under the control of individual Colleges. There is at present a marked similarity of courses in almost all the Colleges from Berhampore to Tinnevelly and we find that even in big centres like Madras and Trichinopoly there is little co-operative effort, no common laboratories and that there are few colleges which specialize in order to attain greater efficiency combined with economy. In Madras city there are three men's colleges offering Honours in Mathematics, History, Economics and Philosophy; two offering Honours in Physics, Natural Science and English; four offering the pass course in Mathematics and History; three offering the pass course in Philosophy, Physics and Languages; and two offering the pass course in Natural Science. The three Colleges at Trichinopoly all offer History and Philosophy for the pass degree while two of them further provide four common subjects for the pass and two common subjects for Honours. Even at Madura both Colleges provide for History and Economics. In the Indian States of Mysore, Travancore and Cochin this overlapping has been almost entirely avoided and at Trivandrum there exists the sensible arrangement of one College for Arts and another for Science. The Report of the Commission on Christian Higher Education in India makes proposals in regard to the Missionary Colleges in South India which should be welcomed from the point of view of suggested concentration. The report proposes, with the object amongst other things of avoiding re-duplication of effort and expenditure, that the new Christian College scheme at Tambaram, Madras, should be a united Missionary effort whereby several Mission Colleges, which have hitherto made separate provision for a number of courses of study, should be amalgamated into one college. The amalgamation if accepted will be accompanied by the erection of separate halls or hostels for the residence of those students who have hitherto been members of individual denominational institutions.

I have already referred to the problem of unemployment. In this connection it is necessary I think to consider what contribution our Universities are making to the solution of this problem. After reviewing the enormous numbers that attempt to gain admission to the Universities and the similarity of the Arts courses which the Colleges provide one is forced to the unpalatable conclusion that in some cases at least the Universities succeed only in making the problem more acute. I do not think that it has been sufficiently realised how rapid the increase has been in the number of applicants appearing for examinations which serve as entrance examinations to the Universities. In 1910 in Madras 7,362 students were registered for the Matriculation examination. Ten years later the number registered for the School Final Examination was 13,541 and in 1931 the number rose to 22,343. Large increases in the number of applicants for university courses would be welcome if only the courses were more varied and our graduates more willing and able to make use of their University training in non-professional occupations. As it is, it might perhaps be well if the Universities and the Colleges were to consider whether the individual circumstances of applicants for admission held out any promise of the students profiting by a university course. I am sadly afraid that it is true to say that to-day in many cases a university course depresses rather than elevates the individual and not merely the individual but his family. Instances must be known to all of you in which sons of prosperous traders, of gentleman farmers, of petty shop-keepers, of skilled craftsmen, of hereditary artisan workers, etc., have achieved a university degree, sometimes at the expense of their families' fortune, and have subsequently remained unemployed or have accepted low-paid salaries as subordinate clerks or teachers. Their more profitable hereditary occupations have been abandoned. With the result that in the next generation, families, which had previously been occupied in honourable and remunerative trades, have become economically depressed. It is common knowledge that many landholders, merchants and traders continue to strive to turn their sons into lawyers whether there are prospects of briefs or not. Businessmen are often not prepared to apprentice their sons in their own business after a high school or intermediate course which has provided a perfectly sufficient general education. University education can be turned to good account in trade or in any employment but if University graduates insist on despising the hereditary occupations open to them it is doubtful whether their University education has either been of the right type or of permanent value. I may be told that these matters are the concern not of the Universities but of the parents and the public. Parental opinion and public opinion, it is true, are most important factors but surely our Universities must consider the future of their graduates in relation to the admission of pupils, the maintenance of standards, the provision of courses and the needs of public life? Universities "with a place of their own in the national economy"

while sending out scholars and research students, lawyers, doctors, officials and teachers will also train and send out into the life of the community men with aptitude for trade, business, shipping, farming, journalism, architecture, accountancy, etc., and also men who feel the urge for social service and civic responsibility. There is one practical aspect of the problem which needs mention. It is perhaps strange that while old and small Universities like Oxford and Cambridge have for many years maintained employment bureaus our Indian Universities have, with few exceptions, set up no machinery to put students in touch with possible openings. I do not for a moment suggest that the establishment of employment bureaus is going to cure unemployment but every avenue might well be explored in order to improve the present distressful conditions. University employment bureaus might at least assist a few students to find new openings and careers. Business houses and banks, for example, might welcome a recognised body which could put them into touch with enterprising and suitable young men instead of having to rely on the results of advertisement and individual recommendations. On the other hand the Bureau might keep in touch with genuine vacancies and so prevent students from fruitlessly knocking at closed doors in the hope of chance vacancies. An investigation by an official bureau of openings outside the range of Government service might also be helpful.

There is another aspect of our Indian Universities which I think bears a direct relation to the problem of the employment of educated men. The uniformity and rigidity of our higher education is I think partly caused by the fact that parents are called upon to decide the future bent of their sons when those sons are but children. Choosing a career and choosing the means of training for a career are at all times difficult tasks but in India, particularly South India, they are made more difficult when a decision has to be taken at a time when the boy is often only aged between 13 and 15. Normally a parent or a Headmaster should have discovered about two years before a boy can appear for entrance into a University, whether the boy is likely either to profit by, or cope with, a course of studies at a University. If at that stage the boy's bent does not appear to be in the direction of further academic studies he should be diverted into school classes preparing for other objectives. But in South India, for example, a boy may even be in the 5th form of a High School at the age of 12 and no responsible educationalist will I think uphold the theory that a boy's whole future can be satisfactorily decided upon at such an immature age. Students when still only children have to choose courses of study which practically determine their future reading right away up to a degree. In consequence a young boy of fourteen or under may be launched into the sea of scientific study long before his particular bent has been discovered. The position is forcibly brought home to me when I remember that there are under-graduates in the Madras University as young as my son who has not yet entered his public

school in England. Because of the necessity for making a decision so early and because of the difficulty of choosing suitable alternative courses, boys drift into what are mainly pre-University classes and then later drift again into University Intermediate classes, often without any conscious aim. As I have previously indicated, the figures for the Madras Presidency, excluding the Indian States, show that there are over 3,200 students reading in College classes under the age of 18. The corresponding figure for British India is 15,100. The number of students under the age of 16 reading in the three highest school classes in the Madras Presidency is approximately 23,000, the figure for British India being 102,161.

In most other countries boys do not approach the two highest school classes until they reach the age of 16 or 17 and Headmasters and parents are then able to decide whether it is going to be practicable and desirable to continue the boys in pre-Unversity classes or whether it is better to divert them into classes preparing directly for other occupations or to send them away for practical training, apprentice courses, direct employment, etc. Moreover, the boy himself by the time he has reached the age of 17 is likely to have fairly responsible views as to his own future which cannot be expected from a boy of 12 or 13. The comparison, of course, is not altogether satisfactory because there are a variety of openings in other countries which are perhaps not available, or not available to the same extent in India, but I don't think that it can be denied that the early age at which a student can become an under-graduate in India does affect the problem of his ultimate career. I have already suggested that the universities might seriously consider the undesirability of mixing boys and young men in the same classes and institutions and it seems equally desirable that Universities should consider the question of the age of their under-graduates in relation to the ability of their under-graduates to obtain the fullest possible benefit from a University course.

In recent years increasing attention has been paid to the study of science and to research but even in these directions there is little evidence that the Universities have been correlating their courses to the industrial and other developments around them. At present Applied Science and Technology are mostly to be found in special institutions not affiliated to Universities. It is difficult to see how the cultural aims of our Universities would have suffered if some of them had developed their advanced courses along the lines of those at present provided for at the Indian Institute of Science, Bangalore. Owing to the forethought and generosity of Mr. J. N. Tata and his sons, India probably owes more in so far as Applied Science is concerned to this institution than to any of her Universities. I am not unmindful of the fact that a few Universities are endeavouring to promote Applied Science but speaking generally the Unversities have not, I think, consciously aimed at relating science to industry. Even in the majority of the Engineering Departments of our Universities I think it is true to say that the "shops" have been less important than

"theory" and that the aim has been mainly Government service rather than industrial openings. Long ago the Lord Lytton Students' Committee drew attention to this fact and pointed out that the Engineering Colleges in India were too much influenced by the immediate requirements of the Public Works Department. Those of us who have been pleading for the establishment of more technical courses in higher education have been constantly told that the country cannot absorb technically trained young men. Now I confess to knowing little of industry and still less of Technology but I would ask my audience to consider the actual facts as they appear to a layman. In discussing the facts it is only fair to remember that the present acute economic depression should not be taken into account, since we cannot but hope that times will improve. The authorities of our Universities will not I think disagree with the following two statements; one, that the number of Arts Graduates leaving our Universities is far in excess of the number of openings normally available and hitherto considered as acceptable employment and the other that India, though largely an agricultural country, is making and is likely to make rapid strides in industrial and commercial development. If these are facts, is it not possible that there is room for broadening the outlook of University Education? Even those who believe in the desirability of establishing technological courses plead that they cost money and that the Universities cannot afford to launch into new ventures. New Universities also cost money. Arts Colleges also cost money. Since 1917 eleven Universities have been founded in India involving an extremely large capital and recurring expenditure. Five of these Universities make no provision for professional courses other than law and teaching and none of them, I think, make provision for technology. Meanwhile since 1917 the Indian Mercantile Marine has developed. There has been very great expansion on railways; water power has been harnessed and hydro-electric schemes have been launched. There have been great electrical developments in towns, mills and on railways; mining has considerably expanded; textile machinery has largely increased; the film industry has been built up; wireless has made great strides and commercial aviation has become a reality. Furthermore, many new industries have come into being such as motor car, paper, matches and glassware manufactory.

As far as one can judge it is not so much that suitable employment is not available or could not be made available for technically-trained young men as the fact that parents and the public have not even as yet, in spite of economic pressure, sufficiently realised that young men can be diverted with profit and honour from Government service and the professions into careers which require technical training and, may be, prolonged apprenticeship. Young men also have not yet shown to any large extent that spirit of initiative and adventure which, with the willingness to take risks and responsibilities, is required

for developing new concerns. So long ago as 1918 the Indian Industrial Commission recommended the opening of Marine Engineering Schools and four shipping companys pledged themselves to take Indian marine engineers as apprentices but we have no Indian marine engineers as yet. Automobile engineering and construction has begun in India but it is largely in the hands of Americans and Europeans. There are almost unlimited prospects in India for the development of commercial and civil aviation but facilities are not, I believe, available for the study of aeronautics. Wireless and cinematography, as recent years have shown, are capable of almost indefinite development but the opportunities for the study of Applied Science in these directions are very meagre. In normal times, factories, mills, telegraphs and railways all provide a considerable number of openings for candidates who have received the right type of technical training.

In recent years there has however been considerable criticism of the fact that graduates from our Engineering Colleges find it difficult apparently to get recruited on the staffs of large commercial concerns such as factories and railways. I do not know whether the criticisms have been justified in the light of actual facts but I think it is clear that several of the Engineering Departments of our Universities do not give exactly the type of engineering instruction which recommends itself to the authorities who select subordinates. A perusal of Mr. H. L. Cole's Report on the Training of Railway Officers and Subordinates in India published in 1923 gives a very good idea of a Railway Officer's views on the type of education required to secure employment in the gazetted ranks of the railways. Mr. Cole writes "it is apparent that the practical course is unquestionably to make the utmost use of existing institutions with the proviso that at one or more select points, with the co-operation of the railways, certain arrangements should be made in order to provide special courses and facilities, in particular in connection with the higher training of traffic candidates. We may reasonably anticipate that besides Roorkee, Poona and Sibpur, the new College at Lahore, the projected College at Lucknow, the Guindy College in Madras and other Colleges with similar objects will aim at a passing out standard such that their awards will be acceptable to the Councils of the great engineering institutions as equivalent to passing their own Associate Membership Examinations. So long as this can be assured and linked satisfactorily with the practical courses that can be given by the railways it may be accepted that, lacking only certain heavy research plant for what may reasonably be regarded as post-graduate courses, we have means at hand for giving in this country to boys of the right material a thoroughly good technical training for the gazetted ranks of the railway, civil and mechanical engineering services." With regard to Traffic Officers Mr. Cole pointed out that there was at the time of writing no system for the higher training of Traffic Officers nor any collegiate provision for the purpose and he suggested that the

Sydenham College of Commerce, Bombay, should in co-operation with the railways provide the necessary courses. In this connection it may be noted that in England the London School of Economics provides for railway transportation courses and that transportation examinations are conducted by Leeds University and by the Armstrong College at Newcastle.

Of the Indian Colleges mentioned by Mr. Cole, Roorkee and Lahore are not affiliated to any University and the projected college at Lucknow has not materialised. Of the Engineering Departments of Universities only Poona and Sibpur I think, have been able to fall into line with Mr. Cole's suggestions. The Sydenham College, Bombay, however, now makes provision in its courses for the study of transportation problems. Nevertheless it is obvious that even the professional courses in several of our Universities remain to some extent unrelated to the needs of large employers like railways, mines and mills and that there is still room for the adoption of Mr. Cole's proposals for the blending of the practical and theoretical courses known as the "Sandwich system." As Mr. Cole points out, possible recruits to the railways are divided into University graduates who have sound theoretical knowledge but have not learnt to "take their coats off" and skilled workmen who have not the general educational qualifications to fit them for gazetted appointments. Even when a satisfactory training, combining much daily workshop practice under the wagon or on the machinery with theoretical study, has been given, young engineering students must realise that a successful career depends upon their ability to prove their worth as apprentices. That there are openings for University graduates trained in the right manner is certain and when the present depression passes away such openings are likely to increase. Some years ago His Excellency the Governor of Bengal in a speech at the Sibpur Engineering College summarised the position when he said "hitherto industrial concerns and to some extent the Government also have been compelled to go to England and elsewhere for engineers of full qualifications and attainments but if Bengal can turn out engineers equal to those who have obtained their training in other countries it is clear that they will be in a strong position in competing for employment locally. But in these days industrial concerns at any rate are taking large views and the mere rate of pay for which a man is willing to work is a minor consideration. Firms which pay large salaries to engineers imported from Europe have got to be persuaded that the Indian engineer trained in India will meet their needs. You students who go out into the world will have to show that you are capable and practical engineers and the demand for Indian engineers will depend upon the manner in which you meet this test."

On the general question of the relationship of University studies to the industrial life of a country I should like to quote a speech made long ago by the Marquis of Crewe. "Science", he said: "by common consent being a

main subject at all the Universities, old and new, throughout the United Kingdom how far is it wise, having regard to the right conception of a University, for them to proceed in the direction of actual technical training and preparation for an industrial career or should Universities rather confine themselves to teaching the laws and principles which are the foundation of practice leaving the special applications to the time when the student begins his or her industrial life? Further, if Universities undertake practical training for industry is there any fear of their neglecting other duties which none can perform but they, such as the equipping of students whose gifts point notably in the direction of research and the training of teachers in highly specialised branches of scientific knowledge? One may ask, what degree of uniformity is demanded from our British Universities? Must they advance on a uniform track or are wide limits of deviation open to them? I should myself plead that they be as wide as possible and that each University be encouraged to make its own soul so to speak and to develop on the lines dictated by its history and its surroundings, granting as free a choice as can be to its students and teachers, refusing to distinguish fallaciously between remunerative and useless lines of work and guarding against the intellectual vulgarity that sets the scholar in a different class from the worker either for laudation or contempt. History and surroundings indeed must be allowed to exercise their fair influence. Each University must grasp its local advantages; for instance the application of science in some of its latest developments to the industry of agriculture has of late been fully apprehended. Both at Oxford and at Cambridge the utmost use is being made of facilities surpassing those open to any other English university though I conceive that the University of Bristol might well become another great centre for agricultural training. Such vast ports as Glasgow and Liverpool must attract to those Universities many whose minds are set on certain branches of engineering. Sheffield has been inspired by some of its local industries to concentrate on the metallurgy of steel and iron and upon the technology of glass. Leeds is supreme in some branches of economical research and training. Birmingham too has its special and characteristic work to fulfil." Such a passage stimulates, I think, much thought in regard to the development of our Universities in India. Times are changing but there still exists unfortunately an intellectual vulgarity which sets the scholar in a different class from the worker and, as we have seen, not only is there little of applied technology in the Universities but our Universities even within one province have, irrespective of local advantages, developed very much on uniform lines. It should be remembered that the demand for technology and for practical courses has come not from fadists but from responsible and experienced persons. Even His Excellency the Viceroy of India when opening the Conference of Indian Universities held in May 1924, said: "We must confess to a need for further development in many directions, more especially in higher

technological education." There have been, it is true, many proposals under consideration from time to time but in spite of the opening of new Universities little distinctive has so far been evolved.

The new Universities of India have come into existence under the influence of a variety of causes. Local patriotism, communal aspirations, private benefactions, linguistic requirements and Government policy have all played a part. The report of the Calcutta University Commission and the growing belief that residential and unitary Universities were needed in addition to the old affiliating type have also largely influenced University developments. Benares University represented the fruits of a long cherished scheme for an all-India residential University for Hindus. The Universities of Patna, Rangoon, Nagpur and Delhi arose mainly out of the natural desire of each province to have its own University. The Aligarh University was the result of twenty years of effort by the Muslim community to raise the Anglo-Oriental College at Aligarh to the status of an All-India Muslim University. The foundation of Lucknow University was an expression of belief in the need for a new type of teaching University. The Mysore University was the first to indicate that the larger Indian States could develop Universities within their own jurisdiction. The report of the Calcutta University Commission, coupled with the need for a separate University to serve the Eastern Bengal Muslims, was responsible for the founding of Dacca University. The Osmania University was begun as the first experiment in imparting all branches of University education through the vernacular. The Andhra University came into being as the result of persistent agitation on the part of the Andhras to have a separate University for their portion of the province of Madras. The Agra University was instituted mainly to control the institutions previously affiliated to the University of Allahabad and thus permit the development of Allahabad as a unitary and teaching University. While the Annamalai University owed its origin to the munificent patronage of higher education by a single individual. No one can quarrel with the aims of the founders of any of these Universities and the establishment of residential Universities in particular has been the most satisfactory feature of recent developments. But it must be obvious that while much consideration was given to the particular type of University to be newly founded, specialization in departments of higher study did not receive equal attention. We have already seen that the courses in the Madras, Mysore, Andhra and Annamalai Universities are very similar to each other and much the same can be said of the five Universities in close proximity in the United Provinces and Delhi. Arts courses predominate everywhere and in some places University teaching competes with college teaching.

In a country as large as India it is natural that linguistic and communal reasons should play a part in deciding University development but these forces should not operate to the exclusion of other considerations. The demand for

institutions mainly reserved for special communities or restricted to particular areas may be carried too far and already there have even been proposals for an Anglo-Indian University and for an Indian Christian University. A new University with special courses, high standards and a reputable staff should rightly attract students from all communities and from any district or province and, while a local University will naturally and properly give full encouragement to the local vernacular and literature, I think it is unfortunate that new Universities should be thought of in terms of a "Telugu" University, a "Tamil" University and a "Malayalam" University, etc. Residential Universities in which students from all communities freely intermingle are great assets to the country and any special difficulties can be overcome by the system of "halls" which prevails at Dacca and which has been proposed in the Christian Higher Education Committee's Report. In this connection it is pleasing to remember that in spite of the origin and aims of the All-India Mahommedan University at Aligarh, a Hindu Hostel has been built there to accommodate the Hindu under-graduates of the University. The present condition of University education in India would appear to indicate that further developments must be preceded by a careful consideration of several aspects of University life. The justification for a new University may depend upon its type, a type which, like the Annamalai University, will provide a larger and fuller life for its students and will lay stress not only on examinations and standards but on the educative values to be derived from personal contacts and corporate activities. The justification may also be found in the knitting together in closer union of institutions hitherto working under an affiliating system and in the control of higher studies by the University itself as has been exemplified recently at Allahabad. Or again the justification may consist of the new University being able to provide for and concentrate on courses of study not available elsewhere or on courses especially related to local conditions as has been the case with the minor Universities of England. In this State of Cochin much interest has been taken and is being taken in the proposal to establish a Kerala University. My audience will no doubt appreciate the fact that it would not be proper for me either to make suggestions in this regard or to criticize proposals which have formed the basis of long discussions and which have been crystallized mainly in the Travancore University Committee Report. But I do not think that there can be any harm in my respectfully suggesting that, when times improve and Kerala is able to realize a University of its own, further consideration might be given to some of the points of view I have been discussing in these lectures. The mere disaffiliation of local colleges from well-established Universities, the setting up of independent and costly new authorities and the re-duplication of courses of study, already amply available, are expensive and doubtful means of attaining one's ideal. Experience has shown that even in what appear to be compact provinces conflict of opinions and the rivalry of

vested interests may seriously damage the ideal for which all were originally striving. You will, I imagine readily, agree that the mere creation of a University for the sake of its being a separate and local University is not in itself a sufficient justification for the expenditure involved. The University must not merely be of a type acceptable to all but also of a type which will prove to be a distinct improvement on the conditions of collegiate education previously existing in the local area. The University should also be such that while it avoids as far as possible the re-duplication of departments already amply provided for near by, it specially provides for branches of study suitable to the genius of the local people and intimately related to the economic life of the country. The authors of the Travancore University Committee Report were evidently aware of some of these essentials when they wrote, "overlapping between the activities of contiguous Universities can be wasteful. That can be avoided if the needs of the areas in which Universities are formed have to be prominently kept in view by them. An academic division of labour between the Universities in regard to the more costly or the more exacting branches of study must prove beneficial particularly in a comparatively poor country."

I have discussed at length in these lectures the utilitarian aspects of Universities in relation to business, etc. But even if we were to assume that the proper functions of a University do not include technology and the preparation of students for specialized careers we cannot be quite satisfied that all our Universities are doing everything within their power to prepare students for life generally. Book-learning and tests by examinations are perhaps the smallest factors which contribute to the making of good citizens and yet we still have Universities in which, at any rate to outward appearances, tuition and examination are the all-important factors during a student's University course. Further, even within this limited system of preparation for examinations little is done to endow students with the qualities which they ought to be acquiring at the University such as initiative, self-reliance and judgment. The time-tables of many of our Colleges will show that almost all the hours in the week are occupied by lectures and formal studies and there are even persons who think it unnatural and even uneconomic if students and lecturers are not fully occupied throughout all the hours of the working week. In some places it seems to have been forgotten that even for the acquisition of knowledge a student is best taught by careful supervision of independent reading and composition, by personal discussions and by advice as to the manner of gaining information rather than by perpetual spoon-feeding in the shape of lectures or dictated notes. Every reasonable person has recognised long ago that the formation of character, though aided by wise and careful study, is more largely assisted by influences in University life not immediately connected with the lecture halls and study. Yet in practice in some places the Universities as such, and some times even the Colleges, pay scant attention to the

creation of such influences. A residential system admittedly contributes largely to the well-being of students but we only have five Universities which can strictly be called residential. Even admitting the validity of the reasons which have made affiliating Universities necessary in India, the conditions of living of many of the students of the individual Colleges are still, far from satisfactory. The almost entire lack of contact between the Professor and the under-graduate outside College hours must necessarily result not only in the loss to the students of an intensely valuable side of University life but in much of the student's recreation and study being unregulated and unsupervised. No one will under-estimate the value of home influences, but the essence of a residential system consists in the complete control, for periods of the year, of all the activities of a student and conscientious educationalists believe that the supervision of all aspects of the life of impressionable youth is an essential part of their work. Dr. Meston in a recent article has rightly pointed out that within the past twenty years great efforts have been made in Indian Universities to combine study with residence and that in Universities of the unitary type corporate academic life is an accepted feature. But that the divorce between academic work and personal contact still continues is revealed by the fact that even now only one-third of the students attending the Arts Colleges of India reside in College hostels. When the students' understanding of a University atmosphere and of College life is limited to the hours in which formal instruction is given in the class room, character building influences are naturally reduced to a minimum.

The tutorial system exists in most colleges but there are places unfortunately in which it consists merely of the formality of discovering a student's residence at the beginning of a year and signing his leave applications when presented. The regular weekly hour or more spent with the Professor in discussing work and life is almost unknown even to Honours students and the inspiration of the talk and advice of lecturers who are ripe in experience and knowledge is often only available in the class rooms. Heavy lecturing work, library supervision, etc., leave few lecturers either the time or the inclination for proper tutorial work and even the individual correction of students' essays is often impossible.

Sport is perhaps the most effective factor in fitting an under-graduate for life but while the colleges and their students have in recent years done much to improve the position of games some of the Universities have not yet recognised the imperative need for organized University games. Love of sport has been traditional in India and India to-day ranks high in international sport as her recent records in cricket, hockey and tennis show. It is all the more unfortunate therefore that the special encouragement which organized University games can give to students has in several places been denied to them. To "play for one's University" is an ambition which in

itself is a valuable training and education. In South India, though laudable efforts are being made to promote University matches and to start an organization, the Madras University after 74 years of life has not yet established a University Athletic Association. In spite of the progress that has been made it would almost appear as if some University authorities do not yet believe that sport is a recognised factor in education. The recurring cost of Universities in the Madras Presidency is very large and yet small sums of money for University games are difficult to obtain. A true perspective of educational values must surely point to the conclusion that money spent on University matches and athletic tours is educationally as well spent as money expended on class rooms, etc. Cricket has reached a high standard in India but most of our Colleges still lack the coaching which is given at many educational centres elsewhere. Even in departments of sport in which little expenditure is needed to promote inter-university competitions little has been done in South India. Surely is it not too much to ask that annual inter-university tennis matches might be played between the Madras, Mysore, Osmania, Andhra and Annamalai Universities? The Madras University has recently introduced compulsory physical training, thus showing its recognition of the place of sport in University life. But the working of the scheme has been handicapped by the fact that so many of our schools still make only a very meagre provision for manly games. If we had compulsory games at school the love of games would have been acquired by many students before the University stage.

The social side of University life is also in need of more encouragement. The Madras University for example is only just now considering the establishment of a University Union and it has taken a long time to realize that a good club for undergraduates is as important as a good examination hall. The building up of a sound social and corporate life in our colleges is, I think, seriously handicapped by the conditions under which students pass from the Intermediate classes to higher classes. It is not uncommon to find that a student reads in one college for the Intermediate, passes the University examination and is then forced to seek admission in another college. There are even cases in which students have read for the Intermediate in one college, for the B. A. degree in another college and for the M. A. degree in a third college. Students in addition not infrequently pass from one University to another at various stages of their academic careers. It is hardly to be expected that a student should either develop a deep affection for his college and University or make the fullest use of the corporate life available if every two or three years he finds himself in a new environment. Except in those cases in which students are advised to discontinue University studies the refusal to re-admit a student to his own college represents I think an unfortunate application of the theory that examination standards are of dominant importance in University life. It is difficult to over-emphasize the importance of the social and sporting

side of University life and yet there are still many engaged in the training of young men who fail to realize their responsibilities in this direction. I feel very reluctant to criticize fellow workers in the field of education but the interests at stake are so important that a little plain speaking may perhaps be forgiven. There are lecturers, only a few it is to be hoped, who do not know their students individually, some who never meet their students on the playing fields and even others who still regard it as *infra dig* to move with students freely. There are members of college staffs who seldom witness a college match and rarely visit the college hostel. Many such are no doubt deeply conscientious workers and are probably unaware how much education is suffering by their aloofness. Lecturers, it is true, are handicapped by large classes and by heavy duties but even within the limitations of the existing system more could be done. I have already spoken about the difficulties regarding numbers and the age of students in Intermediate classes and I have no doubt that the large numbers of Intermediate students and their immature ages considerably limit the possibility of personal contact and individual tuition. The lecturer moreover is not always to blame. Some students have a habit of departing from college for unknown destinations the minute the class is over and there are some unfortunately who do not even make sufficient use of their opportunities to mingle freely with their fellow students. Meal times in Western Universities are the favourite occasions for informal talk and advice but unfortunately eating together, except in hostels, is not common at our Universities even between student and student, let alone between professor and student. I know I shall be told that custom and caste make eating together impracticable but I still find it difficult to understand why at least coffee and tea should not bring individual lecturers and individual students together as they do so commonly elsewhere. Nothing is so responsive as youth but youth at our Universities must be given more chances to show their responsiveness and more opportunities for those personal contacts which help to develop character and fire the imagination. The younger generation leaving our Universities is faced with difficult times and the essential qualities of good physique, courage, self-reliance, toleration and sound judgment can only be acquired from a full University life consciously designed to mould and develop character.

One aspect of University work which has received little attention in India is University extension work. I am not one of those who think that under-graduates should be encouraged to spend much of their time in making village surveys, opening night schools, etc. University extension work is not properly the duty of under-graduates but it is a legitimate and proper function of the University authorities. Universities have resources, which few other organized bodies possess, for directly or indirectly assisting adult education and rural economy work. Their libraries, their staffs, the resources of their affiliated colleges might well be made to assist more largely in movements connected

with all forms of social service. I am aware that some of our Universities hold vacation courses, mainly for teachers, and that several individual colleges engage in various kinds of social service but one cannot help feeling that the Universities on the whole have not so far taken an organised part in that side of public work which concentrates on the improvement of the condition of the masses. The Madras and Andhra University Acts provide for the setting up of Extension Boards but no Board has as yet I think been established, although proposals have been discussed. In this connection it may be noted that all the Universities in England have extra-mural departments. Even the older Universities work in close co-operation with local educational authorities and with voluntary organizations, such as the Workers' Educational Association. The University of Oxford has a separate extra-mural house with offices, a large library, lecture room, etc. In India, owing to the very large territorial jurisdiction of the majority of our Universities, it may be difficult for the Universities to do much direct extension work in rural areas but in large centres there is plenty of scope for a co-operative effort between the Universities and local organizations working on behalf of the masses.

I have been attempting throughout these lectures to lay stress on the point that University culture should be a recognisable asset in public life. One test I think of the extent to which University culture is related to the life of the country is to be found in an analysis of how far the graduates of our Universities are able to carry out in practice what they have learnt theoretically to believe in. There is unfortunately in most phases of life a wide divergence between theory and practice but on our Universities there rests the special responsibility of so training their graduates that the future leaders of the country are endowed with high ideals of civic duty. A graduate who is able to take a firm stand in political, social, communal and civic matters, is of more worth to the community than the eminent scholar. It has become common to evaluate our Universities in terms of scholarship and research but I think it might be well sometimes to test how far the Universities are fulfilling their responsibilities to the country in general by discovering to what extent their internal conditions of life are ensuring the return to the country of well-equipped courageous young men. In any well-provided University the advanced scholars will look after themselves but it is not to the advanced scholars but to the rank and file that the country looks for men of character and personality to be leaders in all spheres of public life from the village to the Assembly. The conscious use of all character forming factors in education has not always unfortunately been the main aim of our Universities and colleges. This is perhaps one of the reasons why many of our young men find it hard to adjust themselves to changing conditions. It is difficult, for example, to persuade a property owner to go back to his village and do what only an educated man

can do, vitalise the village school, combat disease and insanitation and educate the adult. It is also perhaps one of the reasons why young men find it difficult to resist family ties and to venture into careers which at first require long apprenticeship and much of hope and staying power. "Safety first" is a slogan which life at a University should teach youth to disregard. The game of life is not easy to play but it is played best by those who have made the fullest use of education and not by those who have narrowed down their interpretation of education into terms of academic distinction. Many brilliant scholars have made a mark in life but a far larger number of mediocre scholars have done lasting service to their fellowmen and have, owing to reliability of character and sound judgment, succeeded where more brilliant men have failed. If we want Applied Science in our Universities we also want "Applied Character" so that every graduate, in whatever walk of life he finds himself will in practice reveal the hallmark of his training.

On reading over these lectures I feel that I may be regarded as being unduly critical of existing conditions. I hope therefore that my audience will realize that I have only attempted to deal with certain aspects of University life in which I consider there is room for change and development. This does not mean that I do not realise or appreciate the great contribution which the Indian Universities have already made to the building up of the Indian nation. Those of us who have spent many happy years working in Indian Colleges are proud of our connection with institutions which have served the country well but at the same time we must be permitted to believe that in changing times there is need for adjustment. In all countries there has been in recent years considerable adjustment of University life, standards and courses to meet national, social, economic and industrial needs. Bitter and prolonged controversies arose in England over each of the great changes which have lately taken place at Oxford and Cambridge but nevertheless the admission of women to degrees, the alteration of entrance standards and the introduction of practical courses at those Universities have all shown a reasonable recognition of the changed conditions in the country. We cannot afford either politically, socially or economically to ignore the need for change. Affiliating and examining Universities have in many ways suited India's needs in the past and individual colleges have built up the highest traditions but the most exacting critic will, I think, admit that in many places to-day there is scope for the attainment of a fuller University life and for the development of new and more practical forms of training.

In bringing these lectures to a close I should like to say once again that I am deeply grateful to the Ernakulam College for its most kind invitation. I am also especially grateful to the Diwan and the Principal of your College for their delightful hospitality.

Cochin State has an educational record of which any country might legitimately be proud and I sincerely hope that, whatever changes there may be, the Ernakulam College will continue to serve the best interests of the peoples of this State in ever-increasing measure.

Obiter Dicta

OR

Stray Thoughts on Science and Religion.*

BY PALLIYIL KRISHNA MENON, B. A., L. T.

The history of intellectual development in Europe during the last four or five centuries has been the history of the conflict between science and religion, and every victory gained by science, while extending its boundaries and narrowing those of religion, has been characterized by the sacrifice of the votaries of science at the stake or on the scaffold. Not so in India. A glance at the progress of astronomy and biology in particular will illustrate this difference. When Kepler proved (1609) that the planets moved not in circles but in ellipses, the discovery was thought to take away from the perfection of God, as the circle was considered a perfect figure indicating the perfection of God. So also in the case of the discovery by Galelio (1610) of sun-spots or of craters on the moon's surface, it was thought to detract from God's greatness. When Newton showed (1687) that the planets and all heavenly bodies revolved according to the law of universal gravitation and that God's perpetual guidance of the celestial motions was not needed, this was considered a sacrilege in Europe. When Darwin propounded the evolution hypothesis by the publication of his *Origin of Species* in 1859 and showed that man was descended from the animal kingdom, this was thought to go against the teachings of *Genesis* in the Bible.† Even in very recent times, our readers may remember that an American Statesman, Mr. W. J. Bryan, three times a candidate for the presidency of the U. S. A., objected to the Darwinian theory and wanted the American boys and girls to be taught the Biblical account of creation. In India, there has been no such conflict between the progress of science on the one hand and the position occupied by religion or theology on the other.

What is the cause of this marked difference? It is this. According to the Hindus, all knowledge is scientific knowledge, whether it be mundane, pertaining to sublunary things, or knowledge pertaining to God. The former is called the *lower knowledge* and included a knowledge of the four Vedas and all

---

* Suggested by the perusal of " Science and Religion: A Symposium." Published by Gerald Howe Ltd., 23–Soho Square, London. Price 3sh. 6d.

† See Prof. J. Huxley's interesting observations on p. 10.

so-called modern sciences. That by which God or the Immortal was known, alone constituted *the Higher.** The basic difference in the Eastern and Western outlook on knowledge must be stressed and must never be lost sight of. Again, to probe the question a little further, what is the cause of this fundamental difference in out-look? It is the rooted conviction of the Hindus that 'all is Brahman' (neuter),† that there is nothing but God. All the manifold phenomena of this universe from the farthest nebula to the tiniest speak of matter in this "one island—one oasis in the desert of space—in a whole archipelago of island universes, a bit of stellar matter that got cold by accident," as Prof. Sir Arthur Eddington pithily describes our earth,‡ is instinct with divine life, is charged through and through with the innermost essence of the Ultimate Reality.

Now what is the justification for this postulate, this belief? According to Hindu philosophers, there are three standards of truth, three criteria of certitude, as they are called. They are sense perception or self-realization, inference including analogical argument, and expert evidence or words of the wise, as it is called. All our knowledge, including religious or spiritual knowledge, is really based upon these three. For example, in matters wherein we have not got personal knowledge or where our knowledge is imperfect, in science, in Medicine, in Law, Architecture, History, Politics, Commerce, etc., etc., in fact, in all matters in which we have not got actual first-hand knowledge, we seek the opinion of those who have this, in other words, of experts. The position of the theist is this: why do you limit this logical and perfectly admissible sources of information to mundane, physical matters only? How are you justified in doing so? Is it not unscientific, illogical, to say that in earthly matters we have to accept expert opinion; but in matters spiritual or divine, we cannot. Why? The Hindus go a step further and assert that not merely have we to go by these criteria in religious matters as well, but we must try to realize them ourselves, and that, until we have that self-realization our knowledge is imperfect. It is not meant by this that all the cock-and-bull stories, all the grandmotherly tales recorded in an ancient book have to be provisionally accepted or rejected afterwards in the light of a higher criticism. Certainly not. In our search after truth, reason and reason alone must be our guide, and the same methods, namely those of observation and experiment, must be employed to sift truth from falsehood or hearsay. When after an honest endeavour to do this, there still remains a substantial modicum of facts or statements to be explained, we have to call in the aid of those special methods of religion—those which, while not discarding observation and experiment,

---

* See the Mundakopanishad, I, 4.

† സർവ്വം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ—Chandogyopanishad, III, 14-1.

‡ Pp. 117, 120.

seek to supplement them by intuition or spiritual vision and the possession of those qualities which are the *sine qua non* of people engaged in spiritual pursuits. The first of these is *purity of life*. It is a fact patent to all that the moral character of a man engaged in scientific researches has nothing to do with the success or failure of his work. He may be a blackguard or he may be a saint. That has nothing to do with the result of his labour. Provided he is equipped with the necessary appparatus and has the intellectual qualities of perseverance and one-pointedness, he is bound to succeed. In religion, it is otherwise. As a great scripture says: "None who has not turned away from evil ways, is not subdued in his senses, is not concentrated in his intellect, and whose mind is not at rest, can attain this Atman, not even by knowledge."* The whole process of discovering the soul, of finding God, is comprised in the term 'Yoga'; and whoever is serious about the business must conform to the practice of continence or celibacy and the other qualities included in 'the eight steps of Yoga.' It will thus be seen that spiritual quests are no arm-chair recreations, but a strenuous discipline of the most rigid kind. It is a matter for gratification that the necessity for this is now recognized in the West, and some at least of those who have taken part in the present discussion admit it.† In fact, a man must bend his whole being—physical, emotional, intellectual, moral and spiritual, in this quest of the unknown. "This Atman cannot be obtained by one devoid of strength, nor by carelessness, nor by mere devotion, nor by knowledge unattended by devotion. But if the wise man strives with these aids—strength, carefulness, devotion and knowledge—then his soul enters the abode of God."‡ The Hindu takes as his first postulate the existence of the Ultimate Reality which he calls Brahman, works his way downward to the lowest substratum of his being, and then by a strenuous upreaching gets at *That* he started from, saying at each stage of his endeavour, 'not this', 'not this', till he stands before the Supreme. The Western scientist proceeds the other way. He starts from what he can lay hold of by his senses and mind and proceeding upward and upward or deeper and deeper he comes to a point beyond which he cannot proceed with the aid of his instruments and he frankly says there is nothing beyond. This is the real difference

---

* The Katha Upanishad, II, 24.

† Dean Inge, e. g., mentions the mystics of the different religions and speaks approvingly of them. Under the Buddhist mystics he probably includes also those who practise the Hindu system of Yoga. For both Hindus and Buddhists practise the same or almost the same system, under different names. See p. 155. Dr. Jacks is more emphatic. After mentioning the Indian system of Yoga and its object, he says that both scientific men and theologians "would be the better for a course of Yoga or of something like it. And so would all of us." P. 163.

‡ Muundakopanishad, III, 2-4

between the Eastern religious and the Western scientific methods of work. When Socrates told an Indian philosopher that "his (Socrates') philosophy consisted in inquiries about the life of man, the Indian philosopher is said to have smiled and to have replied that no one could understand things human who did not understand things divine." * Here we have in a nut-shell, as it were, the methods employed by thinkers in the East and in the West in their search after truth. In India, every endeavour is made in the spirit of religion whether it leads to a knowledge of things material or whether it leads to the realization of spiritual verities. It is this all-pervasive character of religion in all human efforts, this 'wholeness', this organic unity and completeness that is such a marked feature of Indian thought and philosophy. And it is the failure in Europe to include in one universal synthesis, one single formulation, all human efforts, whether scientific or religious, that is at the back of the divorce of religion from man's daily life and its relegation to an one-day-in-the-week affair. This has wrought havoc in the minds of the people at large for whom religion has become something to be interpreted for them by a priesthood appointed and paid for the purpose. Whereas, in India, it is the common property of all, to be understood and practised by all.

One other feature of Indian philosophy as distinguished from European thought is that we regard everything as material, *i. e.*, everything except spirit or God, the innermost Reality of things. Thus, according to the Hindus, mind is as much material as a pot or a stone, only the matter of the former is subtle in its nature, while in the latter it is gross or physical which can be apprehended by the five senses. In Europe, the mind is regarded or used to be regarded as the product of the brain† and not, as in India, an instrument of the spirit working ordinarily through the brain. This distinction must be borne in mind. For the former view was the bed-rock of materialism of the last century in Europe and it is the perception of an indwelling spirit beyond the mind that has saved us from nihilism. Now the difficulty of explaining hypnotism and other allied phenomena by regarding thought or the mind as an immaterial secretion of the brain is slowly leading European thinkers to recast their whole conception of mind and matter. It is one of the milestones in the progress of scientific thought from the wilderness of materialism through the oasis of psychism to the Promised Land of Spiritism—that discarnate spirits exist, proving the survival of Human Personality after the death of the bodily encasement.

[Prof. B. Malinowskis' ‡ fling at Spiritualism and similar movements, in spite of his evident intellectual honesty and with due deference to his pronounced agnosticism of a curious type, a mixture of faith and disbelief, is

* Euseibius (Prep. Ev. XI, 3) quoted by Max Muller in *Theosophy or Psychical Religion*, Lecture, III.

† See "*The Brain as an Organ of Mind*", by H. C. Bastian.

‡ One of the contributors to the symposium.

hardly justified by the observed and verified facts on the subjects (See p. 72). Where, after laborious and repeated experiments, Sir William Crookes, one of the greatest physicists of his day, the discoveror of the metal thallium (1861) and the inventor of the radiometer, A. R. Wallace, the co-discoverer of the Darwinian theory of evolution, Camille Flammarion, the brilliant French astronomer, Lombroso, the great Italian criminologist, William James the famous American psychologist, not to speak of Frederick Myers, Sir Conan Doyle and Sir Oliver Lodge, have attested to the survival of a spiritual entity after bodily death, it is hardly the correct scientific attitude to throw overboard as 'modern magic' or mere moonshine the accumulated evidences of these great minds.]

I said at the outset that I have not the desire, much less the capacity, to make a critical survey of the many problems dealt with in this remarkable publication. I shall, therefore, before I conclude, content myself with a few brief remarks from the standpoint of Hindu religion and philosophy on three or four topics which are the common property of all religious and which have been more or less the themes discussed in the present symposium. The subjects I propose to consider are: (1) The origin, purpose and future of the universe; (2) The existence of God; (3) Miracles, and (4) The destiny of man.

Now, as regards the first, how the universe arose, what purpose it is designed to serve and what fate awaits it, among scientific thinkers it is the astronomers who hold the field. For sheer audacity of speculation, for grandeur of imagination and the immense vistas of time and space they hold before human vision, the star-gazers are hard to beat.* There are worlds the light from which take nine hundred thousand years to reach the earth, † and the prodigality with which nature has strewn the heavens with star-systems is simply astounding. These facts have been reached as the results of exact mathematical calculations which can be proved or disproved, and not, as in Hindu mythology or cosmology, by speculation which can be verified only by the development of higher spiritual or psychic faculties. No doubt, in Hindu philosophy also, the immensities and eternities of space and time are incalculable, as when it is stated that "grains of sand are perhaps numerable, but of universes there is

---

* Recently we were told that the authorities of the Chicago World Exhibibition of 1933 contemplate capturing the rays of light emitted from the star Arcturns forty years ago, *i. e.*, at the time of the first Exhibition in 1893, to start the working of certain machinery to open the present Exhibition—a triumph of Astro-physical science that defies imagination.

† Sir A. S Eddington, p. 117; Light has a velocity of 1,86,000 miles per sec., eight minutes sufficing for it to travel from the sun to the earth, a distance of 92,750,000 miles.

not any numbering;"* and the duration of a world system or Brahmanda calculated in human years as the life-period of a Brahma or the creator is 31,104 followed by ten zeros; and the duration of the same calculated in years as the period of Rudra, the third person of the Hindu Trimurthi and the first person of the Christian Trinity, is 22,39,488 followed by nineteen ciphers.†

According to Hindu Philosophy, every world-system or universe called Brahmanda has its own Creator, Preserver and Destroyer, presiding over the life-history of the system. A student of Western sciences may here interject: Does life exist in other planets or in other systems? We reply: What do you mean by life? You have no right to limit the meaning of the term to the aggregate of certain physiological processes between certain fixed degrees of temperature, exhibiting certain self-initiated movements for a definite period of time. You are really arguing in a circle when you deny that life exists in these conditions in other parts of the universe. We believe that life exists everywhere suited to the conditions and environments prevailing there. The failure to recognize this is the basic error in arguing against the habitability of other planets and world-systems.

According to Western science, our universe arose from the gravitational pull exercised on a fiery mass of gas wandering through space by another wandering mass, which resulted in portions of the first toppling off its surface, cooling, condensing and forming the planets. The main mass became the sun and one of the toppled bits became our Earth (Sir James Jeans). In course of time, Life arose in some inexplicable way from the material constituents of the Earth, plants and animals were evolved culminating in the appearance of Man, the crown of evolution. What purpose this evolution is intended to serve, what is its goal, and whether there is a Designing Mind that conducts the process are still matters largely unsettled for the present. As regards the future of our universe, it is certain that, according to the Second Law of Thermo-dynamics, its energy will be dissipated, there being nothing to replenish it and the matter of our temporary abode will be scattered through space.

According to Hindu Philosophy God is the origin, the end and the cause of sustenance of the universe. "Tajjalaniti"—From That doth it proceed, in

---

* സംഖ്യാ ചേദ്രജസാമസ്തി വിശ്വാനാം ന കദാചന—Devi Bhagavatha, IX, 3–7. cf. (Tripad-Vibhuthi) *Mahanarayana*, VI, where it is stated "all around this Brahmanda there are infinite crores of other Brahmandas, with their envelopes......... They wander about, these Brahmandas, like shoals of fishes and bubbles in a vast mass of water." See also *Suta Samhita*, *Siva Mahatmya*, VII, 2; do. do. 33; *Siva Purana*, *Sanatkumara Samhita*, XI, 6; *Vayu Samhita*, VIII, 40–43, etc.. etc.

† See *Vishnu Bhaghavata*, III, 2; *Esoteric Hinduism*, by P. N. Sinha, p. 29 fg. and *The World's Eternal Religion*, p. 115 fg.

That doth it merge and by That it is maintained.* and there are three theories propounded to account for the origin and end of a world-system, each of these three theories being suited in an ascending order of difficulty to the comprehension of a particular class of enquirers at a particular stage of intellectual progress or culture. The Theory of Origination, called *Arambhaka Vada* in Sanskrit makes the manifested world proceed from spirit-matter as a seedling from a seed. This is presented to be grasped by the lowest or least developed class of enquirers. Next we have the *Parinama Vada*, the Emanation or Evolution Theory, according to which the world has emanated or evolved from spirit-matter, as a ray of light from fire or a gold ornament is made from gold. "As the spider throws out its web, as from a flaming fire sparks issue forth by thousands, so proceed from the Atman all worlds, all gods, all beings." † Lastly, we have the *Vivartha Vada*, the *Modification* or *Illusion Theory* of the Vedantins. According to this, the ultimate Reality called the Supreme Atman is never born, is self-existent and is the underlying *noumenon* in all the varied phenomena that constitute the manifested universe. This Supreme Spirit, this Great Unknowable, in the language of Herbert Spencer, by His inherent Power called *Maya* which measures and limits the field of His manifestation (from *ma*=to measure) shows Himself as the phenomenal world of Life, Mind and Matter in the three categories of time, space and causality. As the facts experienced in a dream have no objective reality, as the water seen to move in a mirage does not objectively exist, as a piece of rope at night is mistaken for a serpent, as an illusory world is made to appear by the waving of a magician's wand, so this manifested universe is only an appearance and not the Reality. The Supreme Reality or God is thus immanent in the universe which is subject to the laws of Nature which are the laws of God working within the limits of time, space and causality. God is thus both the material and efficient cause of the world; but He Himself is more than and beyond His manifested universe which is only a fourth part or a small portion of His being. As the Purusha Sukta or the Hymn to the Primeval Person, "one of the holiest of Vedic hymns," puts it: "This universe of existing things, together with all that was and *will be* is only a manifestation of His power or glory, not His real nature. For all existing things are but a quarter of Him, while three-fourths remain immortal and changeless as the self-luminous Brahman."‡ The Supreme is thus both transcendent and immanent. As Sri Krishna says, "Having pervaded this whole universe with one fragment of myself, I remain."§

(To be continued.)

---

* 'തജ്ജലാനിതി'—തജ്ജായതെ, ലീയതെ, അനിതി. This is how this cryptic passage is explained by Sri Sankaracharya—Chandyogya Upanishad, III, 14–1.

† Cf. Brihadaranyaka Upanishad, II, 1–20; Mundakopanishad, I, 7; do. II, 1–1.

‡ The Rigveda, X, 19; See edition of Purusha Sukta by Prof. B. V. Kameswara Aiyar, pp. 19–20.

§ Bhagavad Gita, X, 42.

Home-Coming.

One stepped into his house and, lo,
The very walls began to glow!
The baby heard his voice and shook
The pages of his picture look,
And tried to clamber from his chair
Delightedly to greet him there.
Downstairs the older children ran
To welcome him as children can,
The mother smiled his face to see,
The dog got up and barked in glee.

Another crossed his threshold o'er,
The children heard the closing door
And stopped their laughter and their play,
The dog got up and moved away
The mother saw his frawn and sighed,
The very walls seemed terrified,
And everything about the place
Mirrored the harshness in his face.
That house grew strangely cold within
As he at eve came frowning in.

Lord, let it be my way at night
Never their laughter to affright.
When I come home at last from town
May I put all my burdens down
And never fling on them who wait
The care I bear, however great.
What if the day has used me ill?
I would not have these walls grow still
Nor carry so much gloom about
That when I enter, joy goes out.

——EDGAR A. GUEST.

Sheaves from a Harvest.

The Editor.

He (Tagore) has taught the world to look on India not only as the source of an ancient civilisation and spiritual culture, but just as much as the home of living men and women, whom we must love, and who belong to the same great human community as we."—Sten Konow in *The Golden Book of Tagore.*

* * * *

The world is full of willing people—some willing to work, and some willing to let them.

* * * *

His words are great music phrases in the style of Beethoven, stirring rhythms like the march of Handel Choruses. I cannot touch his sayings without receiving a thrill through my body like an electric shock.—Romain Rolland in *Vivekananda.*

* * * *

Never forget the glory of human nature. We are the greatest God...... Christs and Buddhas are but waves on the boundless Ocean which *I AM.*—Vivekananda.

* * * *

None is really weak; the soul is infinite, omnipotent, omniscient. Stand up, assert yourself, proclaim the God within you, do not deny Him!"—Vivekananda.

The Romance of the Road.[1]

By Mr. ALAN C. McKAY.

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen,

To call you together in order to address you on the peculiar subject of "Roads", requires a certain amount of temerity. I may, perhaps, have inveigled you here on a false pretence—I have given my lecture the somewhat high-sounding title of the "Romance of the Open Road", but I intend to talk about something almost entirely different, something very uninteresting—just ordinary, dusty roads, and their history.

Should I introduce a soupcon of the Romantic further on in my talk, it will be because even the most ordinary, the most dusty road sometimes leads us to Romance.

1. This is one of the Talks at the Lotus Club, Ernakulam. We are grateful to Mr. McKay and to the Club for leave to reproduce it here.

Let me steal Mr. Bristow's thunder of last week,[2] and say that, to-night we shall travel hopefully. Whether or not we shall arrive at anything of value or satisfaction, it will be your place to decide.

I am set rather at a disadvantage in following after those speakers on "Glimpses into Life in Ancient India"[3] and "Poetry and Science".[4] The legal profession is apt to make a quick mind and a ready tongue; while the very title of Professor makes me feel that Dignity is being followed by Impudence, when I take the stage.

My mercenary profession of dealing in other peoples' money[5] is not conducive to aptness in letters, nor is my role as a bachelor one likely to commend itself to the fair sex; so I can only ask you to 'show me the road', should I prove too wearisome for the academic mind or for feminine pleasure.

My talk may suffer somewhat through being disconnected; but this is because I have taken it in part from a longer and more ambitious article I am preparing, in the course of which I intend to follow up the Open Road in poetry, song and classical literature.

We hear and read a great deal of nonsense these days about 'the wide, open spaces', and the cult of the open air.

I invariably distrust the speaker or the writer, and I eye with grave suspicion anything to do with cults. When a thing becomes a cult, you may be sure it is being cheapened and commercialised; that its pristine freshness and charm is being quickly vitiated and spoiled.

So is it with the so-called 'cult of the open air'. People rush off to what they delight to term the 'wide, open spaces' and return full of sentimental ravings concerning the wonders of nature, wonders that most certainly are there, but which in most cases they are constitutionally unable to appreciate or understand.

I am therefore diffident in speaking to you to-night about the 'open road'. To dub oneself a nature-lover is frequently to lay oneself open to the only half-concealed smiles of friends, but I *do* so dub myself, and throw myself upon your mercy.

"Afoot and light-hearted I take to the open road,
Healthy, free, the world before me,
The long brown path before me leading wherever I choose
....
Strong and content, I travel the open road."

---

2. The Harbour Engineer-in-Chief who presided at the previous meeting.

3 and 4. These were the topics of the Talks of Mr. P. Padmanabha Menon, M. A., B. L., Vakil, and of Prof P. Sankaran Nambiyar, M. A.

5. Mr. McKay is a Bank Agent.

And I travel back through the centuries to trace out the very first roads of all. The roads of to-day have lost the interest attaching to the roads of yesterday. A road to-day is merely a road—but a road in the dim yesterdays was an adventure, and there is something very fascinating in thinking of the earliest pathways.

We find a world fresh from the melting-pot, uncivilised, overgrown with rank vegetation, or covered with dark forests and wide lakes ; inhabited by human beings not far removed from the wild beasts of which they lived in terror.

These people hid in primitive shelters among the trees, or in cave-dwellings, persecuted by wild animals, harried by fierce gales ; living precariously.

When hunger and thirst demanded, they ventured down to the rivers, or out onto the plains in search of game that could be killed easily. And in so venturing, they day by day formed the first regular tracks of civilisation.

From the water-pool to the cave-dwelling, from the cave-dwelling to the plains where the elk were, gradually tracks appeared—the tall grass was beaten down, the tangle of low vegetation was forced aside; gradually obstacles were cleared away.

The hunter returning with his kill dragged it along the rough and narrow track; the man who had found a tree blown down by the wind, called his fellows, and together they pulled it to their dwellings. It may also be true, although I mention this with all reserve, and in paranthesis, that the cave-man finding the beauty of his wife somewhat dilatory in preparing his meals was wont to drag her by her hair down this same pathway. I seem to have heard of such happenings. So the path became more and more defined, broader, more smooth.

Possibly wild animals may be said to have been the first road-makers. The elephant, in crashing his mad way through the jungle left a trail of devastation that was easy to follow; the antelope forced his way through dense scrub to the water ; the bison beat broad tracks across prairie and mountain-pass, and the hunter following in their wake, used the paths that they had made.

But man improved upon these paths : he adapted them to his own use, and throughout the centuries the evolution of road-making goes on, although it is interesting to note in this connection that, in Canada and the United States, many of the roads and railways have faithfully adhered to the old bison tracks. It was found that these animals invariably sought the easiest mountain slopes, discovered the lowest passes, the safest way through river and marsh and the shortest path over the boundless prairie.

So to-day, when we yearn " beyond the skyline

..................where the strange roads go down ",

we find it thrilling to turn back and question from whence these strange roads have come, and we can decide that the first roads of all were made by man as he followed in the tracks of his prey, tracks leading here and there in the everlasting twilight of the forests, running by the rivers' banks, or out onto the open plains.

As the dawn of civilisation spread, mankind became more bold; he looked about him and found the world a fine place. He still huddled among his fellows for protection and company, but he had the urge within him to venture beyond the limits of the known, into the great unknown.

And as he ventured, he left tracks that others followed. As he moved from camping-ground to camping-ground, he blazed a trail, and these trails in time became known means of communication between one place and another.

In all we have considered so far, there has been little incitement to make paths on an ordered plan. Everything has been haphazard and left to chance, but now another important feature requires consideration. This is the irregular distribution of materials that had acquired the rank of necessities.

Certain localities produced good clay; others had hard flints suitable for weapons; still others had soil that supported a plentiful supply of fruit-bearing trees; and so on. These districts, once they were known, became great centres of attraction, and of comings and goings of people from far-distant parts. Pathways led to them from every direction, and year by year these pathways became more and more akin to ordered roadways.

In time they stretched not only from locality to locality, but from country to country, and even from Continent to Continent.

Looking back into the past we find that the mediaeval desire for amber determined the prehistoric trade routes of 2,000 B. C. which were driven across Central Europe; that there were routes leading across continents for those in search of *lapis lazuli*; and that in the earliest days of written history trade routes led across Asia to China, where the silk industry was already at its height.

I wonder how many roads gold and silver have caused to be made into Mexico, Alaska, Australia and Africa!

Another factor has been warfare, or perhaps I would be more correct in saying, the urge of conquest. I have spoken of the urge to travel, and in many cases its corollary is the urge to conquer.

The traveller comes upon a smiling country strikingly different from the bleakness of his own, and immediately he desires to possess it, and bring his own people to inhabit it. But this altruistic aim cannot always be achieved peaceably; in most cases he can gain his ends only by conquest.

The old Roman roads in Gaul and England are good examples of this. Julius Cæser in his great ambition to conquer the known world, has left many

fine legacies, and among his greatest, I think, we may safely place his genius for road and bridge-building.

He early realised that mobility of troops was frequently half the battle, and that by building a network of roads throughout a country, he could reach quickly any disaffected area, before insurrection had time to prove disastrous to his plans.

General Wade followed the same military principle in Scotland when he drove a road through the hitherto inaccessible Highlands, and to this day Wade's Road is still in use.

It is obvious that whichever country we take, we will find that tribal, or international warfare has led to the expansion of roads.

I have now treated rapidly and superficially the main causes of road development. There are many others that can be imagined. Exploration—the classic example of which might be cited as the road from the Cape to Cairo in Africa; the gradual spread of agriculture in a country; roadmindedness itself in a Government—how else than this can we explain the marvellous Inca roads of Peru?

These Incan roads are worthy of a little special comment; we learn that "nothing we moderns have ever constructed in the line of arterial roads can equal or even approach this highway that was built and was in daily use more than one thousand years ago, and which made the famed Roman roads appear like mere lanes in comparison.

Over 4,000 miles in length, it stretched from Quito in Ecuador to Tucumann in Central Chile, and traversed some of the roughest, most mountainous country in the world.

It would be difficult, indeed, to find a route with greater obstacles to surmount, or with greater problems of engineering to be solved.

There were mountain ranges 14,000 to 15,000 feet in height to be scaled, canons and abysses thousands of feet in depth to be crossed, roaring torrents to be bridged, vast deserts to be traversed, morasses and swamps to be passed. But the Incan engineers treated all such as though they were non-existent.

The road, 25 feet in width, was carried up the loftiest ranges by easy gradients and zigzags; where precipices barred the way the living rock was hewn away, or retaining walls were built up for hundreds of feet to support the roadway.

Ravines and chasms were filled with solid masonry to form causeways: canons and torrents were crossed by suspension bridges with immense cables of fibre or wool anchored to holes cut through solid masses of rock; peaks and cliffs were peirced by tunnels hundreds of feet in length; for hundreds of miles smooth pavements of stones were laid across burning deserts; dykes

were constructed across swamps and shallow lakes; and for much of its length the amazing highway was surfaced with asphalte."

It is unfortunate that the history of the old Incan civilisation is far from complete, and that we are thus unable to discover who was instrumental in building this monumental road.

Returning from Peru to Britain, and the Continental countries, we find that an immense impetus was given to road-making by the old monks.

It was the custom to establish monasteries in desolate and distant places, far from the madding crowd, and from the cities with their temptations, gaieties, and corruptions; and day by day the monks, and the serfs they gradually gathered round them, laboured in the fields, in building abbeys to the greater glory of God, and in making roads through country hitherto roadless.

I have, unfortunately, little space here to speak of roads that have become famous in the world's history, actual or imaginative; the Via Dolorosa, or the Way of the Cross, the Via Appia; the Ambassadors' Road of China; the Pilgrims' Way; the Great North Road; the Grand Trunk Road, and many more: each of these is subject fit for a separate lecture.

I can think of few more entertaining evenings, than of Professor Nambiyar speaking to us on Chaucer's immortal "Pilgrim's Way", perhaps the most famous road in our literature.

Or might we suggest that he take Robert Louis Stevenson as his subject; Stevenson who was called the "Roadmender", by the pure-blooded, tribe kings of Samoa; Stevenson who sang:—

"And this shall be for music when no one else is near,
The fine song for singing, the rare song to hear!
That only I remember, that only you admire,
Of the broad road that stretches and the roadside fire."

I am tempted, oh so greatly, to turn aside from the dry and dusty way of this paper, to venture down the entrancing lanes that Stevenson so frequently, and so fondly describes. If ever a man was a lover of the open road, it was he. He cannot speak of it without breaking into song.

"Give to me the life I love,
Let the lane go by me,
Give the jolly heaven above
And the byway nigh me,

Bed in the bush with stars to see,
Bread I dip in the river —,
There's the life for a man like me,
There's the life for ever.

Let the blow fall soon or late,
Let what will be o'er me;
Give the face of earth around
And the road before me.

Wealth I seek not, hope nor love,
Nor a friend to know me;
All I seek, the heaven above
And the road below me."

I have wandered far and quickly from describing the history of roads, but we all know how pleasant it is to turn at times from the main roads of life and wander for a little, like Stevenson and his donkey, down lanes that are full of turnings.

We find many such lanes in poetry and literature and I confess that my interest in tracing out references to roads in literature, is greater far than my interest in tracing out their history and development in actual fact.

Cold, scientific fact, as Professor Nambiyar so ably pointed out, frequently takes away the romance and the beauty of a thing, and leaves us with a feeling of disappointment.

So does it with roads; if we study their construction and their surface and draining, we learn much concerning the road-makers' art, but unless we allow our imagination to have play, we will miss the very breath of Romance that plays over every roadway.

Our Grand Trunk Road of India, for instance, may be a wonderful feat of road-making; its history may be of the utmost importance, and worth many years of research, but what thrills me more, and what puts me more in touch with the 'soul' of the road, if I may so describe it, is the Grand Trunk Road as Kipling writes of it; the multitudinous throngs that move over its surface like ants, from the gorgeously panoplied Maharaja to the dust-covered sadhu, from the stiff-necked camel to the majestic elephant; from the Soldiers Three, to Kim, and the priest with his begging-bowl.

I love the Great North Road as Dickens describes it, with its cumbersome coaches, the steaming horses, and the red-nosed, red-coated coachmen winding their horns; the welcome Inns along the way, with their hissing ostlers, buxom serving-maids, and the laughter and jokes of the travellers.

It is the very breath of life to me, to lie back and think of Boadicea's chariot jolting over the rough paths, as she goes to face the Roman; of Dick Whittington taking to the road with his cat, London a-glimmer behind him.

I think of the gay scene on the road to Dover as King Henry sets out for the Field of the Cloth of Gold: I endeavour to visualise Dick Turpin on his mad ride to York. I stand silent and sad-hearted, as the beautiful and tragic Mary, Queen of Scots, traverses the weary miles to Fotheringay Castle.

I see, indeed, I am among the crowds that gather at the roadside, the rude villagers with their mouths agape, the village blacksmith standing at the door of his smithy, while history, beauty, romance and tragedy crowd on their way before him.

I march along the white, straight roads of France, the pollarded poplars stretching to the far horizon, and my comrades march beside me; the pipes are playing and the kilts are swinging and we sing, "It's a long, long way to Tipperary". I come that way again when the road is just so much shattered metal, and the poplars stretch broken, naked branches to the skies. The pipes still play so bravely, and we try to swing our kilts, but the heart has gone out of us, because many of those who marched with us before, have reached the end of the road from which there is no returning.

It is thus I like to think of roads, for, after all, what *is* a road apart from the users of it. A skilful engineering feat, may be; but it is the centuries of people who have trodden it hard who give it its romance, its colour and its history.

So is it that we turn to poetry and literature for the romance of the open road. Actual history seldom tells us much, merely that in such and such a year a road was built, but our writers down the centuries have written the sagas of the open road; our troubadours and minstrels have sung of its delights, until to-day we have such a wealth of material to choose from, that we are puzzled where to begin.

I wonder if there could be any more fruitful and enjoyable manner of studying the history of a country than by sitting at the roadside watching the everlasting procession of people that move upon its face!

Given eyes to see, and ears to hear, and discerning minds, what a wealth of experience would be ours.

It is written by Horace Bushnell that, "if you wish to know whether society is stagnant, learning scholastic, religion a dead formality, you may learn something by going into universities and libraries; something also by the work that is doing on cathedrals and churches, or in them, but quite as much by looking at the roads. For if there is any motion in society, the Road, which is the symbol of motion, will indicate the fact. Where there is activity or enlargement, or a liberalizing spirit of any kind, then there is intercourse and travel, and these require roads. So if there is any kind of advancement going on, if new ideas are abroad and new hopes rising, then you will see it by the roads that are building. Nothing makes an inroad without making a road. All creative action, whether in government, industry, thought or religion, creates roads."

Unfortunately, we cannot transport ourselves on magic carpets down the centuries, or literally sit by the roadside as the aeons roll on, but, as I

have said, we can do this very pleasantly through the medium of literature, and can learn much of the condition of a country by reading of its highways and byways and of those who have frequented the open road

Our Honorary Secretary gave us an excellent example of this by his valuable insight into the ancient history of Oudh. Did he not point his tale by telling us of the great road that ran through the City, a road that was bordered on either side by fine houses, a road that was watered every day, and on which the townspeople took a pride in walking ?

Where we not able to visualise this ancient City the better by thinking of this splendid road ? The road was symbolical of the whole splendour of the City.

I would deal with but two further little points concerning roads. The subject is a vast one, and I must apologise for this cursory treatment, and the rapidity with which I jump from one digression to another.

Roads are not always a blessing, or of necessity an improvement to a country. At times they take away something of the intrinsic beauty in the scenery of a countryside ; they destroy the wild beauty of nature, and bring teeming traffic where before only the winds of the heavens, and the birds, and the animal children of nature have played.

To further the purposes of a Government arterial roads may be driven from the one border of a country to the other, sparing nothing that comes in their way, bring in their train telegraph poles, electricity pylons, and ever-increasing quantities of dust and petrol fumes.

In a sense, and harking back, back again to our last week's lecture, the advance of science is driving out the poetic in nature ; solid facts are taking the place of beauty, and although the utilitarian value of an arterial road may be high, can it make up for the great, the irretrievable loss in aesthetic beauty that it causes ?

I leave our iconoclastic barrister friend to take up the brief on behalf of the arterial road !

My speech in defence of the countryside would be this :—,

"For the last time in the brown dusk of our lane,
Tree, bush and hedge have spent their beautiful store :

This is the last lone harvest :—never again
Shall harvest be where quiet is no more.

Last of all, lovers leaned and kissed and passed
This way to-night, and out of the moonlit sheaves
Went toiling home of all tired men the last,
Lonely beneath the red and dying leaves,

For these shall unbuild beauty, who all day
Toil in the dust their slow and noisy hours
Engine and crane and lift shall carve a way
For other feet to tread than theirs or ours.

Sleeps that last harvest at its loveliest
Silent, a field of gold in silver light.
Harvester, get you home, and turn to rest!
Lover, farewell! Builder of roads, good night!"

I have said that I am a lover of nature, one to whom the open road calls with a 'wild-call, and a clear call that may not be denied'. I can never see a road but I wish to follow it. What is my philosophy; what do I expect to gain from my travels?

Like Stevenson, I am travelling hopefully, realising that it is better than to arrive. As long as I have the open road before me, running wherever I choose, I heed little concerning my destination. There is so much to be seen by the way, so many wayfarers to accompany me, so many road-menders by the side of the road to whom I can talk.

"Does the road wind uphill all the way? Yes, to the very end", but I travel on hopefully. I am like Masefield's "Vagabond". *His* philosophy and mine agree. And with his words I will leave you to seek the road for yourself.

"Dunno a heap about the what and why,
Can't says I ever knowed.
Heaven to me's a fair blue stretch of sky,
Earth's jest a dusty road.

Dunno the names o' things, nor what they are,
Can't says I ever will.
Dunno about God—He's jest the noddin' star
Atop the windy hill.

Dunno about Life—its jest a tramp alone
From wakin' time to doss.
Dunno about Death—its jest a quiet stone
All over-grey wi' moss.

An' why I live, an' why the old world spins,
Are things I never knowed;
My mark's the gypsy fires, the lonely inns,
An' jest the dusty road".

The College Crest.

The College crest was recognised by the Government as per Diwan's Proceedings, dated 8—1—1926, Dis. 126/R/01.

The design contained (i) the Palanquin, the Conch and the Lamp from the Cochin coat of arms, (ii) an Open Book which is a characteristic feature of most College and University crests and (iii) a Cocoanut palm to suggest Kerala.

At a meeting hel in November 1929, the students voted for the institution of "College Colours." The full College Crest will be costly to embroider. So, a simpler design, with some emblem in common with the College and the Cochin coat of arms is considered desirable. The Principal invites suggestions and designs from the old students and well-wishers of the College. The popularisation of the College colours and the crest by means of blazers, ties, sari-pins and tie-pins, sleeve-links &c., will certainly serve to strengthen the bond between the members of the huge family of the *Alma mater*. [ED.]

The College Chronicle.

T. V. Verghese of J. I. C., was among the representatives from the College in the State team which played the Effingham team. He played for the State in 1929 also against the flagship's team. We regret that his name slipped out of the list of the players from the College given in the last issue of this magazine.

* * * *

6th February.—The music competition for the Konkoth Ramunni Menon Medal. Sreemathi T. C. Narayani Amma (Mrs. Komattil Achutha Menon) and Mr. T. M. Mahalinga Iyer kindly acted as judges. V. K. Raghava Menon and C. P. Vijayagopala Menon were bracketted in the first place.

* * * *

Anniversary meeting of the History and Economics Association. Professor C. S. Sreenivasachari of the Annamalai University and Dr. C. C. Mathew of the Mulanthuruthi High School addressed the meeting.

* * * *

7th February.—The Hostels Day was celebrated in the Cosmopolitan Hostel premises. Dr. Bhattacharya spoke on "Student Life Abroad."

* * * *

13th February.—The Thiyya Hostel Annual Day. Rev. Fr. G. A. N. Shackle gave a "Spiritual Message to the students," and Mr. D. Padmanabhan Unni spoke on "സാഹിത്യവിമർശനം".

P. T. Koshy,

Our best Sportsman.

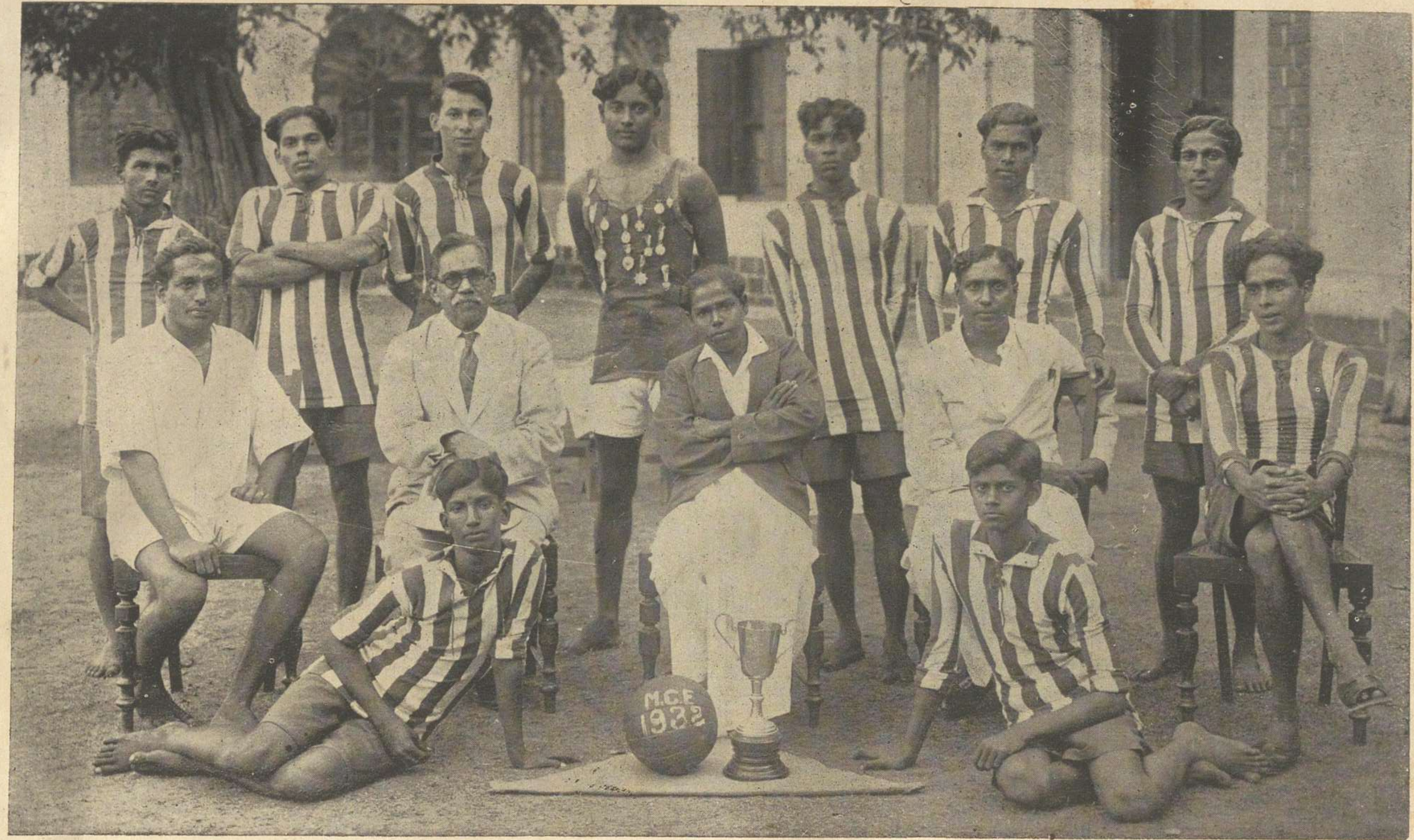

The College Foot-ball Team—Winners of the "All-Kerala Inter-Collegiate Cup." 1932.

14th February.—The Christian Hostel Annual Day. Messrs. V. Ramanatha Iyer, P. K. Devar and T. Madhava Menon addressed the meeting.

* * * *

19th February.—The lady students of the College invited the Dewan to tea, and on that occasion thanked him for the comfortable accommodation provided for them in their Common-Rooms The members of the teaching staff were also invited. The students had got up some drawing room tricks and games for the occasion. A very enjoyable afternoon was spent.

* * * *

22nd February.—The Anniversary Meeting of the College Literary Union. Our permanent President, the Principal presided. Miss Hester Smith spoke on "What is the Student Doing?" and Professor Aravumda Iyengar on "The Vitamins of Literature."

* * * *

7th March.—The Annual Examinations for the Junior Intermediate and Junior B. A. commenced.

* * * *

12th March.—The Staff "At Home" to the out-going students.

* * * *

19th March.—The results of the Annual Examinations were published.

* * * *

The Tennis Singles Cup for the Staff instituted in 1929 by Prof. G. Sreenivasan, and held till now by Mr. T. C. S. Menon, was this year made into a Doubles trophy, the teams to be chosen by lot. Messrs. K. J. Augustine and V. Ramanatha Iyer came out winners in the tournament.

The Herbert Cup.

Our Dewan Mr. C. G. Herbert most graciously has made an endowment, the interest from which is to be utilised for awarding a cup to the best athlete in the College each year. The members of the College offer their most grateful and sincere thanks to the generous donor for thus encouraging the cause of athletics in the College, and emphasizing upon the importance of the health of the citizens of to-morrow.

Our Foot-ball Club.

Our Foot-ball Club began the season on Thursday 8th. October, 1931, by playing a match with the local Sirkar High School. The encounter produced some fast and interesting Foot-ball and resulted in a win for the college. Our Team played challenge Matches with local teams and won fresh laurels.

Our College took part in the "All-Kerala Inter-collegiate Tournament," defeated the Union Christian College, Alwaye, who were the holders of the

Trophy for the last two years, and qualified for the finals with the Victoria College team from Palghat. Both teams played very 'astute' Foot-ball throughout, and gave remarkable display of Foot-ball intelligence. Abounding in thrills the game was a spectacular delight. It ended in favour of our team and thus we won the "Kerala Cup".

I take this opportunity of thanking all the players for their kind co-operation and valuable guidance they had extended to make this year an "year of successes."

K. Appu Menon,
Foot-ball Captain.

Campaign against Unemployment among Graduates.

As a part of this campaign the Indian Inter-University Board has requested the Universities to keep a record of information under the following headings :—

1. Name of the student.
2. Year in which the student ceased to be a member of the institution.
3. Degrees obtained with dates.
4. Present employment and date of first employment.
5. Remarks.

Note.—A. Employment to be classified under

1. Government Service other than teaching.
2. Business.
3. Teaching in Government institutions or private institutions. { (a) Universities and Colleges (b) in Schools.
4. Medical profession
5. Legal profession
6. Other types

B. Information under "Remarks"

1. Graduates unemployed one year after graduation
2. Graduates who have died.
3. Graduates whose employment or unemployment is unknown.

Old students of the Maharaja's College are requested to help this campaign by supplying the Principal with the information called for.

Reviews.

Lessons in Geometry—for schools and colleges : Chapters 1 to 5 — Fundamental Geometry by S. N. Chatterjee. MacMillan & Co., Ltd., Re. 1/8.

This book aims to present to the beginner the elementary parts of Geometry in an inductive manner. The author rightly considers that if only

the student is made to infer propositions and theorems from knowledge of measurements made by him, the subject will be genuinely appreciated and not so much disliked as at present.

The treatment is quite exhaustive and will be found to appeal not only to the student who relies on his own work but also to the teachers who will find that with the data in the book, they can create genuine interest in the minds of the young students for the subject. The get up of the book is fairly good, the illustrations attractive, though the type used is rather small. The price of the book too, is a little bit high.

G. R. N.

***

English Readers—(Three in number for the first, second and third years respectively in Secondary schools) by B. Brady, B. A. Hons. (London)—Published by Messrs. Macmillan & Co., Ltd. Price Re. 1—6—0 each for the first two Readers and Re. 1—9—0 for the third year Reader.

The books contain short graded lessons, mostly adapted, and some specially written by the author. The stories are interesting and will fascinate the young. To quote the words of the author himself, "they serve to provide the entertainment and interest without which a book would be dull indeed." The books can be used as extra readers. The large type used, now so rare in our school books, and the illustrations are sure to be appreciated.

T. C. J.

***

Children's English Unseens—(Price 6 as), and **Harder English Unseens** (Price 12 as.) by Rai Bahadur A. C. Mukerjee, M. A., I. E. S.,—published by Messrs. Macmillans. The former book is full of short stories and interesting lessons. The sets of questions at the end of each lesson will surely help to improve the grammar of the children and also to write correct composition. The book will be a good extra Reader in the lower classes. The print used is very big and will not strain the eyes of the little reader.

The **Harder Unseens** will be useful for giving composition work for the High School and the College classes. It contains extracts from famous prose writers and also passages set for the Intermediate, B. A., and B. Sc., examinations of the Allahabad University. Every extract is followed by a set of questions referring to the substance, style and grammar of the passage given. These questions will enable each extract to be used with maximum benefit in classes.

T. C. J.

***

The Cabuliwallah and other Stories.—Selected and edited by Mr. A. Bhattacharya, B. A. (Oxon),—Publishers: Messrs. Macmillans. Price Re. 1—4—0.

The selections are made from various authors like Tagore, Wilkie Collins,

Mrs. Gaskell, H. G. Wells, Tolstoy and W. W. Jacobs, and provide an interesting variety, because, as the editor himself observes, they "differ in substance, style and appeal." Each story has an introduction, a list of difficult words and phrases, and suggestive exercises, all of which will facilitate the cultivation of the critical acumen and the correct taste in the student which will enable him to make reading a profitable hobby, instead of an occupation to kill time with.

***

The Modern World—by S. A. Pakeman, M. C., M. A. (Cantab). Published by Messrs. Macmillan & Co., Ltd. Price Rs. 2—8—0.

The book has a great educative value. We cannot recollect at this moment of any publication from which students of the High School standard can acquire some general information regarding the great political, social and industrial changes which have occurred in the modern world. Prof. Pakeman's book can prove a useful text-book. It covers a momentous period of 150 years, 1789–1931. The French Revolution, the Industrial Revolution, the growth of the autocratic and Free States of Europe, the growth of Liberalism, of Revolution, the self-governing dominions of the British Commonwealth, India, U. S. A., Scientific development, Social welfare, The Great War, The League of Nations, Bolshevism, Fascism,—so the chapters run, "down the ringing grooves of change", bringing the history of the modern world right up to 1931. The book is profusely illustrated, and provided with many maps. At the end of every chapter there are useful "Aids to study", and "Important dates". Besides, there are exercises and an index at the end of the book. The book should prove a good text-book for the S. S. L. C. examination. To the student who stops schooling at that stage the book will give a very useful idea of how the world came to be what it is; and to the student who expects to go into the college susequently the book will provide a good foundation for future work.

മഹാരാജകീയ കലാശാലാ മാസികയുടെ

മലയാളഭാഗം.

സാഹിത്യസോപാനം.

തീപ്പെട്ട സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്ത കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്.

—:o:—

"ശൈശവേഭ്യസ്തവിദ്യാനാം യൌവനേ വിഷയൈഷിണാം
വാൎദ്ധകേ മുനിവൃത്തീനാം യോഗേനാന്തേ തനുത്യജാം"

എന്നു മഹാകവി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ആദൎശത്തെ ആധുനികലോകത്തിനു് അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു് അനുഭവപ്പെടുത്തിയ ആ രാജൎഷിവൎയ്യന്റെ ചരമഗതിയിൽ കേരളമാതാവിന്നു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ഒരമൂല്യരത്നത്തിന്റെ നഷ്ടം ഒരുവിധത്തിലും പരിഹരിക്കാവുന്നതല്ല. അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം, അപ്രകമ്പ്യമായ സ്ഥൈൎയ്യം, അപ്രധൃഷ്യമായ വ്യക്തിപ്രഭാവം, അഭിഗമ്യമായ ഔദാൎയ്യം, സൎവ്വതോമുഖമായ പ്രാഗല്ഭ്യം, ഇവയുടെയെല്ലാം സമ്മേളനരംഗമായിരുന്നു ആ മഹാനുഭാവൻ. തീക്ഷ്ണമായ ബുദ്ധിശക്തിയും ആവൎജ്ജകമായ വാക്സാമൎത്ഥ്യവും അവിടത്തെ ഗുണങ്ങളിൽ മികച്ചുകാണാവുന്നവയായിരുന്നു. ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അവിടത്തെ നേരിട്ടു കാണുവാൻ സംഗതി വന്നിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഇതിന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണു്.

1028 ധനുമാസത്തിൽ പുണർതംനാളിൽ തിരുഅവതാരം ചെയ്ത തിരുമനസ്സിലെ ബാല്യകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസവും നിത്യവൃത്തിയും പ്രാചീനപദ്ധതിയെ നിഷ്കൃഷ്ടയോടെ അനുസരിച്ചിരുന്നതിന്റെ ഫലം അവിടത്തെ ജീവിതരീതിയിൽ ഏതംശത്തിലും പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. ആസ്തിക്യവും ആചാരനിഷ്ഠയും അവിടത്തെ ജീവനാഡികൾ തന്നെയായിരുന്നു. ഓരോ ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും കരകണ്ടിട്ടുള്ള പണ്ഡിതകേസരികളാൽ അദ്ധ്യാപനം ചെയ്യിപ്പിക്കപ്പെട്ടും വിദ്യാവ്യസനികളായ സഹപാഠികളുടേയും മററു വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടേയും സഹവാസത്തിന്റെ ഗുണം ലഭിച്ചും വന്നിരുന്ന തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു രാജപണ്ഡിതൻ മാത്രമല്ല, പണ്ഡിതരാജനും കൂടിയായിതീൎന്നുവെന്നുള്ളതു സൎവ്വസമ്മതമായ സംഗതിയാണു്. എന്നുതന്നെയല്ല, അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഒരു പണ്ഡിതന്റെ നിലയിലാണു് അവിടത്തെ ഖ്യാതി അധികമായി പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കൂടിപ്പറയാം.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നു പുറമെ വ്യാകരണം, തൎക്കം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അദ്വിതീയമായ വൈദുഷ്യം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. പ്രസിദ്ധവിദ്വാനായ കൂടല്ലൂർ കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടായിരുന്നു അവിടത്തെ വ്യാകരണത്തിലെ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതു്. ബ്രഹ്മശ്രീ ശേഷാചാൎയ്യർ എന്ന വിദ്വാനാണു് അവിടത്തെ തൎക്കഗുരു. സംസ്കൃതത്തിൽ യാതൊരു തടവും

കൂടാതെ സരസമായി സംഭാഷണം ചെയ്വാൻ അവിടെക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമത്ഥ്യം മററു പണ്ഡിതന്മാരിൽ സാധാരണ കാണ്മാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രസദസ്സുകളിൽ അഗ്രാസനം വഹിച്ചു വാദപ്രതിവാദങ്ങളെ മദ്ധ്യസ്ഥൻെറ നിലയിൽ രണ്ടുകക്ഷികൾക്കും മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം ഉപപാദിച്ചു രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും കൃതജ്ഞതയും അനുമോദനവും അനായാസമായി അവിടുന്നു നേടുന്നതിൽ മററു പണ്ഡിതന്മാർ പോലും അസൂയപ്പെടുകയാണു പതിവു്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ മഹാരാജാവിൻെറ നിലയില ല്ലാതേയും അവിടെക്കു മഹനീയമായ മാന്യസ്ഥാനം പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു പ്രതിഷ്ഠിതമാണെന്നു തന്നെ പറയണം.

അന്നത്തെ കാലാവസ്ഥകൊണ്ടു കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസവും ബിരുദവും തിരുമനസ്സിലേക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഉത്തരവാദിത്വമേറിയ രാജ്യകാര്യങ്ങളെപ്പററി പ്രൌഢമായി കത്തെടവാട്ടുകൾ നടത്തുവാനും ഗവർണ്ണർമാർ, വൈസ്രായി മുതലായ പ്രമാണപ്പെട്ട രാജ്യതന്ത്രപ്രവത്തകന്മാരുമായി നിസ്സങ്കോചം പെരുമാറി സംഭാഷണം ചെയ്വാനും വേണ്ടിടത്തോളം ആംഗലഭാഷാജ്ഞാനവും വൈററ്സായ്യ് മുതലായവരിൽ നിന്നുള്ള പാഠംകൊണ്ടു തിരുമനസ്സിലേക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യാവൈസ്രായിസ്ഥാനത്തിൽ അസാമാന്യമായി ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്ന കർസൻപ്രഭു തന്നെ അവിടത്തെ വാക്സാമത്ഥ്യത്തിൽ വിസ്മയിച്ചിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ എത്രയൊ ആംഗലേയപ്രമാണികൾ അവിടത്തെ അസാധാരണമായ വാഗ്മിതയെ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അഭിനന്ദിപ്പാനിടയായിട്ടുമുണ്ടു്.

ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ കുതിരസ്സവാരി, മൃഗയാവിനോദം എന്നിവയിൽ തിരുമനസ്സിലേക്കു താത്പയ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കായികാഭ്യാസവും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിൽ എഴുന്നെള്ളി താമസിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും അവിടുന്നു നായാട്ടിൽ രസിച്ചിരുന്നു. കൺസർവേററർമാക്കു കണ്ടു പരിചയമില്ലാത്ത വനഗഹനങ്ങൾ അവിടെക്കു പരിചിതങ്ങളായിരുന്നു. കാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കാടരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തു് അവരുടെ സ്ഥിതികൾ അറിഞ്ഞു വേണ്ടപ്പെട്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്വാനും അവിടുന്നു ജാഗരൂകനായിരുന്നു. ഏതൊരവസരത്തേയും ഫലവത്താംവണ്ണം വിനിയോഗിപ്പാനുള്ള ശക്തി തിരുമനസ്സിലേക്കുണ്ടായിരുന്ന അസാധാരണഗുണങ്ങളിലൊന്നാണ്.

ഇളയ തമ്പുരാനായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ, അവിടത്തെ പുരോഗാമിയായ ചിങ്ങമാസത്തിൽ തീപ്പെട്ട വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ക്രിയാലോചനകൾ വഴിക്കു ഭരണപരിചയം സമ്പാദിച്ചും കേളി കേട്ടും കഴിഞ്ഞിരുന്ന തിരുമനസ്സിലെ സ്ഥാനാരോഹണം 1071 ചിങ്ങമാസത്തിലാണു് നടന്നതു്. മഹാരാജാവിൻെറ നിലയിൽ അവിടെക്കു നടത്തേണ്ടിയിരുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ഗൌരവമേറിയവയും നാനാമുഖങ്ങളുമായിരുന്നതു കൂടാതെ അന്നത്തെ ഔദ്യോഗികലോകത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഔദാസീന്യവും അഴിമതികളും അമത്തുവാൻ കരുത്തേറിയ കരളുള്ള അവിടത്തേ

തീപ്പെട്ട സ്ഥാനത്യാഗംചെയ്ത വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്. ദെ

പ്പോലുള്ള ഒരു ഏകശാസകൻെറ അത്യാവശ്യം സകലക്കും പ്രതിനിമിഷമെന്നപോലെ അനുഭവപ്പെട്ടുമിരുന്നു. ആ സന്ദർഭം അവിടത്തെ പ്രത്യേകശക്തികൾക്കൊരു നികഷോപലമാകയും കൊച്ചിരാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഭാവിപ്രതിഷ്ഠ അതോടുകൂടി സ്ഥിരപ്പെടുകയുമാണുണ്ടായതു്.

ഭരണതന്ത്രത്തിൻെറ ഗതിയെ ബ്രിട്ടീഷുരീതിയിൽ ക്രമപ്പെടുത്തുവാനും, ഭരണകാര്യത്തിൽ പക്ഷപാതം, കക്ഷിമത്സരം മുതലായ വിപ്ലവങ്ങൾക്കിടവരാതെ കഴിപ്പാനുമായി ക്ലിപ്തസമയത്തേക്കു ബ്രിട്ടീഷുസർവ്വീസിൽനിന്നു ദിവാന്മാരെ തിരഞ്ഞു നിയമിക്കുന്ന നയം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തുടങ്ങിയതാണു്. അവിടത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൻെറ മാതൃകകളായ സർ. രാജഗോപാലാചാരി, സർ. ബാനർജി മുതലായവർ കൊച്ചിരാജ്യ ഭരണത്തിൽ എന്തെല്ലാം പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തീട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സർവ്വവിദിതമാകയാൽ ഇവിടെ ആവർത്തിപ്പാനൊരുങ്ങുന്നില്ല. അവിടുന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ദിവാന്മാരിൽ പലരും ഇവിടംവിട്ടു പോയതിൽ പിന്നെയും അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഭരണതന്ത്രത്തിൽ ക്രമോൽകൃഷ്ടങ്ങളായ പദങ്ങളെ ശ്ലാഘ്യമായ വിധത്തിൽ വഹിച്ചിട്ടുള്ളതും ചിലർ ഇപ്പോഴും വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അവിടത്തെ വിവേചനശക്തിക്കു മതിയായ ലക്ഷ്യമാണു്.

സെററിൽമെൻറ്, വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണം, തീവണ്ടിനടപ്പാക്കൽ, നാഗരികസ്വയംഭരണം, കൃഷിവ്യവസായപോഷണം ഇവ അവിടുന്നു നടപ്പിൽ വരുത്തീട്ടുള്ള ഏർപ്പാടുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണു്. ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രത്യേകം വരുത്തീട്ടുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളേയും ഗുണങ്ങളേയും എണ്ണിപ്പറഞ്ഞു തീർപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ഉദ്യോഗത്തിന്നു ആളെ നിയമിക്കുന്നതിൽ യോഗ്യതയല്ലാതെ മററൊന്നും അവിടുന്നു പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. പററവും പാൾച്ചവും അവിടുന്നു നോക്കിയിരുന്നില്ല; വർഗ്ഗപ്രാതിനിധ്യമത്സരം അക്കാലത്തു മൂത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ലായിരുന്നു. ഏതു ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിലേയും പ്രത്യേകസംഗതികളിൽ കൂടി അവിടുത്തെ സ്വന്തം ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞിരുന്നു. നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ അവിടുത്തെപ്പോലെ കാര്യജ്ഞാനമുള്ളവർ ദുർല്ലഭമാണെന്നു കർസൻ പ്രഭു തന്നെ പ്രശംസിച്ചു പറവാനിടയായിട്ടുണ്ടു്.

തിരുമനസ്സിലെ ഊർജ്ജസ്വലമായ രാജ്യഭരണം പ്രതിക്ഷണം പുരോഗതി കൊണ്ടു ഭാസുരവും എല്ലാവരുടേയും ഔത്സുക്യപുരസ്സരമായ പ്രതീക്ഷക്കു പാത്രവുമായിരുന്നു. പ്രജകളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തിരുമനസ്സിൽ നിന്നു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനത്തിന്നു പുറമെ ഭാരതചക്രവർത്തിയിൽ നിന്നും അനുമോദനചിഹ്നമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ജി. സി. എസ്സ്. ഐ; ജി. സി. ഐ. ഇ; എന്ന സ്ഥാനങ്ങൾ തിരുമനസ്സിലെ പേരിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മേണ്ടിനുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമതിയേയും വെളിവാക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു് ഒന്നാമത്തെ ഡൽഹിഡർബാറിന്നു് എഴുന്നെള്ളിയപ്പോഴും, രണ്ടാമത്തേതു ചക്രവർത്തിയുടെ സന്നിധാനം കൊണ്ടു മഹിതമായ രണ്ടാമത്തെ ഡൽഹിഡർബാറിൽ സന്നിഹിതനായ സന്ദർഭത്തിലും ലഭിച്ചതാണു്. അവിടുന്നു നടത്തീട്ടുള്ള ഈ രണ്ടു സർവ്വഭാരത

സന്ദൎശനങ്ങളിലും പ്രധാനപ്പെട്ട പല നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടേയും സൌഹാൎദ്ദവും, കാശി മുതലായ വിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങളിൽ വിളങ്ങുന്ന വിദ്വാന്മാരുടെ പരിചയവും അവിടേക്കു ലഭിപ്പാനിടയായി.

കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ ഷഷ്ടിപൂൎത്തി കുറെക്കാലമായി ആഘോഷിപ്പാൻ സംഗതി വരാത്ത ഒന്നായിരുന്നതിനാൽ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂൎത്തി പ്രജകൾക്കു മഹോത്സവമായിട്ടാണു തോന്നിയതു്. ആ ശുഭസന്ദൎഭത്തിൽ അവിടുന്നു കല്പിച്ചരുളിയ വരങ്ങളിലൊന്നാണു് ഇന്നും തൃപ്പൂണിത്തുറെ വെച്ചു് ഉൽകൃഷ്ടരീതിയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന രാമവൎമ്മ സംസ്കൃതകലാലയം. പ്രതിവൎഷം ശാസ്ത്രസദസ്സുകൾ നടത്തുക, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്കും ശാസ്ത്രവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും ഉചിതമായ പ്രോത്സാഹനം നൽകുക മുതലായി ശാസ്ത്രപ്രചാരത്തിന്നു വേണ്ട വ്യവസായങ്ങളെ അനവരതം അനുഷ്ഠിച്ചു വന്നിരുന്ന അവിടുത്തെ ഉദ്യമങ്ങൾക്കു് ഈ വിദ്യാലയം മകുടമണിയായിട്ടാണു പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രാചീനരീതിയിൽ ശാസ്ത്രപാഠം നടത്താറുള്ള അല്പം ചില സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഇതിന്നു പ്രഥമസ്ഥാനമാണു് ഇന്നും നിലനിന്നുവരുന്നതു്. വരങ്ങളിലൊന്നായ ഭരണോപദേശകസമിതി അവിടുന്നുദ്ദേശിച്ചപോലെ ചൈതന്യത്തോടെ രൂപീകരിപ്പാൻ സംഗതിവശാൽ സാധിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ അതിനെ ധീരോദാത്തനായ അവിടുന്നു പാടെ മനോരാജ്യത്തിൽ നിന്നു നിരസിക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

1089 ൽ അവിടുന്നു വിളംബരപ്പെടുത്തിയ സ്ഥാനത്യാഗനിൎണ്ണയം, പത്തൊമ്പതു കൊല്ലക്കാലം സമുജ്ജ്വലമായും ഊൎജ്ജസ്വലമായും നടത്തപ്പെട്ട അവിടുത്തെ ഭരണത്തിന്നു പരഭാഗംകൊണ്ടുള്ള ശോഭാതിരേകത്തേയാണുണ്ടാക്കിയതു്. ആ നിൎണ്ണയമാണു് അവിടുത്തെ 'രാജൎഷി' എന്ന പദത്തിന്നൎഹനാക്കിയതു്. സ്ഥാനത്യാഗത്തിന്റെ ഹേതു ഇന്നും അവിജ്ഞേയമായ രഹസ്യമായി തന്നെ വൎത്തിക്കുന്നതിനാൽ 'ഫലാനുമേയാഃ പ്രാരംഭാഃ' എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തെക്കൂടി കവിഞ്ഞിട്ടല്ലേ അവിടുത്തെ പ്രാരംഭങ്ങളുടെ നില എന്നു കൂടി ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതും തിരുമനസ്സിലെ ഗാംഭീൎയ്യത്തിന്നൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. സ്ഥാനത്യാഗം അവിടുത്തെ മഹിമയെ ഒന്നുകൂടി അധികമാക്കുകയും വിശ്രമവും സുഖജീവിതവും അനുഭവിപ്പാൻ അവിടേക്കു സൌകൎയ്യമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അതിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള നഷ്ടം അവിടുത്തെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല.

സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്തതിന്നു ശേഷവും ശാസ്ത്രപരിശ്രമം, പുരാണപാരായണം മുതലായ സദ്വ്യാപാരങ്ങളിലാണു് അധികസമയവും അവിടുന്നു വിനിയോഗിച്ചിരുന്നതു്. പൂനയിൽ വെച്ചു കൂടിയ ആയുൎവ്വേദ മഹാമണ്ഡലത്തിന്റെ വാൎഷികയോഗത്തിലും മതിരാശിയിൽ വെച്ചു നടന്ന ഭാരതീയദാൎശനികമഹായോഗത്തിലും അവിടുന്നു് അഗ്രാസനാധിപത്യം വഹിച്ചതു് വിശ്രമകാലത്താണു്. ശാസ്ത്രാൎത്ഥചൎച്ച അവിടേക്കു എപ്പോഴും രസകരമായ ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. വിദ്വാന്മാരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന സന്ദൎഭങ്ങളിൽ തന്റെ പദവിയെ വിസ്മരിച്ചു സമഭാ

തീപ്പെട്ട സ്ഥാനത്യാഗംചെയ്ത വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്. ഭൈ

വന പ്രദൎശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവിടുന്ന പെരുമാറിയിരുന്നതെന്നുള്ള തു് അനുഭവൈകവേദ്യമാണ്.

ദിനചൎയ്യയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ തിരുമനസ്സിലെപ്പോലെ കണിശമുള്ള വർ വേറെയുണ്ടാകുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. അവിടുത്തെ നിത്യകൃത്യങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കീട്ടുള്ള ഒരുവന്ന് അവിടുന്ന് ഒരു പ്രത്യേകസമയത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജോലി നോക്കി വാച്ചുകൂടാതെ സമയം കുറിക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്ന സമയത്തു സ്നാനം, ഇന്നപ്പോൾ ദേവകാൎയ്യം, ഇന്ന നേരത്തു വിനോദാലാപം, ഇന്ന സമയം മുതൽ റിക്കാർഡു നോക്കൽ എന്നിങ്ങനെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി നീക്കുപോക്കു കൂടാതെ നടത്തിവന്നിരുന്നതിൻെറ ഫലമല്ലെ അവിടുന്നു രോഗവും ദൌർബല്യവും ബാധിക്കാതെ എഴുപത്തൊമ്പതു തിരുവയസ്സുവരെ സുഖജീവിതം നയിച്ചതു്?

ലഘുവായ ഹൃദ്രോഗബാധനിമിത്തം ഒരു മാസത്തോളമായി ചികിത്സയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തീപ്പെടുന്നതിന്ന് അല്പം മുമ്പെയാണു പതിവിൻ പ്രകാരം വൈകുന്നേരത്തെ സന്ധ്യാവന്ദനം വിധിപോലെ നടത്തിയതു്. എങ്കിലും മൎത്ത്യജീവിതം ക്ഷണഭംഗുരമാണെന്നുള്ള തത്വത്തെ അന്യഥാകരിപ്പാൻ ആൎക്കു കഴിയും? അത്യാഹിതത്തിൻെറ സൂചകമായ പഞ്ചഗ്രഹയോഗം അവിടുത്തെ ആത്യന്തിക വിയോഗത്തെയാണു കഴിഞ്ഞ മകരം 16-ാംനു- രാത്രി ഏഴു മണിക്കു നമുക്കു വരുത്തിക്കൂട്ടിയതു്. എന്തു ചെയ്യാം ?

അഹമേവമതോ മഹീപതേ-
രിതിസൎവ്വഃ പ്രകൃതിഷ്വചിന്തയത് !
ഉദധേരിവ നിമ്നഗാശതേ-
ഷ്വഭവന്നാസ്യ വിമാനനാ ക്വചിത് !!.

ജീവിതഗാനം.

വി. ശ്രീധരമേനോൻ, ബി. എ.

എന്തൊന്നാൽ ഭൂദേവി ചൈതന്യംകൊള്ളുന്നു,
ചന്തംപുലർത്തുന്നു, സർവ്വകാലം
അദ്ദിവ്യജീവിതമാസ്വാദിച്ചാസ്വാദി-
ച്ചദ്യ ഞാൻ ധന്യരിൽധന്യനായേൻ.

എന്നുടെ ശ്വാസനിശ്വാസമരുത്തിലു-
ണ്ടെണ്ണിയാൽത്തീരാത്ത ജീവജാലം
മൺതരിയോരോന്നുമെത്രയോ ജീവികൾ
സന്ധിയ്ക്കും ബ്രഹ്മാണ്ഡഭാണ്ഡമത്രേ

പാറിയുംനീന്തിയുമോടിയും ചാടിയും
പോരിട്ടുമന്യോന്യമോമനിച്ചും
വാഴ്കയാണെന്നൊന്നുമെൻചുറ്റും പ്രാണികൾ
ലോകൈകകവിത്തിൻപണിത്തരങ്ങൾ.

കണ്ണീരും പുഞ്ചിരിപ്പാലും കലന്നൊരീ
മന്നിലെജ്ജീവിതച്ചോലതന്നിൽ
പാവമാമെന്നെയുംകൂടിയൊഴുക്കിയ
പാവനാത്മാവേ! ഞാൻകൈതൊഴുന്നേൻ
അങ്ങേയനുഗ്രഹവ്യഗ്രമാം കൈത്തലം
ഞങ്ങൾക്കു പൊൻകുടയായ്‌വരട്ടെ!

ഈ വിശ്വശില്പിതൻ മുഖ്യസമ്മാനമാം
ജീവിതം പാഴ്ച്ചുമടല്ലതെല്ലും
നല്ലൊൻകിരീടമാണായതു, ദുഃഖത്തിൻ
കയ്പിലുംമാധുര്യംതോന്നുമല്ലോ.

അല്ലലലട്ടുകിൽക്കൂടിയും ലോകത്തെ
യുള്ളഴിഞ്ഞെന്നെന്നും സ്നേഹിയ്ക്കും ഞാൻ
തല്ലുകൊണ്ടീടിലും വീട്ടിൽവസിക്കുവാ
നല്ലയൊ ബാലകൻകാംക്ഷിയ്ക്കുന്നു.

അന്ധകാരത്തിലേയ്ക്കെന്നെ നയിച്ചിട്ടു-
മന്ത്യശ്വസിതത്തിൽക്കൂടിയും ഞാൻ
വാച്ചോരീസ്സംസാരം പാൽക്കടൽതാനാണ
തൈശ്വരമാണെന്നുപാടിനിത്യം.

UNIVERSITY ... 30 APR. 1932 MADRAS

കേരളത്തിൽ കൈരളിയുടെ സ്ഥാനം.

(കൈരളീദാസൻ.)

കേരളത്തിൽ, അവിടത്തെമാതൃഭാഷയായ കൈരളിയുടെ സ്ഥാനം എന്തു് എന്നു ചോദിക്കുന്നതോ സംശയിക്കുന്നതോ അനാവശ്യമെന്നു മാത്രമല്ല, അപഹാസ്യവുംകൂടിയാണു്. ഒരു വീട്ടിൽ അതിലെ അമ്മക്കു് അധികാരമെന്തു്, സ്ഥാനമെന്തു് എന്നൊന്നും ആരും ചോദിക്കാറില്ലല്ലൊ. ആ അമ്മതന്നെ അവിടത്തെ നായികയും നിയന്ത്രിയും ആയിരിക്കുന്നതു്. അത്തരം അവകാശവും അധികാരവും കേരളവാഗ്ഗൃഹത്തിൽ കൈരളിക്കും ഉണ്ടു്. മരുമക്കത്തായ്വഴിപ്രകാരം അവൾക്കുതന്നെയാണു ശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു്. ഭർത്താവിനുകൂടി അവളുടെ അനുമതികൂടാതെ യാതൊരവകാശവും ന്യായപ്രകാരമില്ലല്ലൊ. പിന്നെയുണ്ടോ വഴിപോക്കർക്കും വാസക്കാരായവിദേശീയർക്കും ? എന്നാൽ അത്യന്തം ഭർത്തൃവത്സലയും സാദ്ധ്വിതമയുമായ കൈരളിയാകട്ടെ സ്വമനസ്സാലെതന്നെ തന്റെഭർത്താവായ ഗീർവ്വാണത്തോടൊത്തുചേർന്നു ഒന്നായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസനയിലും, ലാളനയിലും ഛായയിലും തന്നെയിരുന്നു തുഷ്ടിയും പുഷ്ടിയുംനേടി തന്റെ സകലസ്വത്തും ഭർത്തൃഭരണത്തിൽനിക്ഷേപിച്ചു സുഖമായിരിക്കുന്നു. പച്ചഭാഷയിൽ പറയുന്നതായാൽ ദ്രാവിഡരുടെ ഭാഷയായ ദ്രവിഡ ഭാഷയിൽനിന്നു പൊട്ടിത്തെറിച്ചുണ്ടായ പഴയമലയാളം ആൎയ്യർ കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ അവരുടെ ഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിനോടുചേർന്നു കലർന്നു പുതിയ മലയാളഭാഷയായിത്തീർന്നു.

ഇങ്ങനെജനിച്ചുവളർന്നുവന്ന കൈരളീദേവി കേരളരാജ്യത്തു വളരെക്കാലം സകലസമ്മതയായിട്ടും സർവ്വോൽകൃഷ്ടയായിട്ടും വാണിരുന്നു. ബഹുമുഖമായപുഷ്ടിയും നേടി. സംഗീതത്തിലും, സാഹിത്യത്തിലും, ശാസ്ത്രത്തിലും കൈരളി കമനീയമായിത്തന്നെ കളിയാടിയിരുന്നു. വാഗ്വൈരള്യവുമില്ല, ശബ്ദദുർഭിക്ഷവുമില്ല. സകലസംഗതികളെക്കുറിക്കുവാനും, വസ്തുക്കളെവർണ്ണിക്കുവാനും വേണ്ടിയ വാക്കുകൾക്കു യാതൊരുകുററവും കുറവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കിളിപ്പാട്ടു, വടക്കൻപാട്ടു, അമ്മാനപ്പാട്ടു്, കുറത്തിപ്പാട്ടു്, തുള്ളൽപാട്ടു് എന്നിത്യാദി അനേകമട്ടിൽ അസംഖ്യം പാട്ടുകൾ; നാടകം, ആഖ്യായിക, കാവ്യം, എന്നിവ; ഗണിതശാസ്ത്രം, ചികിത്സാശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം എന്നുതുടങ്ങി പലതരം ശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങൾ—ഇവകളൊക്കെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന്നു ലേശവും കൂസലോ കോട്ടമോ മലയാളഭാഷക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു നമ്മുടെ കൈവശമിപ്പോൾ ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ തെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്. അക്കാലത്തു് ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നും കിട്ടാവുന്ന അറിവുമുഴുവനും അതതുഭാഷ പഠിച്ചുസമ്പാദിച്ചു, അതിനെ മലയാളഭാഷയിൽ വിതരണംചെയ്കഎന്നതും സാധാരണംതന്നെയായിരുന്നു. സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുള്ള ആവ

ലാതിയുമന്നില്ല, ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ 'പററി'യില്ലെന്നുപരാതിയുമില്ല. ഇങ്ങനെ പലശാസ്ത്രങ്ങളിലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടി 'ഉരസി'യാൽ, വളർച്ചയിലും വാസ്തവതത്വത്തിലും താഴെ നില്ക്കുകതന്നെവേണ്ടിയിരിക്കാം. എത്ര പുരാതനപാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചതത്വങ്ങളാണ പിന്നീടുള്ള ഗവേഷണങ്ങൾകൊണ്ട് 'അതത്വ'ങ്ങളായിത്ത്യജിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, അതുപോലെ അന്ന് അണുപ്രമാണമാത്രമായിരുന്ന ശാസ്ത്രബോധം ഇന്നു വിപുലമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നതും! അതു വിചാരിക്കുമ്പോൾ അന്നത്തെ മലയാളികൾ അവരുടെ സമകാലീനന്മാരായ മററുള്ളവരിൽനിന്നു എത്രയൊ ഉയൎന്നുനിന്നവരായിരുന്നു!

പിന്നീട് വന്നശോചനീയസ്ഥിതിക്കു കാരണം മലയാളികൾതന്നെയാണ, മലയാളഭാഷയല്ലെന്ന് അല്പപൎയ്യാലോചനംകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ആംഗലേയൎക്കു ഭാരതഭൂമി കരസ്ഥമായ ഉടൻ ആംഗലഭാഷയും തലഉയൎത്താൻ തുടങ്ങി. ഈ ഭരണം ഭാരതത്തിൻെറ ഗുണത്തിനായിട്ടു വരണമെന്നു അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികൾ വിചാരിച്ചു വിദ്യാവിതരണംതുടങ്ങി പല അനുഗ്രഹങ്ങളും നമ്മൾക്കും നൽകുവാൻവേണ്ടിയ ഏൎപ്പാടുകൾചെയ്തു. അവരുടെയത്നങ്ങൾ മുഴുവനും അവരുടെ ഭാഷയിൽ തന്നെ അവർചെയ്തതിൽ അത്ഭുതമൊന്നുമില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ നമ്മൾ നമ്മളുടെ നാട്ടുഭാഷയെ ധിക്കരിക്കണമെന്നൊ, ത്യജിക്കണമെന്നൊ അവൎയാതൊരു ശാസനയും ചെയ്കയുണ്ടായില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, നമ്മൾ അനുകരണപ്പിശാചിനാൽ ബാധിതരായി ഭ്രമിച്ചുതലതിരിഞ്ഞു വശമായിട്ടൊ, അതോ, അങ്ങനെചെയ്താൽ അവൎക്കു അധികം പ്രീതിയാകുമെന്ന് അന്ധാളിച്ചിട്ടൊ, എങ്ങനെയായാലും വേണ്ടില്ല, മലയാളികൾ സ്വയമേതന്നെ കൈരളിയെനിന്ദിക്കുവാനും നിരാകരിക്കുവാനും തുടങ്ങി. ഇതിൽ പ്രജകളെപ്പോലെതന്നെ രാജാക്കന്മാരും അപരാധികളുമായി. ഇപ്രകാരം ഒത്തുചേൎന്നു ചെയ്തുപോരുന്ന മാതൃഭാഷാഭൎത്സനമായ മഹാപാതകത്തിൽ നിൎല്ലജ്ജം വിഹരിക്കുന്ന കേരളീയരുടെ പ്രഹരങ്ങളും പരിഹാസങ്ങളുമേററുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൈരളീമാതാവു് നാടുവിട്ടോടാത്തതും നാമാവശേഷമാകാത്തതും ആ മാതാവിൻെറ പുത്രവാത്സല്യത്തിൻെറ ശക്തിയൊന്നല്ലാതെമററെന്താണ്?

അത്ര അനാശാസ്യമായിട്ടുണ്ടു നമ്മുടെ മാതൃസ്നേഹവും മാതൃഭജനവും. വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവർ—എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആധുനിക ആംഗലേയ പാഠശാലാവിദ്യാഭ്യാസം—തന്നെയല്ല, അതിലെ വക്കൊമുക്കൊകണ്ടവരും കടിച്ചവരും കൂടി തമ്മിൽ സംസാരിക്കുമ്പോഴും എഴുത്തുകൾ അയയ്ക്കുമ്പോഴും ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷമാത്രമെ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളുവെന്നു അഗ്നിസാക്ഷികമായിട്ടു സത്യംചെയ്തിട്ടുകൂടിഉണ്ടൊ എന്നു അവരുടെ നിഷ്കൎഷയും നൈരാശ്യവും കണ്ടാൽതോന്നിപ്പോകും. മലയാളപദം പ്രയോഗിക്കാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നുകണ്ടാൽ കൂടി, സംഭാഷണത്തിൽ ആപദത്തെ വളച്ചുമുറിച്ചൊടിച്ചു് 'ഇംഗ്ലീഷീകരിക്കുക'യും, കത്തുകളിലാണെങ്കിൽ ആ പദത്തെ ഇംഗ്ലീഷ്‌ലിപികളിൽ കുറിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യു

ന്നതു സാധാരണമായ കാൎയ്യമല്ലെ? ഇവർ മൂന്നുവാക്ക് ഉച്ചരിച്ചാൽ രണ്ടേതുമക്കാലും ഹൂണഭാഷയാവും. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ അവൎക്കു ലേശം ജളത്വം തോന്നുന്നില്ലെന്നല്ല, അഭിമാനംകൂടിയുണ്ട്! ഇക്കൂട്ടരിൽ എത്രപേരാണു അവരോടു മലയാളത്തിൽ ഒരു ലേഖനമെഴുതാനൊ, പ്രസംഗംചെയ്യാനൊ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ "അയ്യേ, മലയാളത്തിൽ വയ്യ. ഇംഗ്ലീഷിൽ വേണമെങ്കിൽ ആവാം" എന്നു പറയുന്നതു! അമ്പ! ശീമയിൽനിന്ന് അപ്പോൾതന്നെ കപ്പലിറങ്ങിയ സായ്പന്മാരേക്കാൾ സായ്പന്മാരാണ് ഇവർപോലും! മററുചിലർ തങ്ങൾക്ക് അറിവുണ്ടെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള. വിഷയങ്ങളെപ്പററിച്ചോദിച്ചാൽ "എനിക്കു മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ വശമല്ല" എന്നും മററും മറുപടിതരുന്നു. അവനവൻെറ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളേയും ആശയങ്ങളേയും സ്വഭാഷയിൽ പുറത്തുവിടുവാൻ ശക്തിയില്ലാതെയാണ് ഇക്കൂട്ടൎക്കുഴങ്ങുന്നതു്. ഈ വിധമുള്ള കുററങ്ങൾക്കു ശിക്ഷയെന്തുതന്നെവേണം!

ജനങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ഭരണാധികാരികളും ലേശം കുറവില്ലാതെ—അത്രയല്ല, അധികംതന്നെ—ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ കുററക്കാരാണ്. തങ്ങൾതന്നെ തെററുചെയ്യുന്നതിന്നു പുറമേ, പ്രജകളെക്കൂടി വലിച്ചു തെററായ പന്ഥാവിൽക്കൂടി നയിപ്പിക്കുന്നു. നാട്ടുഭാഷയെ, പോര, സ്വന്തം മാതൃഭാഷയെ, 'ഭരണഭാഷ' (ഗവൎമെൻറുവക ഭരണകാൎയ്യങ്ങളിൽ എഴുത്തുകുത്തുനടത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ) യാക്കി സ്വീകരിക്കാതെ അവഗണിക്കുന്നു. മേൽകോയ്മയായ ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികളോടു പെരുമാറുന്നതു്, ഇംഗ്ലീഷ് കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലൊ. അവൎക്കു അവരുടെ ഭാഷയിൽ അത്ര ആശാസ്യമായ അഭിമാനമുണ്ട്! കഷ്ടം! നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികളും ആ അഭിമാനം അനുകരിക്കുന്നില്ലല്ലൊ! അതുകൊണ്ടു കച്ചേരികളിൽ പതിവുപോലെ നടത്തുന്നതു മലയാളത്തിലല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തരമുണ്ടെങ്കിൽ വയ്യഎന്നുകൂടി ആയിട്ടുണ്ട്. കോടതി ഭാഷയായിട്ട് ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും ഒരുപോലെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കോടതി ഭരണവിഷയങ്ങളിലും, വക്കീലന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളിലും, നിയമാധിപതിയുടെ ന്യായനിൎണ്ണയത്തിലും മററും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ ആംഗളഭാഷതന്നെ. ആ ഭാഷതീരെ അറിവില്ലാത്ത കക്ഷികളോടും സാക്ഷികളോടും ചോദ്യങ്ങൾ നടത്തി ഉത്തരംവാങ്ങുന്നതിന്നു മാത്രം, ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതിനാൽ, മലയാളഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾകൂടി ഒട്ടാകെ ഈ വിധമുള്ള പ്രവൃത്തികളെ പുകഴ്ത്തി അനുകരിക്കാനോ എന്നുതോന്നുമാറു്, അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലും ഭരണാധികാരികൾ സശ്രദ്ധം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതോന്നിപ്പോകുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പ്രഥമഭാഷ, അഥവാ ഉത്തമസ്ഥാനാൎഹമായ ഭാഷ, ഇംഗ്ലീഷാണ്; മലയാളത്തിനു ദ്വിതീയസ്ഥാനവും അധമപദവിയും മാത്രമേനൾകിയിട്ടുള്ളൂ. ശാസ്ത്രാദികൾ അദ്ധ്യേതാക്കൾക്ക് അദ്ധ്യാപകന്മാർ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ കൂടിയാണു. അങ്ങനേയുള്ള വിദ്യാലയ"മൂശ"യിൽ "വാൎത്ത്എടുക്കപ്പെട്ട"വരാണ് നമ്മുടെയിടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവർ! കൂനിന്മേൽകുരു!

കാൎയ്യം ഇപ്രകാരത്തിൽ ആയാൽ, ഗതിശ്രുഭാവഹമൊ വിഹിതമൊ ആയിട്ടാവില്ലല്ലോ. കച്ചേരിയിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷവേണമെന്നായതോടു കൂടി, കലാശാലയിലെ പാസ്സിന്നു വിലകൂട്ടുകയും അതു കാൎയ്യപ്രാപ്തിയ്ക്കാൾ പ്രാമാണ്യവും പ്രാധാന്യവും കൈക്കലാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുടെ പരിജ്ഞാനം ക്രമണകുറഞ്ഞു വരുന്നുണ്ടെന്നും, ഇന്നത്തെ ബി. എ. ക്കാർ പണ്ടത്തെ മട്രിക്കുലേഷൻകാരെപ്പോലെ കൂടി എഴുതുവാൻ ശക്തരല്ലെന്നും പറകെപ്പെറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പാസ്സിനുതന്നെ വിലയും വലിപ്പവും. ഭാഷ അബദ്ധമായി പ്രയോഗിച്ചാൽ കൂടി പാസ്സ ശരിക്കുണ്ടെങ്കിൽ പിഴയില്ല. പ്രാപ്തിയും പരിചയവും, പാസ്സുണ്ടെങ്കിൽ, വേണമെന്നുതന്നെയുണ്ടൊ എന്നുസംശയമായിട്ടുണ്ട്. കോടതികളിൽ വക്കീലന്മാർ പ്രസംഗിക്കുന്നതാകട്ടെ, ന്യായാധിപതിയുടെ തീൎപ്പുപറയുന്നതാകട്ടെ, ലേശംപോലും മനസ്സിലാകാത്ത കക്ഷികൾ, വല്ലവരോടും അതുചോദിച്ചറിക എന്നുവെച്ചാൽ, ഇതാണൊ ധൎമ്മപ്രകാരം ന്യായം കല്പിക്കൽ? വക്കീൽകാൎയ്യം ശരിക്കും പൂൎണ്ണമായിട്ടും പറഞ്ഞുവെന്നും, ന്യായാധിപതി വിധിതീൎപ്പിൽ രണ്ടു ഭാഗവും കൂലംകഷമായി പൎയ്യാലോചിച്ചു സംഗതികൾ അറിഞ്ഞുതന്നെയാണു തീൎപ്പുനൽകിയിരിക്കുന്നതെന്നും കക്ഷികൾക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കോടതികൾ സഹായിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ കോടതികൾ അവയുടെ സ്ഥാപനകൃത്യം നിൎവ്വഹിക്കുന്നതു് എത്രത്തോളം നേരായ മാൎഗ്ഗത്തൂടെയാണെന്നു് ഊഹിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ യോഗ്യതയും ഉപകാരിതയും അപ്രകാരംതന്നെ. ഒരു വസ്തുവിൻെറ യഥാൎത്ഥജ്ഞാനം യഥാവിധിയുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ അന്യനോടു പറഞ്ഞു ധരിപ്പിക്കാൻ ക്ലേശമുണ്ടോ? കലാശാലയിൽ പഠിച്ചു ബിരുദംനേടിയവരിൽ എത്രപേൎക്കു അവർ പഠിച്ച ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ തത്വങ്ങളെ, മലയാളംമാത്രം അറിവുള്ളവൎക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും? എത്രപേൎക്കു ആ തത്വങ്ങളെ പ്രയോഗപദ്ധതിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു രാജ്യക്ഷേമത്തിനുതകുന്ന വിധത്തിൽ ആക്കിതീൎക്കാൻ കഴിയും? നാടിനും ശാസ്ത്രത്തിനും തൻെറ പഠനം കൊണ്ടു യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാകാത്ത പഠനം പഠനമാണൊ?

മലയാളഭാഷയിൽ ഇതിനൊക്കെവേണ്ടിയ പദങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളും ഇല്ലല്ലൊ എന്നു് ഒരു ആക്ഷേപം പുറപ്പെടാവുന്നതുമാണു്. അതിൽ അല്പം വാസ്തവമുണ്ടെങ്കിൽ, ആക്ഷേപത്തിന മുക്കാലും കാരണം നമ്മുടെ ഭാഷാനഭിജ്ഞതയല്ലെന്നു പറയാനംവയ്യ. ഭാഷാപ്രണയികളും ഭാഷാപോഷണവിഷയത്തിൽ അശ്രാന്തം പരിശ്രമിക്കുന്നവരും ആയ ചിലർ പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും നമ്മുടെയിടയിൽ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കയില്ലന്നല്ല, തീരെ അഭാവപ്രായങ്ങളുമായ എത്ര ശാസ്ത്രസാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ ഈയിടയിൽ കണ്ടുപിടിച്ചു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ടു്? അതുപോലെയുള്ള ഗവേഷണവും അന്വേഷണവുംകൊണ്ടു് എത്ര വളരെക്കൂടി കണ്ടുപിടിച്ചുവരുവാനുണ്ടു്! ഈ രണ്ടും കഴിഞ്ഞാൽ ആധുനിക പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രങ്ങളെ മലയാള ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന്നു പുതുതായി നിൎമ്മിക്കേണ്ട ശബ്ദങ്ങൾ വളരെ അധികമില്ല. വേണ്ടിയതു നിൎമ്മിക്കുവാൻ വലിയശ്രമവുമുണ്ടാവില്ല. അല്ലങ്കിൽതന്നെ ശ്രമത്തി

നതക്ക പ്രതിഫലം കിട്ടുമെന്നുകണ്ടാൽ "വേണമെങ്കിൽ ചക്ക വേരിന്മേലും കായ്ക്കും." ഏഴാം ക്ലാസ്സുവരെ സകലവിഷയവും മലയാള ഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുവന്നപ്പോൾ, അബദ്ധംവാ സ്വബദ്ധംവാ, ഉടനെ മലയാളഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട കണക്കു പുസ്തകം, ഭൂമിശാസ്ത്രപുസ്തകം, ചരിത്രപുസ്തകം എന്നതൊക്കെ പുറത്തുവന്നില്ലേ? അതിൽ ഓരോന്നും ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, അനവധി. പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മിറ്റിക്കാരുടെ മേശമേൽ ഒരു 'കുന്ന്' പുസ്തകം. അതുപോലെതന്നെ 'തീട്ടൂരങ്ങൾ' ഇന്നും വെറും കൈരളിയിൽതന്നെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇതെല്ലാംകൂടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയെക്കൊണ്ട് ആവാഞ്ഞിട്ടല്ല, അതു നമ്മൾക്കു വേണ്ടാത്തതിനാലാണു, ഇപ്പോൾ അന്യഭാഷ കേരളത്തിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം കൈകേറിയിരിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. കഷ്ടാൽകഷ്ടതരം എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ! ഈ ശോചനീയാവസ്ഥ നമ്മുടെ മാനത്തിനും, കേരളത്തിൻെറ ശ്രേയസ്സിനും ഒരു കളങ്കംതന്നെയല്ലേ? ആ കളങ്കം ഉടനെ തേച്ചുകഴുകിക്കളയേണ്ടതു കേരളീയരുടെ ഒന്നാമതായ ചുമതലയും, പ്രധാനമായ ധർമ്മവുമല്ലേ? അതിന്നു ബ്രിട്ടീഷുമേലധികാരികളോടുള്ള എടപാടുകളിൽ ഒഴിച്ചു മററു സർവ്വസംഗതികളിലും കച്ചേരിഭാഷ മലയാളംതന്നെ ആകണം. കലാശാലയിലെ പാസ്സിനുപകരം, നാട്ടിലെ നടപ്പും ആചാരവും, നാട്ടുചരിത്രവും, നാട്ടുഭാഷയിലുള്ള നൈപുണ്യവും പരീക്ഷിച്ച് അതുപ്രകാരം വേണം സകല ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കും ആളുകളെ നിയമിക്കുന്നത്. കോടതിയിൽ വക്കീൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതും, സാക്ഷികളെ വിസ്തരിക്കുന്നതും, ജഡ്ജിയുടെ വിധിയും, മറെറല്ലാരേഖകളും മലയാളത്തിൽതന്നെ വേണം. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വിദ്യയെ വിതരണം ചെയ്യുന്നതു നാട്ടുഭാഷയിലാകണം. ഇംഗ്ലീഷ് ശരിയായി എഴുതാനും വായിക്കാനും, സംസാരിക്കാനുംവേണ്ടത്തക്ക അറിവു അത്യാവശ്യംതന്നെ. എന്നാൽ ആ ഭാഷപഠിപ്പിക്കുന്നതു അത്രത്തോളം മതിതാനും. അന്യഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ അനുവാദനം ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിനു ജനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. മലയാളപത്രങ്ങളിൽ വിദേശവാർത്തകളും സ്വദേശവാർത്തകളും ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളിലെപ്പോലെ ഉണ്ടെങ്കിൽ, പിന്നെമലയാളപത്രങ്ങൾ വാങ്ങിയാൽപോരേ? വാങ്ങുവാൻ ആളുകൾ അസംഖ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വാർത്തകളും വേണ്ടതൊക്കെയുണ്ടാകുമെന്നു തീർച്ചയല്ലേ?

ഈ മാററങ്ങളെല്ലാം, ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്ക്, ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു, "വെട്ടൊന്നു, മുറിരണ്ടു" എന്നമട്ടിൽ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുത്താൻ സാധിക്കില്ലായിരിക്കാം. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ "ഉത്സാഹീ ലഭതേകാര്യം" എന്ന ആപ്തവാക്യത്തിൻെറ യാഥാർത്ഥ്യം ഉത്സാഹിച്ചവർക്കറിയാം. "ഞാൻ എന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും?" എന്നു ഭഗ്നാശയരാകാതെ "അണ്ണാർകണ്ണനും തന്നാലായതു" എന്നുവെച്ചു ശ്രമിക്കണം. പ്രജകൾ ഗവർമ്മേൻെറിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു ചെയ്യിപ്പിക്കണം. ഭരണാധികാരികൾ കൈരളീദേവിയുടെ ഇന്നത്തെ അധമസ്ഥിതിയും ദയനീയസ്ഥാനവും തീർക്കുന്നതു രാജ്യത്തി

ൻെറ നന്മക്കും, തങ്ങളുടെ ധമ്മത്തിനും കമ്മത്തിനും അവശ്യം വിഹിതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഓക്കണം. മലയാളഭാഷാകുശലന്മാർ ഇക്കായ്യത്തിൽ വേണ്ട സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സദാസന്നദ്ധരാകണം. അന്നു കൈരളിക്കു കേരളത്തിൽ അതിൻെറ ശരിയായസ്ഥാനം കിട്ടുന്നതാണ്. ഇതെല്ലാം ലേഖകൻെറ മോഹമോ സ്വപ്നമോ, അഥവാ ഉന്മാദമോ ആയി ചില വായനക്കാർ ഗണിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഭാഷാഭഗവതിയെ ഉന്മാദശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടോ സ്വപ്നത്തിലൊ ഭജിക്കുന്നതും ഭഗവതീപ്രീതിക്കുതന്നെയായി ഭവിക്കുമെന്നു സമാധാനിക്കുകയും സന്തുഷ്ടനാകയും ചെയ്യുന്നു.

പരിഭ്രമം.

(വി. ടി. എസ്സ്.)

കുറെ ദിവസം മുമ്പെ ഞാൻ എൻെറ ഒരു സ്നേഹിതനായിട്ടു വെടിപറയുന്നതിനിടക്കു ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെപ്പററി സംസാരിക്കുന്നതിന് ഇടയായി. അടുത്തു നിന്നിരുന്ന എൻെറ സ്നേഹിതൻെറ മകളെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു:

"ഈ കുട്ടിയെ സ്കൂളിലേക്കു അയക്കുന്നില്ലെ?"

"ഉവ്വ്."

"എത്രാം ക്ലാസിലാ പഠിക്കണെത്, തങ്കം?" എന്നു കുട്ടിയോടു നേരിട്ടുതന്നെ ചോദിച്ചു വിവരം മനസ്സിലാക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

"ഒന്നാം ക്ലാസിൽ"

"ആരാ മേടം?"

ഇതിന് എന്തൊ ഒരു പേരു പറഞ്ഞു; എനിക്കു മുഴുവൻ മനസ്സിലായില്ല. പക്ഷെ പേരു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കു ഒരു സംശയം തോന്നി. അതുകൊണ്ടു്,

"ആ, തങ്കം ഇവിടത്തെ ഗറൽ സ്കൂളിലല്ലെ പഠിക്കണത് ?" എന്നു എൻെറ സ്നേഹിതനോടു ചോദിച്ചു.

"അല്ല, ആ മദാമ്മയുടെ സ്കൂളിൽ ആണ്."

"ഏ, എന്ത്യെ അത്ര ദൂരത്തേക്കു അയച്ചെ? മററെ സ്കൂൾ ഈ തൊട്ടതല്ലെ ?"

"വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല. പക്ഷെ അവിടെ ആയാൽ ഒരു ഗുണം ഉണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ്, മദാമ്മമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ പഠിക്കും.

ഇവിടത്തെ ഗറൽ സ്കൂളിൽ പഠിക്കണതും അവിടെ പഠിക്കണതും ആയിട്ട എന്തു വ്യത്യാസമാണെന്നൊ? ഉച്ചാരണത്തിലെ, അവക്കുള്ള നിഷ്കൃഷ്ഠ ഒന്ന വേറെ തന്നെയാണ്. അതൊക്കെ ഒരു മെച്ചം തന്നെയാണെ, അവിടെ."

അതെ, ഉച്ചാരണം ശരിയായാൽ "ബ്രഹ്മലോകെ മഹീയതെ" എന്നുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് അതു എനിക്കും സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. കൂട്ടതൽ അദ്ദേഹത്തോട്ട മറുപടി പറഞ്ഞിട്ട ആവശ്യമില്ലെന്ന എനിക്കു തോന്നി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ മനസ്ഥിതി എനിക്കു ധാരാളം പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ തരക്കാക്കു എന്തു പറഞ്ഞാലും സായ്പുമാരെയുള്ള ഭ്രമം തീരില്ല. അവരെ ഭ്രമിക്കേണ്ട സംഗതികൾ ഉണ്ട്. അതിലൊക്കെ ഭ്രമിച്ചോട്ടെ. പക്ഷെ കണ്ണു അടച്ചു എന്തെന്നില്ലാതെ ഭ്രമിച്ചു വശായാൽ പിന്നത്തെ കാൎയ്യം വളരെ കഷ്ടത്തിലാണ്.

ഈ സ്കൂളുകളുടെ കാൎയ്യംതന്നെ നമുക്കു ഒന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കാം. ഇന്ത്യയിൽ ധാരാളം സായ്പുമാരുണ്ടല്ലൊ. അവരിൽ ഒരാളെങ്കിലും അവരുടെ ഒരു കുട്ടിയെയെങ്കിലും, ഹിന്തി നല്ലവണ്ണം പഠിക്കട്ടെ എന്നൊ, തമിഴ് നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കട്ടെ എന്നൊ, അല്ലെങ്കിൽ മലയാളം മലയാളികളുടെ മാതിരി പറയാൻ പഠിക്കട്ടെ എന്നൊ മററൊ വിചാരിച്ചു നാട്ടുകാരുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്കൂളിലേക്കു അയക്കുന്നുണ്ടൊ? ഇല്ല, എന്നു തീൎത്തു പറയാം. കാരണം എന്താണെന്നു ആലോചിച്ചാൽ നമുക്കു സായ്പുമാരെ ഏതിലൊക്കെയാണ് ഭ്രമിക്കേണ്ടതെന്നു വേഗം മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ വക ഗുണങ്ങൾ നമുക്കു തീരെ ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അവക്കു - സായ്പുമാക്കു - ആത്മാഭിമാനം നല്ലവണ്ണം ഉണ്ട്. അവരുടെ ഭാഷ ചീത്ത: മററവൻെറ ഭാഷ നല്ലതു്, അവരുടെ ഉടുപ്പ് ചീത്ത: മററവൻേറതു നല്ലത് എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള വിഡ്ഢിത്തം ഒന്നും അവക്കു തീരെ ഇല്ല. തങ്ങളുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായം എല്ലാം തങ്ങൾക്കു നല്ലപോലെ യോജിച്ചതാണെന്നും അതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പററി അശേഷം നാണിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അവക്കു പൂൎണ്ണബോദ്ധ്യം ഉണ്ട്. ആ മനസ്ഥിതിയാണ് നമുക്കു ഇന്നു ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നതു; സായ്പുമാരെ നാം പ്രധാനമായി ഭ്രമിക്കേണ്ടതു്, അതിലാണ്.

ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ ഇംഗ്ലീഷ് ഇന്ത്യാക്കാരാരും പഠിക്കരുതു് എന്നൊ മററൊ ഞാൻ പറയുന്നതായി ആരും തെററി ധരിച്ചുപോകരുതെന്നു കൂടി അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്തു വേണമെങ്കിൽ പഠിക്കാം; അതൊക്കെ ഓരോരുത്തരുടേയും ഇഷ്ടമാണ്. പക്ഷെ അതോടുകൂടി നമ്മളെല്ലാവരും ഇന്ത്യക്കാർ തന്നെയാണ്, സായ്പുമാരല്ല, എന്ന് മറന്നു പോകാതിരുന്നാൽ മതി. ഒരു ഇന്ത്യക്കാരനായതു കൊണ്ട് പോരായ്കയൊന്നുമില്ല. അത്രതന്നെയുമല്ല, "ഞാൻ ഇന്ത്യക്കാരനാണ്, ഇന്ത്യയാണ് എൻെറ ജന്മഭൂമി" എന്ന് നാം അഭിമാനിക്കയാണ് വേണ്ടതു്. ബാക്കി നല്ല കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഒന്നിലും ഇല്ലെങ്കിലും ഇതിലെങ്കിലും ന

മൂക്കു സായ്പുമാരെ അനുകരിക്കുക. ഇതാണ് ഇന്നു നമ്മുടെ കുട്ടികളെ പ്രധാനമായി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു്; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കാരണവന്മാരുടേയും അച്ഛനമ്മമാരുടേയും മററും ജീവിതരീതി കാണുമ്പോൾ കുട്ടികൾ ഭാരതീയരായാൽ പോരായ്കയാണെന്നു തെററിധരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. അങ്ങിനെ കൃത്രിമആദൎശങ്ങളെ ഈ കുട്ടികൾക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊടുത്താൽ അവരുടെ ജന്മം പാഴായിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല.

ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിഭ്രമങ്ങൾ നമുക്കു വളരെ അധികം ഉണ്ടു്. ഏതാണ്ടു് ഒന്നൊന്നര മാസത്തിനു മുമ്പെ സ്കൌട്ടുകാരുടെ ഒരു സഭയിൽ ഞാൻ ഹാജരാകുവാൻ ഇടയായി. സ്കൌട്ടു ഏൎപ്പാടു നല്ലതുതന്നെ; കുട്ടികളെ സമുദായസേവ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യവുമാണ്. പക്ഷെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നു പ്രത്യേകിച്ചു ഒരു ന്യൂനത കാണുന്നുണ്ടു്. അതു, ഈ ഏൎപ്പാടു ഇതേവരെ നമുക്കു ചേരുന്ന രീതിയിൽ ആയിത്തീൎന്നിട്ടില്ല എന്നുള്ളതാണ്. വേഷം, ഭാഷ മുതലായവയെല്ലാം വല്ലവരുടേയും ആണ്. മററുള്ളവൎക്കു ഉപകാരം ചെയ്യാൻ ഇന്ന വേഷത്തിലായാലെ പാടുള്ളൂ എന്നു സിദ്ധാന്തമുണ്ടോ? കുപ്പായവും, കാൽ കുടുക്കിയും, ബൂട്ടിസും ഇല്ലെങ്കിൽ സമുദായസേവക്കു അവകാശമില്ലെ? ബാഹ്യമായ സംഗതികളിലാണ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ സ്കൌട്ടുകാർ ബലമായി നിഷ്കൎഷിച്ചു കാണുന്നതു്. നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു നമ്മുടെ വേഷവും ഭാഷയും ധാരാളം മതി. ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾ തന്നെ ഒരുവിധത്തിൽ കടിച്ചു മുറിച്ചു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന സാധുക്കുട്ടികളോടു എന്തിന് ഇംഗ്ലീഷു പാട്ടുകൾ പാടുവാൻ കല്പിക്കുന്നു? ഒരു കച്ചമുണ്ടും ഉടുത്തു എവിടെ വേണമെങ്കിലും പോകാവുന്ന കുട്ടികളെ എന്തിനു് കോമാളിവേഷം കെട്ടിക്കുന്നു? ഇവിടെ എനിക്കു ഒരു കഥ ഓൎമ്മവരുന്നുണ്ടു്. മദാമ്മസ്സായ്പായിട്ടുള്ള ഒരു നാടൻ സ്ത്രീക്കു പ്രസവവേദന തുടങ്ങി. (അവർ അവരുടെ കുട്ടികളെ അവരെ "മമ്മ" എന്നു് വിളിപ്പാനും മററും പ്രത്യേകം പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള കഥ ഇവിടെ ഓൎമ്മിക്കണം.) ആദ്യമൊക്കെ സായ്പിന്റെ ധാടിക്കു ഹാനി വരരുതല്ലോ എന്നു് മനസ്സിരുത്തി ആ സ്ത്രീ ഇംഗ്ലീഷിൽ തന്നെ **Oh! God! Oh! Mamma!** എന്നും മററും ഇടക്കിടക്കു വിളിച്ചു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസവവേദന സഹിക്കാൻ വയ്യാതായതോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷിൽ അമ്മയേയും ദൈവത്തിനേയും മററും വിളിക്കാൻ ക്രമത്തിൽ മറന്നുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ "എന്റെ അമ്മെ! എന്റെ ഈശോ!" എന്നു തന്നെയായി. പ്രസവം കഴിയുന്നതുവരെ ആ സ്ത്രീ നാടൻ തന്നെയായിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പിന്നെയും സായ്പായി. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ വികാരസംബന്ധമായ എല്ലാ കാൎയ്യങ്ങളിലും സ്വഭാഷ തന്നെ വേണമെന്നു അനുമാനിക്കാമല്ലൊ. ഇംഗ്ലീഷു പാട്ടുകളും മററും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ തട്ടുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിലായാൽ അതിനു ജീവനും ഉണ്ടാവില്ല.

സ്കൌട്ടുകാരുടെ വേറൊരു നേരമ്പോക്കു കൂടി പറയട്ടെ. കുറെ മുമ്പെ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ സ്കൌട്ടുമാസ്ററരാവാൻ പഠിക്കാൻ പോയി. ഇവിടെയെങ്ങാണ്ടു് അടുത്തു തന്നെയായിരുന്നു പോയതു്. നല്ല

വേനൽക്കാലം. ഒരു ദിവസം പഠിത്തത്തിൻെറ ചടങ്ങിൽ പെട്ട "Camp Fire" എന്ന ഒരു ഏപ്പാടിന് അയാളും മററു കൂട്ടരൊന്നിച്ചു ചെന്നു. നേരം ഏതാണ്ട രാത്രി എട്ടുമണി. ഉഷ്ണം നല്ലവണ്ണം ഉണ്ട്. ഊണു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിയപ്പും ധാരാളം. നടുക്കു അഞ്ചാറു കെട്ട വിറകിട്ടു കത്തിച്ച്, തൊട്ടു നാലുപുറവും നല്ല കാശ്മീരം കമ്പിളിയും പുതച്ചിരുന്നു വെടിപറഞ്ഞു രസിക്കേണമെന്ന് സ്കൌട്ടുമേലധികാരിയുടെ ഒരു കല്പന. എൻെറ സ്നേഹിതൻ അതോടുകൂടി സ്കൌട്ടുമാസ്ററരുദ്യോഗം രാജിവെച്ചു !.

ഇങ്ങിനെ സായ്പിനെ കണക്കില്ലാതെ ഭ്രമിച്ചു നാം കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ട്. ഇതിൽ ഒന്നാണ് പേരുമാററൽ. നാടൻപേരു പോര എന്ന് വിചാരിച്ച് ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ച് സായ്പിൻെറ പേരുപോലെ ആക്കിക്കൂട്ടുന്ന കൂട്ടരെ ഞാൻ ധാരാളം അറിയും. ഇത്തരത്തിലാണ് "നരസിംഹം" "ഹാം" ആവുന്നത്. "പരമേശ്വരൻ" "വാറൻ" ആവുന്നതും "പങ്കജം" "ജാം" ആവണതും. ഇതുപോലെ തന്നെ ഉടുപ്പിലും ഉള്ള ഒരു ഭ്രമം നമ്മളെ ഇനിയും വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. കാൽകുടുക്കിയും ബൂട്ടീസും ഇട്ടാലെ നമുക്കു മതിയായ യോഗ്യത ഉണ്ടാവുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കുന്ന കൂട്ടർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും വളരെ ഉണ്ട്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇതൊന്നും ഇല്ലാത്തവർ എത്ര കൊള്ളരുതാത്തവരാണ് ? അതിനും പുറമെ, കാൽകുടുക്കിയും ബൂട്ടീസും ഇടാത്ത സമയങ്ങളിൽ—അതായത്, ദിവസവും ആപ്പീസുസമയത്തിന് പുറമെ, കാലത്തും, വൈകുന്നേരവും, രാത്രിയിലും (രാത്രി പലക്കും യോഗ്യത കുറെ കുറവായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്, പക്ഷെ ഇതാണ് അതിൻെറ കാരണം എന്ന് ഞാൻ ഇപ്പോഴാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്.) സ്കൂൾ മാസ്ററർമാരാണെന്നുവെച്ചാൽ ശനിയാഴ്ചയും, ഞായറാഴ്ചയും, അല്ലെങ്കിൽ ഞായറാഴ്ച മാത്രവും, (പാത്തിക്കിരിമാക്ക് ദിവസവും ഉച്ചക്കും) — ഈ വേഷം കെട്ടി നടക്കുന്ന കൂട്ടൎക്ക് തന്നെ യോഗ്യത എത്ര കുറഞ്ഞുപോകുന്നു! തുണിച്ചരക്കു കച്ചവടക്കാരനും, തുന്നക്കാരനും കൂടി ഉണ്ടാക്കിതന്ന യോഗ്യതക്കു ഇത്ര വിലയൊ ? യോഗ്യത തുന്നക്കാരൻെറ പീടികയിൽ വാങ്ങാൻ കിട്ടുമൊ ? ഒരു തുന്നക്കാരൻ വേണം നമുക്കു യോഗ്യത ഉണ്ടാക്കിത്തരുവാൻ എന്നുവെച്ചാൽ പിന്നത്തെ കഥ ബഹു പരുങ്ങൽ തന്നെയാണ്. എൻെറ ഒരു സ്നേഹിതൻ ഒരിക്കൽ എന്നോടു ഇപ്രകാരം പറയുക ഉണ്ടായി. "ഞാൻ രണ്ടുദിവസം മുമ്പെ എൻെറ ഒരു പഴയ സ്നേഹിതനെ (ഇവിടെ ഒരു സായ്പിൻെറ പേരുംപറഞ്ഞു) തീവണ്ടി ആപ്പീസിൽ വെച്ച് കണ്ടു. പക്ഷെ ഞാൻ മുണ്ടും ഷട്ടും മാത്രമെ ഇട്ടിരുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു അയാളെ കണ്ടില്ല എന്ന് നടിച്ചു, ഞാൻ മാറിനിന്നു. കാൽകുടുക്കിയും ബൂട്ടീസും ഇടാണ്ട് എങ്ങിനെയാ അയാളോടു പോയി വൎത്തമാനം പറയ !" എയ് വയ്യ, ഒരിക്കലും വയ്യ! മഹാപാപം !

ഇങ്ങിനെ ഇനിയും പലതും ഉണ്ട്. സ്വാഭിമാനം തീരെ ഇല്ലാതെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരെ മററുള്ളവരും ബഹുമാനിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട്

നമുക്കു സാധ്യമാണെന്നു നടിച്ച് കോമാളിവേഷം കെട്ടണ്ട. നാടന്മാരായി ത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുക. വെറുതെ എന്തിനാ പരിഭ്രമിക്കുന്നത്? ഇനി പറഞ്ഞിട്ടും, വ്യസനിച്ചിട്ടും, മാറത്തു അടിച്ച് നിലവിളിച്ചിട്ടും യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. പററിയതൊക്കെ പററി. മേലാൽ സൂക്ഷിക്കാം, അല്ലാണ്ട് തരമൊന്നുമില്ല. തൊലി കറുത്തുപോയില്ലെ! അല്ലെങ്കിൽ ഇതിനൊക്കെ വഴിയുണ്ടായിരുന്നു. എന്തു ചെയ്താലും—അയ്യൊ ആ റൊ പ്രാവശ്യം വെള്ളയടിച്ചാൽ കൂടിയും—ഈ കറുപ്പ് പോകയില്ല. ഇതൊക്കെ കൊണ്ടുതന്നെയാണ് പരിഭ്രമിക്കേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇത്തവണത്തെ ഇങ്ങിനെ കഴിയട്ടെ. പിന്നെ ഒക്കെ വേണ്ടതുപോലെ ആവാൻ ഈശ്വരനു വഴിപാടു നേരുകയൊ മററൊ ചെയ്യാം. ഈശ്വരോ രക്ഷതു.

—:o:—

കൈരളീപ്രാൎത്ഥന.

(കെ. കെ. രാജാ.)

സ്വൎഗ്ഗസമ്പത്തുകൾ നീളെനിരത്തിയ
ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രമഹോത്സവത്തിൽ,
ഉജ്വലച്ചാരുമരീചമരതക-
പ്പച്ചവിതാന വിചിത്രഭൂവിൽ,

പുണ്യപ്രദീപങ്ങൾ മുന്നിൽതെളിയിച്ചു
വിണ്ണിനെ നിഷ്പന്ദതാരമാക്കി,
പ്രേമസ്വരാക്ഷരസുന്ദരമോരോരോ
നാമസങ്കീൎത്തനം പാടിപ്പാടി,

ശാശ്വതമാക്കിന ഭാവസോപാനത്തി-
ലീശ്വരാരാധനലാലസയായ്,
നൎത്തനംചെയ്യുമെൻകൈരളീ, വെൽകനീ-
മൎത്ത്യനജീവിതാചാൎയ്യയായി!

മററൊരുദിക്കിലും കേൾക്കാത്തമട്ടുള്ള
മദ്ദളകേളി, മിഴാവൊലിയും,
സ്നിഗ്ദ്ധമധുരമിടയ്ക്കതൻസംഗീതം,
മുഗ്ദ്ധമൃദുലം തിമിലമേളം,

വിണ്ടലത്തോളമുയൻചെന്നെത്തുന്ന
ചെണ്ടതൻതാരഗംഭീരനാദം,
ഇത്തരമോരോന്നമംബ, നിൻനിസ്തുല-
സത്തരസത്തിൻ വിഭാവമെന്നും,

ശീതളാലാപത്തിൻബിന്ദുവാൽതേൻമഴ
പെയ്യുചെറുശ്ശേരി പാരിലെങ്ങും
നെഞ്ചലിയിക്കും നിൻ സാത്വികസൌഭാഗ്യം
തുഞ്ചൻെറപൈങ്കിളി തെല്ലുപാടി,

അഞ്ചിതമാകും പ്രസാദമൊന്നീക്ഷിപ്പാൻ
കുഞ്ചൻെറകാൽച്ചിലമ്പൊട്ടുചാടി,
കേരളവൎമ്മാവിൻ മായൂരകാഹളം
ധീരമൊന്നോതീ ഗഭീരഭാവം,

ധാടിയുംമോടിയുമൊട്ടൊട്ടുകാണിച്ചു
കോടിലിംഗേശവിശുദ്ധവംശം.
പേശലമാകിന ലീലാവിലാസമൊ-
ട്ടാശാൻെറകണ്ണിൽത്തെളിഞ്ഞുമിന്നി;

ഉള്ളൂരെടുത്ത വിലോലമുരളിയും,
വള്ളത്തോളിൻെറ വിപഞ്ചികയും,
തേടിയിട്ടില്ലാത്ത നൂത്നകാവ്യധ്വനി
കോടികോടിക്കണക്കുണ്ടിനിയും.

അന്തിത്തുടുപ്പതു കണ്ടുപകത്തുമ്പോൾ,
പൂന്തിങ്കൾഭാഷ്യമെഴുതിടുമ്പോൾ,
പൂഴിത്തരികളനങ്ങാതെനില്ക്കുമ്പോ-
ളാഴിത്തിരകൾ ചാഞ്ചാടിടുമ്പോൾ,

കേവലമന്ധനിന്നൊന്നുരയ്ക്കുന്നുഞാൻ
ദേവീ, ജയിച്ചാലുമെന്നുമാത്രം!

എൻെറ വിദ്യാഭ്യാസം.

(നാറാണത്തു ഭ്രാന്തൻ.)

ഉത്സവങ്ങൾക്കും പൂരങ്ങൾക്കും ആനകളെ ഏക്കത്തിന്നു് ഏല്പിക്കുന്നപോലെ ഏതെങ്കിലും സ്കൂളിൽ വല്ല ആഘോഷവുമുണ്ടെങ്കിൽ പ്രസംഗത്തിന്നു് ഏല്പിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം കുന്തംവിഴുങ്ങികളുണ്ടു്. ഇവരിൽ ഒരു ശിരോമണി ഒരിടത്തു് ഒരിക്കൽ ശബ്ദിക്കുന്നതു ഞാൻ വഴിയിൽ കൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അബദ്ധത്തിൽ കേട്ടു. ഒരു വാചകമേ ചെവിയിൽ പതിഞ്ഞുള്ളു.

"മനുഷ്യായുസ്സിലെ ഏററവും ആനന്ദപ്രദമായ അവസരമാണു് വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതം."

ഉലക്കേടെ മൂടാണ്. എവിടംകൊണ്ടാണാവൊ? ഇങ്ങിനെ തലക്ക് ഓളം പിടിച്ച് ഓരോ മണ്ടഗണേശന്മാര് ഓരോന്ന് പറയാനും, അതിനെ മററു ഗണേശന്മാര് വിഴുങ്ങി അയവിറക്കാനും! ഇക്കരെ നില്ക്കുമ്പോൾ അക്കരെ പച്ച കാണുന്ന കോരപ്പന്മാരല്ലാണ്ട്, തലക്ക കത്ത് രണ്ട് വററുള്ളവരിൽ ആരെങ്കിലും, ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടൊ? എൻെറ വായനക്കാരെ, നിങ്ങളുടെ വിദ്യാൎത്ഥി ജീവിതത്തിലെ പദ്ധതി വില്ലിസ്സ് വിരിച്ചതായിരുന്നുവെന്ന് മാറത്ത് കൈവെച്ച് പറയാൻ നിങ്ങൾ തെയ്യാറുണ്ടൊ? ഉണ്ടാവില്ല, എനിക്കറിഞ്ഞൂടെ! ഞാനും ഈ അഭ്യാസം കുറെക്കാലം നോക്കിയതല്ലെ!

എന്നെ ആറു വയസ്സിൽ എഴുത്തിന്വെച്ച്. പന്ത്രണ്ടീതു മുഴം നീളമുള്ള കാലും എട്ടെട്ടുമുഴം നീളമുള്ള കയ്യും ആയിട്ട് ഒരു കബന്ധസ്വരൂപം എൻെറ നാവ് പിടിച്ച് പുറത്തേക്ക വലിച്ച് അച്ഛൻെറ ചെറുവിരലിൽ കിടന്നിരുന്ന മോതിരംകൊണ്ട് അതിന്മേൽ എന്തൊക്കെയോ കോറിത്തുടങ്ങി. സ്വരൂപം ചില ശബ്ദങ്ങളും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ട്. അമ്മ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആദ്യമൊക്കെ ഞാൻ ധൈൎയ്യമായി തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴെക്കും എൻെറ ധൈൎയ്യമൊക്കെ നാവിൽക്കൂടെ ഇററിററ്പോയി. ഞാൻ നല്ല തുറന്ന ശാരീരത്തിൽ ഒന്ന് വിട്ടുകൊടുത്തു. അങ്ങിനെ എൻെറ എഴുത്തിന്വെപ്പും കഴിഞ്ഞു. അന്നു ബാധിച്ച 'ശനി' പതിമൂന്ന് കൊല്ലത്തേക്ക് എന്നെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞിട്ടില്ല!

ദിവസം രാവിലെ എട്ടു മണിക്ക് കഞ്ഞികുടിയും കഴിഞ്ഞു ഒരു തടുക്ക് പായും ഒരു കുട്ടകയിൽ മണലും ആയി എഴുത്തച്ഛൻെറ വസതിയിൽ എത്തണം. ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ പത്തിരുപത്തഞ്ച് പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഉമ്മറത്ത് ഇറയത്ത് എല്ലാവരും നിരന്നിരിക്കും; ഒരററത്തായി ഒരു തൂണുംചാരി ആശാനും. മുട്ടിറങ്ങാത്ത ഒരു കച്ചമുണ്ടും ചുററി കാലു രണ്ടും കൂട്ടിപിണച്ച് അഷ്ടവക്രനായിട്ടുള്ള ആ ഇരുപ്പ് എനിക്കിതാ ഇപ്പോഴും കാണാം. പന്ത്രണ്ടു മണിവരെ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കും. ആദ്യം ഒരു നാലഞ്ച് ദിവസത്തേക്ക് എനിക്ക് സുഖമായിരുന്നു: ആശാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കാറും കൂടെയില്ല; തരക്കാരായ കൂട്ടുകാർ ധാരാളം. ആശാൻെറ ചൂരൽ മററുള്ളവരുടെ തുടയിൽ വീഴുമ്പോഴത്തെ "പ്ലേം" എന്ന ശബ്ദം, അയ്യ, എന്തു രസമായിരുന്നു! പക്ഷെ ഒരു ദിവസം എൻെറ തുട ഒന്ന് "പ്ലേം" ശബ്ദിച്ചപ്പോഴാണ് അതിൻെറ രസം ഞാൻ പൂൎണ്ണമായി അറിഞ്ഞത്. കാരണം വിശേഷിച്ചൊന്നുമല്ല: "ശ്രീ" എന്നുള്ള ശബ്ദം ഞാൻ പുറപ്പെടുവിച്ചത് ആശാന് അത്ര പിടിച്ചില്ല. അമ്പത്തൊന്നക്ഷരങ്ങളിൽ ഒന്ന് വേറൊന്നിനേയും, ഇത് രണ്ടുംകൂടി പിന്നൊന്നിനേയും, ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നും മറെറല്ലാത്തിനേയും തിക്കിത്തിരക്കി "ഞാൻ മുമ്പിൽ, ഞാൻ മുമ്പിൽ" എന്ന് പറഞ്ഞു പുറത്തേക്ക് ആവിൎഭവിച്ചാലത്തെ മാതിരിയുള്ള ഒരു ശബ്ദമായിരുന്നു ആശാൻെറ "ശ്രീ". ചുരുങ്ങിയതു ഒരു പത്ത് കൊല്ലം ധ്യാനപന്തരം കഴമ്പിട്ടു ചവിട്ടി ഉഴി

ഞ്ഞു് ഞരമ്പു് കേടെല്ലാം തീൎന്നിട്ടുള്ള ഒരു നാവിന്നു് മാത്രമെ ഈ കസറത്തു് സാധിക്കയുള്ളു; അപ്പോൾ ഞാൻ തല്ലുകൊണ്ടതിൽ എന്താണു് അത്ഭുതം ?

ഇങ്ങിനെ ഓരോ അക്ഷരവും പൂരപ്പുഴം മേമ്പൊടി ചേൎത്തു് ഞാൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. അക്ഷരം പറയാഞ്ഞാലും തല്ലു്, തെററി പറഞ്ഞാലും തല്ലു്, ശരിക്കു പറഞ്ഞാലും തല്ലു്; പിന്നെ എങ്ങിനെ പഠിയാണ്ടിരിക്കും? ഓരോ അക്ഷരവും പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതിനു് ഒരു കലാശമേളമുണ്ടു: "അങ്ങിനെ-പ-റ-യൂ-ഒരി-ക്കൽ-ക്കൂ-ടെ-പ-റ-യൂ !" — ഇട്ട സ്ഥലത്തെല്ലാം ഔരേ "പ്ലേം" അങ്ങനെന്നു ഓൎമ്മ വേണ്ടേ ! ഇങ്ങിനെ ഒരു മൂന്നു് കലാശം കൊട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആ അക്ഷരം എന്നെ പിന്നെ ഉപദ്രവിക്കില്ലെന്നു് സമാധാനമായി.

ഈ തരത്തിൽ ഒരു മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എഴുത്തുപള്ളി വിട്ടു് സ്കൂളിൽ ചേൎന്നു. അന്നു് ഇന്നുള്ളപോലെ റൂളും വകുപ്പും മററും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു പരീക്ഷയും കുരീക്ഷയും കൂടാതെ തന്നെ ഏതു ക്ലാസിലെങ്കിലും ചേരാം; അവിടുന്നു് മേല്പോട്ടു് കയറുന്ന കാൎയ്യം മാത്രം മാസ്റ്ററുടെ മനസ്സും—ചിലപ്പോൾ വായും വയറും—കുട്ടിയുടെ ജാതകവും തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പുപോലെ ഇരിക്കും. എന്നെ കൊണ്ടുപോയി ചേൎത്തിയതു് രണ്ടാം ക്ലാസിലായിരുന്നു. അതേ സ്ക്കൂളിൽ തന്നെ ഒമ്പതാം ക്ലാസിൽ കൊച്ചമ്മാമൻ പഠിച്ചിരുന്നതിനാൽ എനിക്കു് മററു കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു നിലയും വിലയും വേറെ തന്നെയായിരുന്നു. ക്ലാസ്സ്മാസ്റ്ററുടെ അടുത്തും അങ്ങിനെ തന്നെ; പക്ഷെ അവിടെ അതിന്റെ സമ്പ്രദായം ഒന്നു് മാറിയിട്ടായിരുന്നു, എന്നു മാത്രം. ചേൎത്തിയ അന്നു തന്നെ കൊച്ചമ്മാമൻ എന്നെ മാസ്റ്റൎക്കു് പരിചയമാക്കി. അവർ തമ്മിൽ കുറെ പ്രത്യേകമായിരുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം, അവർ രണ്ടുപേരും ആരാധിച്ചിരുന്ന ശക്തി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു് ഒരേ ചെപ്പിന്നകത്താണു്; ആ ചെപ്പിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ കൊച്ചമ്മാമനും. "ഇവൻ ഒരസത്താണു്, മാസ്റ്ററെ; അതോണ്ടു് ഒന്നു പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തണം", എന്നു പറഞ്ഞാണു് എന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതു്. മാസ്റ്റർ അപ്രകാരം മനസ്സിരുത്തിയെന്നുള്ളതിന്നു് എന്റെ രണ്ടു കയ്യിലും ചുമലു് മുതൽ മുട്ടുവരെ ഉള്ള ഭാഗത്തു് അനവധി ചന്ദ്രക്കലകൾ വളരെക്കാലം ലക്ഷ്യം വഹിച്ചിരുന്നു.

സ്ക്കൂളിൽ ചേൎന്ന മൂന്നാം ദിവസം മാസ്റ്റർ എനിക്കു "ഇട്ട്യാസു" എന്നൊരു പേർ കല്പിച്ചു തന്നു. അതിൽപ്പിന്നെ ആ മാസ്റ്ററും, അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ചു് മററു മാസ്റ്റർമാരും, എന്നെ ആ പേരെ വിളിച്ചിട്ടുള്ളു. ചിലപ്പോൾ, മനസ്സലിഞ്ഞ സമയത്തു്, ചിലർ "ഇട്ട്യാസുക്കുട്ടി" എന്നും വിളിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ഇതിനൊക്കെ എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ, മാസ്റ്ററെ കണ്ടമാത്രക്കു്, ഞാൻ മാസ്റ്റൎക്കു് "കോഴിമുട്ടക്കണ്ണൻ" എന്നൊരു പേർ മനസ്സുകൊണ്ടു് സങ്കല്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പേരു് സ്വകാൎയ്യമായി സഹപാഠികളിൽ മിക്കവരേയും ധരിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പറയണ്ടെ, ആ കണ്ണിന്റെ മഹിമ ഒന്നു വേറെ തന്നെയായിരു

വേ! മാസ്റ്ററുടെ മുഖത്തുള്ള മററംഗങ്ങളും കണ്ണുകളും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത മാതിരിയായിരുന്നു അവയുടെ സ്ഥിതി. എപ്പോഴും മുഖം വിട്ട് ഒരു മുന്നിഞ്ച് മുന്നോട്ട് തള്ളിയിട്ടായിരുന്നു അവ നിന്നിരുന്നത്. വെറും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട എന്റെ മുഖത്ത് ആ കണ്ണെങ്ങാനം പതിഞ്ഞാൽ ഞാൻ ഒരു പന്തം കണ്ട പെരിച്ചാഴിയുടെ മാതിരിയായി. ചിലപ്പോൾ കണ്ണ് രണ്ടും ഇതാ ഉതിർന്നു വീണു എന്ന് തോന്നും; അതോടൊപ്പം തന്നെ, അവയെ നിലംതൊടാതെ പിടിച്ചകത്താക്കാനെന്നപോലെ, വായും തന്നത്താൻ തുറക്കും. ഇതിലും ഭയങ്കരമായിരുന്നു "കോഴിമൊട്ട പൊരിക്കൽ". ഈ പ്രയോഗത്തിൽ ഇടത്തേക്കണ്ണ് ഇടത്തോട്ടും വലത്തേത് വലത്തോട്ടും ഒപ്പം ഓരോ പോക്കുപോയി, രണ്ടുംകൂടി മുഖത്തെ ഒന്ന് പ്രദക്ഷിണംവെച്ച് മൂക്കിന്നിരുഭാഗത്തും വന്ന് അന്യോന്യം തൊട്ടു, തൊട്ടില്ല, എന്ന മാതിരി നില്ക്കുന്നനിലക്ക് ഏതാണ്ടൊരു സാമ്യം ഉണ്ടായിരുന്നത് ഗുരുവായൂർ ദേവസ്വംപത്മനാഭന്റെ പുറത്തു ആലവട്ടം പിടിച്ചാൽ മാത്രമായിരുന്നു. ഈ പൊരിക്കൽ നോക്കി ഭ്രമിക്കാനും മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞിരുന്നത് കേട്ട് ധരിക്കാനും കൂടി എനിക്ക് സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്റെ ഈ കുഴപ്പം മാസ്റ്റർ കാലെകണ്ടുപിടിച്ചു: ഇടക്ക് ഒരു വാചകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ പെട്ടെന്ന് സംസാരം നിർത്തി, എന്നെ ആ പാദചൂഡം ഒന്ന് പരിശോധിച്ച്, "ഇട്യാസു, ഞാനെന്തേ ഇപ്പോ പറഞ്ഞു ?" എന്നൊരു ചോദ്യം ഇടും. ആവോ, എനിക്ക് രൂപോണ്ടോ ? ഞാൻ മിഴിച്ച് നോക്കി മിണ്ടാതെ നില്ക്കും. ഉടനെ മാസ്റ്റർ അടുത്തെത്തി രണ്ടുകയ്യിലും ചുമലിന്ന് താഴെയായി ഓരോ ചന്ദ്രക്കല അർപ്പണം ചെയ്യും. ഇതിന്റെ വിദ്യ ഒന്ന് പരിഷ്കരിച്ച സമ്പ്രദായത്തിലായിരുന്നു. മാസ്റ്ററുടെ താക്കോൽ കൂട്ടത്തിൽ കോർത്തിരുന്ന ഒരു ചെവിത്തോണ്ടിയും, മാസ്റ്ററുടെ തള്ളവിരലും ചൂണ്ടാണിവിരലും കൂടി എന്റെ കയ്യിൽ സ്ഥലം പിടിച്ച് ഒരു സംഭാഷണം നടത്തിയാൽ, ഫലം നല്ല കടുംനീലനിറത്തിലുള്ള ഒരു അർദ്ധചന്ദ്രനായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ച കീർത്തിമുദ്രകളുടെ ദീർഘായുസ്സും സൃഷ്ടിവൈശിഷ്ട്യവും ആലോചിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ തുലോം നിസ്സാരങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു.

പക്ഷഭേദം കൂടാതെ രണ്ടുകൈക്കും ഓരോ മുദ്രവെച്ചാൽ "കേറ്, മുകളിൽ" എന്നുള്ള കല്പന ഉടനെ കിട്ടും. എന്നാൽ പിന്നെ അന്നേദിവസം മുഴുവൻ എനിക്ക് ഉന്നതസ്ഥാനം തന്നെയായിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഈ കാലത്തിനിടക്ക് ഞാനും കോഴിമുട്ടക്കണ്ണുകളുമായി മല്ലിടാത്തരാത്രി ഒന്നെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ പത്തുപതിനായിരം കണ്ണുകൾ ഒന്നിച്ച് എന്റെ കിടക്കയിലേക്ക് അടിച്ചുകയറി എന്നെ തള്ളിതാഴത്തിട്ടും. ഞെട്ടിയുണർന്ന് നോക്കുമ്പോൾ കണ്ണുമില്ല, മൂക്കുമില്ല: ഞാൻ നിലത്തേക്ക് ഉരുണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടാവും. ചിലപ്പോൾ രംഗം ക്ലാസായിരിക്കും; കസേലയിൽ മാസ്റ്ററുടെ സ്ഥാനത്ത് ഇരുന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു കൂററൻകണ്ണ്; സഹപാഠികൾ പലതരത്തിലുള്ള പത്തിരുപത്തഞ്ച് കണ്ണുകളും!

കൊല്ലാവസാനത്തെ പരീക്ഷയിൽ ഞാൻ ജയിച്ചു, പിന്നത്തെ കൊല്ലം മൂന്നാം ക്ലാസിലാണ്, എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ എന്തൊരു സന്തോഷമായിരുന്നു! ആവൂ, ഇനി കോഴിമുട്ടക്കണ്ണുകൾ എന്നെ കഷ്ടപ്പെടുത്തില്ലല്ലൊ! ക്ലാസുമാറിയാൽ മാസ്റ്ററും മാറിയില്ലെ! പക്ഷെ ഈ സന്തോഷം രണ്ടുമാസത്തോളമേ നിലനിന്നുള്ളു. സ്ക്കൂൾ തുറന്ന് ക്ലാസുകയററം കിട്ടി മൂന്നാം ക്ലാസിൽ ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ എന്നെ ആദ്യം എതിരേററതു് ആ പഴയ കണ്ണുകളായിരുന്നു! "എന്താ, ഇട്ട്യാസുക്കുട്ടീ, നോക്കണ്? നിനക്കും ക്ലാസ്സുകയററം, എനിക്കും ക്ലാസ്സുകയററം! ഒരു കൊല്ലം കൂടി നമുക്ക് ഒരുമിച്ചു കൂടാം." ഞാൻ ദീർഘമായി ഒരു നെടുവീപ്പിട്ടു. അന്നേദിവസം ഞാൻ അനുഭവിച്ച മാതിരി ഒരു സങ്കടം അതിൽപിന്നീട് എനിക്കിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല; ഇനി ഉണ്ടാവുകയുമില്ല, നിശ്ചയം!

എന്തിനേറെ വിസ്തരിക്കുന്നു; ആ കൊല്ലവും പഴയ തോതിന്ന് കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിന്നത്തെ കൊല്ലവും തഥൈവ! നാലാം ക്ലാസ്സിൽ ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ എന്നെ അഭിവാദ്യംചെയ്യാൻ അവിടെയുമുണ്ട് ആ രണ്ടുകണ്ണുകൾ! എന്റെ ജഗദീശ്വര, ഇതെന്തൊരു പ്രാരബ്ധമാണ്! ഞാൻ എത്തുന്ന ക്ലാസ്സുകളിലൊക്കെ ഈ കണ്ണുകളും ഒപ്പം വരുന്നതായാൽ എന്താ നിവൃത്തി? അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു് സ്കൂൾ മാറിയാലൊ? ആ മിഷ്യൻ സ്കൂളിലെ മാസ്റ്റർമ്മാക്കാൎക്കും ഇങ്ങിനത്തെ കണ്ണുകൾ ഉണ്ടാവില്ല, തീച്ച; അല്ലെങ്കിൽ പഠിത്തം തന്നെ വേണ്ടെന്നു വെക്കാനും എനിക്ക് വിരോധമില്ല!

നാലാം ക്ലാസ്സിലെത്തി രണ്ടുമൂന്നുമാസം കഴിയുമ്പോഴെക്കും മാസ്റ്റൎക്ക് മാററമായി. എന്തൊ പഠിക്കാനൊ മറെറാ പോയതാണെന്നാണ് കേട്ടതു്. ട്രെയിനിങ്ങിന്ന് പോയതായിരിക്കുമെന്ന് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു. ഏതു് കുന്തത്തിന്റെ മോളിലേക്കെങ്കിലും പോട്ടെ, ഇനി മററു കുട്ടികളെ പോലെ ബഞ്ചിന്മേൽ ഇരുന്ന് പഠിക്കാമല്ലൊ; അൎദ്ധചന്ദ്രന്മാരെ ഭയപ്പെട്ട് കുപ്പായത്തിന്റെ അടിയിൽ കയ്യിന്മേൽ കുട്ടിക്കടലാസ്സ് ചുററിക്കെട്ടാതെയും കഴിഞ്ഞു.

പിന്നീടു ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലേക്കുണ്ടായ സമ്പാദ്യമാണ്, നെറുകയിൽകണ്ണൻനമ്പ്യാരു് മാസ്റ്റർ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സ്ഥാനം നെറുകയുടെ ഒത്ത നടുക്കായിരുന്നു. തലപ്പാവ് കമഴ്ത്തിയാൽ കണ്ണ് രണ്ടും അതിന്റെ ഉള്ളിലായി. അതിനാൽ ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതു് സാധാരണ മേശക്കൊരലങ്കാരമായിട്ടിരിക്കാറാണ് പതിവ്. കണക്ക് ചെയ്തു് മാസ്റ്ററെ കാണിക്കാൻ കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ അതിനെ നല്ലവണ്ണം കൺകുളിക്കെ കാണാനുള്ള ഭാഗ്യം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു സംവത്സരം വിസ്തരിച്ച് കണ്ടിട്ടും, അതിൽ എത്ര വണ്ണങ്ങളുണ്ടെന്ന് പറയാൻ ആൎക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. പണ്ടൊരു കാലത്തു് അതു് അലക്കിയ മൽമലായിരുന്നിരിക്കണം എന്നൊരു ശങ്ക ചിലൎക്ക് ബലമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചത്ത ഉറുമ്പുകൾ, മാറാല, ചെറിയ കടുകിൻമ

ണികൾ അവിടവിടെയായി പതിച്ചപോലുള്ള ചില കറുത്ത പുള്ളികൾ, ഇങ്ങിനെ പല വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളും അതിൽ തമ്പടിച്ച് താമസമുറപ്പിച്ചിരുന്നു.

ക്ലാസിൽ എല്ലാവരും കൃത്യമായി പത്തു് മണിക്ക് എത്തിക്കൊള്ളണം എന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്പ്യാരുമാസ്റ്റൎക്ക് വളരെ നിഷ്കൎഷയായിരുന്നു. നേരം വൈകിവന്നവൎക്കുള്ള ശിക്ഷ, ആദ്യംതന്നെ കയ്യിന്റെ വിരലുകൾ ഒക്കെ മടക്കി ഓരോ വിരലിന്റെ ഈരണ്ട് ഏപ്പുകളിലും റൂളുവടികൊണ്ട് ആഞ്ഞു് ഓരോ കൊട്ട്; പിന്നെ ഒരു മണിക്കൂർ നേരം "കസാലയിൽ ഇരിക്കുക" എന്ന കൃത്യം നിൎവ്വഹിക്കണം. ഇതു് സാധാരണ നമ്മൾ കസാലയിൽ ഇരിക്കുന്ന മാതിരി തന്നെ; പക്ഷെ, പൃഷ്ഠത്തിന്നു് അവലംബമായ കസേല ഉണ്ടാവില്ലെന്നു് മാത്രം!

പെററ അമ്മ പ്രാണൻ പോവാൻ വലിച്ച് കിടക്കുകയായാലും വേണ്ടില്ല, വൈകിവന്നാൽ കസാലയിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളണം. ഒരു ദിവസം ഒരു കുട്ടി അരമണിക്കൂറോളം വൈകിവന്നു. ആ സാധുവിനെക്കണ്ടപ്പോഴെക്കും മാസ്റ്റൎക്ക് ആവേശം ഉദിച്ചു.

മാസ്റ്റർ എടാ, മരപ്പട്ടി! (നമ്പ്യാർമാസ്റ്റർ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കൊക്കെ പൊതുവിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഓമനപ്പേരായിരുന്നു ഇതു്.) ഇത്ര വൈകിയിട്ട് ഏതു് ഞണ്ടിന്റെ അളയിൽ നിന്നാടാ വരണതു്!

കുട്ടി: എന്റെ കുറേറല്ലാ സാർ! ഉണ്ണാൻ വൈകി.

മാസ്ററ: ഉണ്ണാൻ വൈകിയൊ; ഉം?

കുട്ടി: തെക്കേതിൽ ഒരു കുട്ടീടെ ചോറൂണായിരുന്നു; സദ്യക്ക് പോയി നേരം വൈകിയതാണ് സാർ.

മാസ്ററരുടെ ഭാവമൊക്കെ മാറി. സൂൎയ്യോദയത്തിലെ താമര എന്നു പറയേണമെങ്കിൽ, മാസ്ററരുടെ അപ്പോഴത്തെ മുഖത്തെ പറയണം.

മാസ്ററ: ബലേ, ബലേ! മിടുക്കൻ, കടന്നിരിക്ക്, കടന്നിരിക്ക്! (പിന്നെ ക്ലാസ്സിനോടായിട്ട്, പൊതുവിൽ:) എടാ മരപ്പട്ടികളെ, പറങ്ങോടന്മാരെ, പൊങ്ങന്മാരെ, അവനെ തൊഴിൻ, എല്ലാവരും!

ഞങ്ങളൊക്കെ അമ്പരന്നു. നേരം വൈകിവന്ന ഒരുത്തനെ കസേലയിൽ ഇരുത്താതെ മററുള്ളവരെപ്പോലെ ക്ലാസ്സിൽ കടത്തുകയോ! നമ്പ്യാരു് മാസ്ററൎക്ക് എന്തു് പററി?

മാസ്ററ: പിള്ളരെന്താ ഒക്കെ ഈ മലച്ച് നോക്കണ്? എടാ മരപ്പട്ടികളേ, സദ്യകിട്ടിയാൽ വിടരുതു്, അതാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. അതിലുംമീതെ ഒരു ക്ലാസ്സും ഇല്ല. ഓൎമ്മവെച്ചോളിൻ. ഞാനീതൊള്ള തൊറക്കണതും നിങ്ങളീതുങ്ങിതിരിയണതും ഒക്കെ എന്തിനാടാ, ആലോചിച്ചുനോക്കീട്ടുണ്ടോ? ഒരുച്ചാൺ വയറിനെ പുലൎത്താനല്ലെ? അപ്പോൾ അതിനെ നിറക്കാനുള്ള തഞ്ചം എവിടെയെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ, ആ കാൎയ്യം കഴിഞ്ഞിട്ട് പിന്നൊന്നു്!

ഇതിന്നു ശേഷം ആ ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികൾക്കു സ്വന്തം വീട്ടിലൊ അയൽവക്കത്തൊ വല്ല സദ്യയുമുണ്ടെങ്കിൽ സ്കൂളിൽ പോയില്ലെങ്കിൽ തന്നെ കേസ്സില്ല. "ഇനിമേലിൽ നിങ്ങടെ ആരുടെയെങ്കിലും വീട്ടിൽ വല്ല സദ്യയുമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ അറിയിക്കണം, കെട്ടോടാ!" എന്നുള്ള ഗുരുശാസനയെ ഞങ്ങൾ ആ കൊല്ലം മുഴവൻ ആദരിച്ചു വന്നു.

ഒന്നാം ഫാറത്തിൽ കൊച്ചാപ്പു മാസ്ററരായിരുന്നു ഗുരുനാഥൻ. ഇദ്ദേഹം ഒരു പഴഞ്ചൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോര, തനികലപ്പുകൂടാത്ത കമ്പോളത്തിൽ ജനിച്ചു വളൎന്നു മൂത്തു മുരച്ച പഴഞ്ചൻ സത്വം. സ്കൂൾ തുറന്നദിവസം: പത്തിൽ ചിലവാനം മണിയായി; "ക്ലാസ്സി"ൽനിന്നു "ഫാറ"ത്തിലേക്കു കയററം കിട്ടിയപ്പോൾ വാലു മുളച്ച മക്കടന്മാരായി ഞങ്ങൾ മുപ്പതോളം ബാലന്മാർ മതിമറന്നു മദിച്ചു കൂത്താടുന്നു. അപ്പോഴെക്കും കൊണ്ടാട്ടംപോലെ ഉണങ്ങിവരണ്ടു, സകല കോട്ടംതീന്നു, അകത്തേക്കൊരു വളവും പുറത്തേക്കൊരു തെളിവും ആയി ഒരു കഷണ്ടിക്കാരൻ കിളവൻ കടന്നുവന്നു. മടിയിൽനിന്നു ഒരു താക്കോലെടുത്തു ക്ലാസ്സിൽ കിടന്നിരുന്ന മേശതുറന്നു അതിനകത്തുനിന്നു ഒരു സാധനം വലിച്ചെടുത്തു. നാലു കുടകുടഞ്ഞപ്പോൾ മന്ത്രശക്തിയാലെന്നപോലെ അതൊരു കോട്ടായി പരിണമിച്ചു. അതിനെ ദേഹത്തിൽ ധരിച്ചു, രണ്ടാമുണ്ടുകൊണ്ടു തലെക്കൊരു കെട്ടുംകെട്ടി. പിന്നെ മേശക്കകത്തു നിന്നു വലിച്ചെടുത്തതു ഒരു ചൂരലായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ, അതേവരെ യാതൊരു പരിഭ്രമവും കൂടാതെ നോക്കിനിന്നിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കു കുറച്ചൊരു ഇടയിളക്കം ഉണ്ടായി. ഇല്ലാതിരിക്കുമോ? ചിരപരിചിതമായ അദ്ധ്യാപകവേഷമാണു അപ്പോൾ മുമ്പിൽ കണ്ടതു. ഇതായിരിക്കുമൊ കൊച്ചാപ്പുമാസ്ററർ? ഞങ്ങളുടെ സംശയമെല്ലാം ക്ഷണം തീന്നു. ചൂരലും വീശിക്കൊണ്ടു മദിച്ച ആന കരിമ്പിൻതോപ്പിലേക്കു കടക്കുന്ന മാതിരി ഞങ്ങടെ ഇടയിലേക്കു കടന്നു. അഞ്ചു മിനിട്ടു നേരത്തേക്കു എന്തേ ഉണ്ടായതെന്നു പറയാൻ വയ്യ. അതു കഴിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ കുട്ടികളൊക്കെ പ്രതിമകളെപ്പോലെ ബെഞ്ചിൽ നിരന്നിരിക്കുന്നുണ്ടു. മാസ്ററർ ചൂരലും അടുത്തുവെച്ചു മേശപ്പുറത്തും ആരൂഢനായിട്ടുണ്ടു. ഞങ്ങളിൽ ചിലരുടെ—ചൂരൽഭഗവാൻ നല്ലവണ്ണം പ്രസാദിച്ചവരുടെ—മുഖത്തു അടക്കിയാൽ അടങ്ങാത്ത ചില ഹനുമാൻ മുദ്രകൾ ഇടക്കിടക്കു സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ടു.

മാസ്ററ: എന്തുർണ്ട, പിള്ളേരെ! നിങ്ങ്ള് കൊച്ചാപ്പുമേഷ്ട് എന്തുർണ്ന്നേ നിരീച്ച്? ഓരോന്നിൻെറ മോന്താഴം നോക്ക്യേ! 'ബററങ്ങക്കെന്തുർണ്, ഞെട്ടുവാതം പിടിച്ചോ? ദേ, ദേ, കിടന്ന് ഞൊഴേണത്! അനങ്ങാണ്ടിരിന്നോര! പോക്ക്ങ്ങളെപോലെ കിടന്ന് പരക്കംപായണത്, ക്ലാസില്; പിണ്ടിപ്പെരിനാളിന് അറക്കണ്ടവഹേള്!

ഇങ്ങിനെ ശുഭകരമായിട്ടാണു ആ കൊല്ലം തുടങ്ങിയതു.

കൊച്ചാപ്പു മാസ്ററക്കു രണ്ടു പ്രത്യേകതകളാണു ഉണ്ടായിരുന്നതു. ഒന്നാദ്ദേഹത്തിൻെറ കോട്ടു, പിന്നൊന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുറുക്ക

ൽ, ആ കോട്ട് തുന്നിച്ച കാലത്ത്—അതെന്നാണെന്ന് ഇന്നുള്ളവൎക്കാൎക്കും നിശ്ചയമില്ല—കറുത്ത അല്പാക്ക ആയിരുന്നുവെന്നൊരു കിംവദന്തി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ എന്റെ ഓൎമ്മയിലൊക്കെ അതൊരു പഞ്ചവൎണ്ണക്കിളിയായിട്ടാണ് പരിലസിച്ചിരുന്നത്. നിത്യം പത്തുമണിക്ക് മാസ്ററരുടെ മേശക്കകത്ത് നിന്ന് പുറത്ത് വന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തെ ആച്ഛാദനം ചെയ്താൽ, വൈകുന്നേരമാവുമ്പോഴെക്കും വിയൎപ്പ്, ചോക്കിന്റെ പൊടി, വെററിലമുറുക്കിയതിന്റെ ശകലങ്ങൾ, കാപ്പി പലഹാരങ്ങളുടെ തുള്ളികളും പൊട്ടുകളും, ഇങ്ങിനെ പലപല വസ്തുക്കളും അതിൽ സ്ഥലം പിടിക്കും. ഇവയോടൊന്നിച്ച് തന്നെയാണ് നാലുമണിയായാൽ മേശക്കകത്തേക്ക് പ്രവേശിക്കാറ്. ഈ തരത്തിലുള്ള ജീവിതം ആ കോട്ട് നയിച്ച് തുടങ്ങിയിട്ട് എത്ര പന്തീരാണ്ടായി എന്ന് കൊച്ചാപ്പു മാസ്ററൎക്ക് മാത്രമെ അറിഞ്ഞുകൂടു.

കൊച്ചാപ്പു മാസ്ററരുടെ മുറുക്ക് ഒരു മഹാമഹമായിരുന്നു, എന്നു വേണം പറയുവാൻ: ഈരണ്ട് ഏക്കർ വിസ്താരമുള്ള എട്ട് പത്ത് വെററില, നാലഞ്ച് പഴക്കടക്ക, സ്കൂൾ കെട്ടിടം മുഴുവൻ വെള്ളയടിക്കുവാൻ മതിയാവുന്നത്ര ചുണ്ണാമ്പ്, ഒരുകണ്ണി പുകയില, ഇതൊക്കെയാണ് ഒരു മുറുക്കിന്റെ സാമഗ്രികൾ. വായിൽ മുക്കിലും മൂലക്കലുമായി അഞ്ചാറു പല്ലേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ അടക്ക പൊടിക്കണം. ഈ പ്രവൃത്തി ഓരോ ദിവസം ക്ലാസ്സിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ചുമതലയായിരുന്നു. ഒരു പഴയ ടിന്നിന്റെ അടപ്പിൽ നിറച്ച് ആണികൊണ്ട് തുളച്ച്, അതിനെ ഏതാണ്ടൊരു തോണിപോലെ വളച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു സാധനമായിരുന്നു പൊടിക്കാനുള്ള യന്ത്രം. പത്തുമണിക്ക് ക്ലാസ്സു കൂടിയാൽ ആ ദിവസത്തെ ഊഴക്കാരന്റെ കയ്യിൽ ഇതും അന്നത്തെ നിവേദ്യത്തിനുള്ള അടക്കയും എടുത്ത് കൊടുക്കും. നാലുമണിവരെ ആ സാധു തന്റെ സ്ഥാനത്തിരുന്ന് ഉരയെടാ ഉര. ഇടക്കിടക്ക് അതിലേയും ഇതിലേയും കടന്നുപോകുമ്പോൾ മാസ്ററർ ഓ'രാ പിടി വാരിവായിലിടും. വെററില ചതച്ച് പാകമാക്കുന്ന ജോലി മാസ്ററർ തന്നത്താൻ നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നു. വെററിലയും അടക്കയും കൂടി വായിലിട്ട് പഴപ്രഥമൻ ഇളക്കുന്ന മാതിരി നാവുകൊണ്ടിളക്കി അതിന്നൊരു കൊഴപ്പ് പിടിച്ചാൽ ചുണ്ണാമ്പു കൂട്ടും. ഇത് ഒരു പിശ്ശാങ്കത്തിയുടെ തുമ്പത്തെടുത്ത് തല മലൎത്തി വായ നല്ലവണ്ണം തുറന്ന് അററത്തെ ഒരു പല്ലിൽ തേച്ചുകൊടുക്കും. അത് അവിടെ ഇരുന്ന് അലിഞ്ഞു് എല്ലാടവും വ്യാപിക്കണം. ഇതിന്ന് ശേഷം പുകയിലയും പ്രവേശിക്കും. ഇക്കണ്ട സാധനങ്ങളെല്ലാം കൂടി ഒരു കാൽ മണിക്കൂർ നേരം ചവച്ച് കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു തുപ്പു തുപ്പും. നാടകവും സിനിമയും മററുംപോലെ ഈ തുപ്പ് ടിക്കററ് വെച്ച് കാണിക്കുന്നതായാൽ നല്ല സമ്പാദ്യമുണ്ടാവുമെന്ന് എനിക്ക് പലപ്പോഴും തോന്നീട്ടുണ്ട്. വായിനെ ഏതാണ്ടൊരു കുമ്പിൾപോലെ കോട്ടിച്ച് അതിന്റെ ഒരററത്ത് രണ്ട് വിരൽ അര ഇഞ്ചു് ഇടവിട്ട് ചുണ്ടിന്ന് വിലങ്ങനെ വെച്ച്, ആ വിരലുകൾക്കിടയിൽ കൂടെ ഒരു ഗുരുതിപ്രവാഹം പുറപ്പെട്ടാൽ, പതിനാറടിവീതിയുള്ള വരാന്തയിലാവട്ടെ, അതിന്റെ അതി

ത്തിയായ തിണ്ണയിലാവട്ടെ, ഒരു തുള്ളി തെറിക്കാതെ, ധാരമുറിയാതെ, മുഴവൻ മുററത്തെത്തും!

ഫസ്ററ്ഫാറത്തിൽ വെച്ച് സംസ്കൃതം എടുത്തു; പക്ഷെ ഒരു മാസംകൊണ്ട് അതു് മതിയാക്കി: അക്ഷരങ്ങൾ വെറുതെ എഴുതിയാൽ പോര, അവയെ ഒക്കെ ഒരു അഴക്കോലിൽ കെട്ടിത്തൂക്കണം എന്നുവെച്ചാലത്തെ പണി ചില്ലറയാണോ? അതും അഴക്കോല് വളയാതെ വടിപോലെ നില്ക്കണം പോലും! ആകപ്പാടെ ഞാൻ സംസ്കൃതം വേണ്ടെന്ന് വെച്ചതിൽ എന്നെപ്പോലെ തന്നെ സന്തോഷം പണ്ഡിതൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഡ്രിൽക്ലാസ്സും ഡ്രായിങ്ക്ലാസ്സും മററു ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇരുന്നാലുണ്ടാവുന്ന മുഷിപ്പും മടപ്പും തീൎക്കാനുള്ള ഏൎപ്പാടുകളാണെന്ന് ഇപ്പോഴെ മനസ്സിലായി തുടങ്ങിയുള്ളു. സ്കൂളുകളിൽ ഈ രണ്ടു വിഷയങ്ങൾ മാത്രം പഠിപ്പിച്ചാൽ പോരെ? ഇവയെക്കാൾ കൂടുതലായിട്ടൊരു പ്രയോജനം മററു വിഷയങ്ങൾക്കുള്ളതായിട്ട് എനിക്കിതുവരെ തോന്നിയിട്ടില്ല! പിന്നെന്തിനാ ഈ വേണ്ടാത്ത ചപ്പുചവറൊക്കെ പഠിപ്പിച്ച് അതിൽ പാസ്സായാലെ ക്ലാസ്സുകയററം ഉള്ളു എന്ന് വെച്ചിരിക്കുന്നതു്? ഡ്രില്ലിനും ഡ്രായിങ്ങിനും പരീക്ഷയുമില്ല, ഒരു ചുക്കുമില്ല. അതു് പഠിപ്പിക്കുന്ന മാസ്ററന്മാരാണെങ്കിൽ പച്ചപ്പശുക്കൾ. ഇവർ മരിച്ചാൽ സ്വൎഗ്ഗത്തിലേക്ക് "ശരേ"ന്ന് സ്പെഷൽ കാറുവെച്ച് പോകുമെന്നുള്ളതിന്ന് സംശയമില്ല!

പിന്നത്തെ കൊല്ലം സെക്കൻറ്ഫാറത്തിലായി. ഈ ക്ലാസ്സിൽ വെച്ചാണ് ഞാൻ "അണ്ടിപ്പാസ്സി"ൽ വിദഗ്ദ്ധനായതും ഹേഡ്ഡാശാനായി പരിചയമായതും.

ഇന്നൊക്കെ സ്കൂളുകളിൽ "അണ്ടിപ്പാസ്സ്" ഉണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞങ്ങളുടെ കാലത്ത് അതിനെ കഴിച്ചേ ഒരു കളി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇന്നത്തെ "വോളി"യും "ക്രളി"യും മററും അതിൻെറ അടുത്ത് കൈ കെട്ടി വായപൊത്തി നില്ക്കണം. അന്നൊക്കെ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിക്ക് തൻെറ സഹപാഠികളുടെ ഇടയിലുള്ള സ്ഥാനം ആയാളുടെ "അണ്ടിപ്പാസ്സി"ലുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഇതിൻെറ സാമഗ്രി ഒരു ഉണങ്ങിയ മാങ്ങയണ്ടി മാത്രമാണ്; കളിക്കാനുള്ള സ്ഥലം സ്കൂളിൻെറ വരാന്തയും. കളിക്കാൻ ചുരുങ്ങിയത് എട്ടുപത്തുപേരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിലെ രസമുള്ളു. മാങ്ങയണ്ടിയെ കാലുകൊണ്ട് തട്ടി വരാന്തയുടെ ഒരററത്താക്കണം, ഇതാണ് കളി. ഒരാൾ ഇതിന്ന് ശ്രമിച്ചാൽ മറെറല്ലാവരും കൂടി ആയാളെ എതിൎത്ത് വേറൊരിടത്തേക്ക് തട്ടും. ഇങ്ങിനെ മററുള്ളവരെ തെററിച്ച് മാങ്ങയണ്ടി താനുദ്ദേശിച്ച സ്ഥലത്തെത്തിച്ച ആൾ പൂജ്യനായി. "അണ്ടിപ്പാസ്സി"ന്ന് ഏററവും സൌകൎയ്യമായ സമയം ഉച്ചയാണ്.

ഒരു ദിവസം ഞങ്ങൾ പത്തുമുപ്പതു്പേർ ഏകാഗ്രചിത്തരായി ഈ വിനോദത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് "ഞ്ഞേ്പ്രാം" എ

ന്നൊരു ശബ്ദം. അതോടൊപ്പം തന്നെ പതിനായിരം നക്ഷത്രങ്ങൾ എൻെറ മുമ്പിൽ ആകാശത്തങ്ങിനെ ചാടിത്തുള്ളുന്നതും കാണാറായി. ഞാൻ അമ്പരന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കറുത്ത് തടിച്ച് കുട്ടിച്ചാത്തനെപ്പോലത്തെ ഒരു സ്വരൂപം ദേഹത്തിലൊരു "ലാങ്ങ്കൊട്ടും" കയ്യിലൊരു ചൂരലും ധരിച്ച് നില്ക്കുന്നതായി കണ്ടു. "ഹേഡ്മാസ്ററർ" എന്നു എൻെറ ചെവിയിൽ ആരൊ മന്ത്രിച്ചു. ഇദ്ദേഹം തല്ലിൽ അദ്വിതീയനാണെന്നൊരു ഖ്യാതിയുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കു കുശാലായി എന്ന് മനസ്സിൽ ഉറച്ചു.

ഹേഡ്: അശ്രീകരങ്ങളെ! അന്ധകാരങ്ങളെ! പൊട്ടിത്തെറിച്ചവകകള്! ഞാനൊക്കത്തിനേയും—ഹ്ഹും !!

ഇതും പറഞ്ഞു് എൻെറ ചെവിക്കൊരു പിടുത്തം. ഉപ്പിൻചാക്ക് വലിക്കുംപോലെ എന്നെ വലിച്ചിഴച്ച് തൻെറ മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി ഓരോ കയ്യിലും ആറാറുതന്നു. അപ്പോഴെക്കും പത്തുപന്ത്രണ്ടു്പേരെക്കൂടി ശിപ്പായി ആട്ടിത്തെളിച്ചുകൊണ്ടെത്തി: ചിലർ വാവിട്ടു കരയുന്നുണ്ടു്. ചിലർ ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള സകല ദൈവങ്ങളേയും വിളിച്ച് ആ നിമിഷംവരെ അവർ ഒരു മാങ്ങയണ്ടി കണ്ടിട്ടുംകൂടെയില്ലെന്ന് സത്യംചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടായില്ല: പക്ഷഭേദം കൂടാതെ പന്ത്രണ്ടീതു് എല്ലാവക്കും നിരത്തികിട്ടി. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു ഞാനും ഹേഡാശാനുമായുള്ള ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച. ഇതിന്ന് ശേഷവും "അണ്ടിപ്പാസ്സ്" ചെയ്തതിന്ന്, ഡെസ്കിൻെറ മുകളിൽ ചാടികളിച്ചതിന്ന്, മുററത്തെ മാവിൽനിന്ന് മാങ്ങ എറിഞ്ഞതിന്ന്, മററു കുട്ടികളുമായി തമ്മിൽ തല്ലിയതിന്ന്, എന്നിങ്ങിനെ പലേ കാരണവശാൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടീട്ടുണ്ടു്. ആ കപ്പാടെ കണക്കെടുക്കുന്നതായാൽ, ശരാശരി ഓരോ ആഴ്ചയും ഈരണ്ടു ഡസൻ വീതം എനിക്ക് ആ കാലത്തു് സമ്പാദ്യമുണ്ടായിരുന്നു.

മൂന്നാം ഫാറത്തിൽ ഒരുകൊല്ലം തോററു; ഇതിനുള്ള കാരണം എൻെറ കവിതാവാസനയായിരുന്നു.

"മുമ്പെഗമിച്ചീടിനകുമ്പതൻെറ
പിമ്പെഗമിക്കുന്നുപണിക്കരാശാൻ."

എന്നൊരു ശ്ലോകാർദ്ധം ക്ലാസ്സമാസ്ററരെപ്പററി മോഷണക്രിയകൊണ്ടു് മുഴവനാക്കി ക്ലാസ്സിലൊക്കെ വിതരണം ചെയ്തു. കുരുത്തക്കേടിന് ഒരു ദിവസം ഇതാരോ ബോർഡിൽ എഴുതിയിട്ടു. മാസ്ററർ ഇതുകണ്ടു് വളരെ ക്ഷോഭിച്ചു. എഴുതിയ ആളെ അന്വേഷിച്ചിട്ടു് കിട്ടിയില്ല; പക്ഷെ ഉണ്ടാക്കിയതു് ഞാനാണെന്ന് ഒരു കുത്തുവേശപരൻ ചെന്ന് സ്വകാൎയ്യമായി ധരിപ്പിച്ചു. തല്ക്കാലം ഹേഡാശാൻെറ പക്കൽനിന്ന് രണ്ടു ഡസനും കൊല്ലാവസാനത്തെ പരീക്ഷയിൽ ഒരു തോൽവിയുമായിരുന്നു എനിക്കുള്ള സമ്മാനം.

മൂന്നാം ഫാറത്തിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണു് ഇംഗ്ലീഷൊഴിച്ച് മറെറല്ലാ വിഷയങ്ങളും മലയാളത്തിൽ പഠിപ്പിക്കേണമെന്നൊരു നിയമം നടപ്പിൽ

വന്നതു്. പണിക്കരാശാൻെറ ഇതിന്നു് ശേഷമുള്ള കണക്കു ക്ലാസ്സുകൾ ഞങ്ങളെ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തി: "ആഭാസഭിന്നിതങ്ങൾ" എന്നു പറഞ്ഞാൽ വൾഗർഫ്രാക്ഷൻസ് ആണെന്നു്, "പരിചയംകൊണ്ടു് കണ്ടുപിടിക്കുക" എന്നുവെച്ചാൽ ഫൈൻറ്ബയ്പ്രാക്ടീസ് ആണെന്നും ഓൎമ്മവെക്കാൻ വളരെ കുഴങ്ങി. $\frac{5}{6}$, $\frac{7}{8}$ എന്നുള്ള സംഖ്യകളെ "അഞ്ചേആറു്", "ഏഴേ എട്ടു്" എന്നാണു് പണിക്കരാശാൻ തൎജ്ജമ ചെയ്തിരുന്നതു്. അതുപോലെ തന്നെ $\frac{3}{4}$, $\frac{1}{2}$ എന്ന സംഖ്യകൾ "മൂന്നേ നാലു്" "ഒന്നേ രണ്ടു്" എന്നായി പരിണമിച്ചു്. ഇതിന്നു പകരം മുക്കാൽ, അര, എന്നുള്ള സാധാരണ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ പോരെ എന്നു് ഞങ്ങൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ "അധികപ്രസംഗികൾ; തക്കുത്തരം പറയുന്നോ!" എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

നാലാം ഫാറം മുതൽ ഓരോ വിഷയം പഠിപ്പിക്കാൻ വെവ്വേറെ മാസ്ററന്മാരായിത്തീൎന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് എടുത്തിരുന്നതു് ക്ലാസ്സമാസ്ററർ തന്നെയായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ "നെല്ലിക്കസ്വാമി" എന്നുള്ള പേരു് സുപ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം വളരെ സ്ക്കൂളുകളിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു്. അവിടങ്ങളിലൊക്കെ നെല്ലിക്കയെ ചൊല്ലി വഴക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഈ പേരു് എങ്ങിനെ കിട്ടിയെന്നു് ആൎക്കും നിശ്ചയമില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു് നെല്ലിക്കാക്കറി വളരെ ഇഷ്ടമാണു്, അതുകൊണ്ടാണു്, എന്നൊരു പക്ഷം; അതല്ല, ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛന്നു് പണ്ടൊരു വാറണ്ടു വന്നപ്പോൾ നെല്ലിക്ക ഉപ്പിലിടാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു വലിയ ഭരണിക്കകത്തു് കയറി ഒളിച്ചു. അങ്ങിനെ അദ്ദേഹം നെല്ലിക്കയായി. ഇങ്ങിനെ പാരമ്പൎയ്യവഴിക്കാണു് മകനു് ഈ പേരു് കിട്ടിയതു്, എന്നു് വേറൊരുപക്ഷം. എങ്ങിനെയായാലും, നെല്ലിക്ക എന്നു കേട്ടാൽ മാസ്ററൎക്കു് അരിശം കയറും.

ഇദ്ദേഹം വലിയ കണിശക്കാരനായിരുന്നു; കറുത്ത മഷിക്കു് ഒരു ഫൌണ്ടൻ പെൻ, ചുവന്ന മഷിക്കു് വേറൊന്നു്, വാച്ചിന്നു് രണ്ടു് ഉറ: അഭ്രംകൊണ്ടു് അകത്തൊന്നു്, തുകൽകൊണ്ടു് പുറത്തൊന്നു്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു മുദ്രാവാക്യം, "ത്രീതിങ്ങ്സ്, ത്രീതിങ്ങ്സ്, യൂഷുഡ്നെവർലെൻഡ്" എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഈ സാധനങ്ങൾ ഏതൊക്കെയാണെന്നു് ഞങ്ങൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ, "വൺ യുവർ വാച്ചു്; ടൂ, യുവർ ഫൌണ്ടൻ പെൻ; ത്രീ, വെൽ, യൂവിൽ നൊവെൻ യൂവിൽ നൊ!" എന്നായിരുന്നു മറുപടി. നെല്ലിക്കമാസ്ററർ ഇംഗ്ലീഷിലല്ലാതെ സംസാരിച്ചു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. അതും, പദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം വളരെ പരിഷ്കരിച്ച രീതിയിലായിരുന്നു. സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ കൊരട്ടത്തൊരു കൊഴിക്കട്ട ഇട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് തോന്നും. റഷ്യ, പ്രഷ്യ, എന്ന രാജ്യങ്ങളെ "റഴ" "പ്രഴ" എന്നേ പറയുള്ളു; ആ രാജ്യക്കാർ അങ്ങിനെയാണത്രെ പറയാറു്. പെൻസിൻ അല്ല, "പേൻഷീൽ" ആണു്. ഉച്ചാരണത്തിൽ വല്ല സംശയം വന്നാൽ നീക്കാൻ ഒരു ഡിക്ഷ്ണറി ഉറങ്ങുമ്പോൾ തലയിണ ചുവട്ടിൽക്കൂടി ഉണ്ടാവും.

കണക്കെടുത്തിരുന്നതു് "കുട്ടകസ്വാമി"യായിരുന്നു. ഈ പേരിൻെറ ആഗമത്തെപ്പററി ആക്കും യാതൊരറിവുമില്ല. ചെറിയ ക്ലാസ്സിലെങ്ങാണ്ട് ഒരു മകൻ പഠിച്ചിരുന്നു, അതു് കുട്ടികുട്ടകം. സ്വാമിയുടെ മുഖത്തെ സ്ഥായിയായ മുദ്ര എന്തെന്ന് ചോദിച്ചാൽ, ഒരു അപസ്മാരം പിടിച്ച തവളയുടെ, എന്നു വേണം പറയുവാൻ. സ്വാമി വലിയ വണ്ണാശ്രമധമ്മക്കാരനായിരുന്നു. ഭസ്മക്കുറിയും പാളത്താറും ആയിട്ടെ കണ്ടിട്ടുള്ളു. പക്ഷെ പല്ല് തേപ്പിനേയും കുളിയേയും പററി മനുസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കാരണം ഇവരണ്ടും ചിലപ്പോരം കബളിച്ചാൽ പാപമില്ലെന്നു സ്വാമികരംക്കറിയാമായിരുന്നു.

അച്ഛനും മകനും കാലത്തു് കഞ്ഞിയും കഴിച്ച് സ്കൂളിലേക്ക് വന്നാൽ ഉച്ചക്ക് ഒരുമണിക്ക് പോയിട്ടായിരുന്നു ഊണ്. ഊണ് കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങുമ്പോരം വഴിക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒരു കാപ്പിക്ലബ്ബിൻെറ ഉമ്മറത്തു് കുറച്ചുനേരം നില്ക്കും. അപ്പോരം അച്ഛൻ അകത്തു് നിരത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന പലഹാരങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച്, "പുള്ളേ, അതു് ലഡുവാക്കും, അതു് ജിലേബി, ഇതു് ബോളി, അങ്കെ ഇരുക്കററു് വടൈ, ഇങ്കെ ഇരുക്കററു് കിടൈ" എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു് മകനെ ധരിപ്പിക്കും. അവസാനം, "ഉം, വാ, വാ, പോഹലാം," എന്നും പറഞ്ഞു് സ്കൂളിലേക്ക് തിരിക്കും. ഒരിക്കൽ ഇങ്ങിനെ നില്ക്കുമ്പോരം ഒരു വിദ്യാത്ഥി—ആയാരം പുതുതായി ആ കൊല്ലം വന്ന് ചേൎന്നതാകയാൽ സ്വാമികളെപ്പററി വലിയ വിവരമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല—ഹോട്ടലിൽ കാപ്പികുടിക്കാൻ കയറി. സ്വാമികളും സന്താനവും പിന്നാലെ കൂടി.

സ്വ: അഃ, അഃ, കാപ്പികുടിക്കാനായിരിക്കും, അല്ലെ ?

വിദ്യാ: അതെ, സാർ.

സ്വാ: അഃ, ഞാനും അസാരം വല്ലതും കഴിച്ചാലോന്ന് ആലോചിക്ക്യാ, അഃ. എന്താ, കൂടെ കൂടിക്കളയാം, അല്ലെ ?

വിദ്യാ: ഓ, എന്നാൽ മാസ്ററരും വരു.

"വാഡാ, പുള്ളെ," എന്നു പറഞ്ഞു് വലിഞ്ഞു് കയറി. മൂന്നാഴീശ്ശ അരിയുടെ ചോറിന്ന് മീതെ ഒന്നിൽ ചില്വാനം ഉറുപ്പികയുടെ പലഹാരം രണ്ടുംകൂടെ തട്ടിവിട്ടു. അവസാനം "താങ്ക്സ്, താങ്ക്സ്; ഞാൻ കാപ്പികുടിക്കാറില്ല, സോളിഡ് മാത്രമെ കഴിക്കാറുള്ളു." എന്നു പറഞ്ഞു് ഇറങ്ങി. ചതിപററിയ സാധു സ്കൂളിൽ വന്ന് ഞങ്ങളോട് വിവരം പറഞ്ഞു. സ്വാമികരം തരംകിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ കുട്ടികളെ ഇങ്ങിനെ മുക്കാറുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ അദ്ദേഹം ഹോട്ടലിൻെറ ഉമ്മറത്തു് നിലവാട് നില്ക്കുന്ന നേരത്തു് അതിലെ ഞങ്ങളാരും വഴിനടക്കാറില്ലെന്നും അപ്പോരം ഞങ്ങരം പറഞ്ഞിട്ടാണ് അയാരം അറിഞ്ഞതു്.

ഫിഫ്ത്തിലും സിക്സ്ത്തിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഹേഡ്വാശാൻ തന്നെയായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഗ്രാമറിൽ വലിയ പുലിയാണെന്നാണ് കേരംവി. പാസ്ററ്പെർഫക്ട്, പ്രെസൻറ്പെർഫക്ട്, പ്ലൂപെർഫക്ട് എന്നും

മററും തട്ടിമൂളിക്കുന്ന കേട്ടാൽ പഞ്ചവാദ്യം സാരമില്ല. ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ ഗ്രാമർ എങ്ങാനും തെററിയാൽ സുഖംതന്നെ! "ശ്രീമസ്സരസ്വതിയുടെ കഴുതക്കുഞ്ഞു്" എന്നുള്ള ഓമനപ്പേരുകൊണ്ടു് തുടങ്ങി, തലക്കു് നാലു് കിഴുക്കുകൊണ്ടു് അവസാനിച്ചാലെ ഓരോ വാചകവും തെററു് തീർത്തു് കഴിയുകയുള്ളു.

ഹേഡാശാന്നു് മൂന്നാലു് സ്ക്രൂ കുറവായിരുന്നു എന്നൊരു സംശയം ഞങ്ങൾക്കു് ബലമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്നടിസ്ഥാനമായി പല സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഒരുദിവസം—തുലാമാസത്തിൽ—ക്ലാസ്സിൽ വന്നിരുന്നു് "വെയിലുംമഴയും മഴയുംവെയിലും, മഴയോടു വെയിലും വെയിലോടു മഴയും" എന്നൊരു പാട്ടു തുടങ്ങി. കുറെനേരം ഞങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നു; ഒടുവിൽ ഞാൻ എഴുന്നേററു്, "സാർ, ലെസൺ എടുക്കുന്നില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഉടനെ ചാടി എഴുന്നേററു് എൻെറ അടുത്തു് പാഞ്ഞെത്തി: "എട, അന്ധകാരമെ, നീയാ എന്നെ ശാസിക്കാൻ? കടക്കു് പുറത്തു്, അശ്രീകരമെ!" എന്നു് പറഞ്ഞു് തലക്കു് രണ്ടു് തട്ടും തന്നു് എന്നെ തള്ളി പുറത്താക്കി. ഉടനെ ശിപ്പായിയെ വിളിച്ചു് "ആ ഏട്ടം ഇരുന്ന സ്ഥലം ചാണകവെള്ളം തളിച്ചു് ശുദ്ധമാക്കു്" എന്നു് കല്പിച്ചു. അതു് ചെയ്തിട്ടേ അന്നു് ക്ലാസ്സെടുത്തുള്ളു. പിറേറദിവസം, അധികപ്രസംഗം പറഞ്ഞു് അശുദ്ധമാക്കിയ വായ ഒരു പിടിഭസ്മംതിന്നു് ശുദ്ധമാക്കിയ ശേഷമെ എന്നെ ക്ലാസ്സിൽ കടത്തിയുള്ളു.

സ്ക്കൂൾ ഫൈനൽ ക്ലാസ്സിൽ മൂന്നു് കൊല്ലം പഠിച്ചു. ആദ്യത്തെ കൊല്ലം സിലക്ട്ചെയ്തില്ല. രണ്ടാമത്തെ കൊല്ലം പരീക്ഷക്കു് അയച്ചെങ്കിലും പോയിപൊളിഞ്ഞു. മൂന്നാമത്തെ തവണ മോഡറേഷണിൽ ചാടിവീണു. ഈ മോഡറേഷൻെറ വിദ്യ എനിക്കു് ഇനിയും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായിട്ടില്ല. പരീക്ഷക്കു് കിട്ടുണമാർക്കും ക്ലാസ്സിലെമാർക്കും വേറെ ചില മാർക്കുകളും ഒക്കെക്കൂടെ ഒരു കുടത്തിലിട്ടു് കുലുക്കും; പിന്നെ അതിൽനിന്നു് ഒന്നു് വലിച്ചെടുക്കും. അതാണു് മോഡറേറഡ്മാർക്കു്. ഈ വേറെ മാർക്കുകൾ ഏതാണു്, എന്താണു് ഈ കുലുക്കലിൻെറ സാരം, ദൈവത്തിനറിയാം! എന്തായാലും ഞാൻ കടന്നുകൂടി.

——:o:——

* സ്ഥാനത്യാഗംചെയ്ത വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

കാശീസന്ദർശനം.

(ശ്രീമാൻ ചങ്ങരംകോതകൃഷ്ണൻ കർത്താവ്)

1. മാനവാഗ്യ്യൊട്ട ഭഗീരഥമാർഗ്ഗാ
ധീനയായ്ത്തനതുമട്ടതിഭക്ത്യാ
ജ്ഞാനമേററുമൊരു ജാഹ്നവിയെബ്ഭൂ-
വാനവേന്ദ്രനഥ കണ്ടിതുനേരെ.

2 ലോകസൌഖ്യമരുളും രസമാർന്നും-
പാകവും വിശദഭാവവുമേന്തി
നാകഗംഗവിലസുന്നതുമാത്മ-
ശ്ലോകമട്ടുനൃപനങ്ങനെ പാർത്തു.

3. കാമവൈരിയുടെ കൺകനലേററാ-
സ്സോമരേഖചെറുചൂടുപിടിക്കെ
സീമയററലിയുമ്പോരമൃതെന്നോ-
ത്തുമയാണ്ടജലമങ്ങൊഴുകുന്നു.

4. സാരപുഷ്ടിവൃഷസൽഗതിമുമ്പായ്
സ്വൈരമേകുമൊരു ശുഭ്രജലത്തെ
ക്ഷീരമെന്നു ജനമോർത്തുമൂതല്ലോ
ക്ഷീരശബ്ദമുദകത്തിനു പററീ ?

5. വെള്ളിമാമലയിലാണ്ടമഹേശ-
പ്പുള്ളിതൻജടകടന്നു പിടിപ്പാൻ
ഉള്ളിലോർത്തവിധമങ്ങയരത്തിൽ
തുള്ളിടുന്നു തിരമാലകളെങ്ങും.

6. ഘോരനക്രമകരാവലികാണു-
ന്നേരമുൾഭയമണക്കില്ലമാർക്കും
നീരരാശിനിരുപദ്രവമെന്നും
സ്വൈരഹാനിശുഭസത്വരണക്കാ.

7. കണ്ടമാത്രയിലഘോൽക്കരമാകും
കണ്ടകാവലിനശിക്കില്ലമാർക്കും
കണ്ടകോൽഗമമിയന്നുകുളിക്കു-
ന്നുണ്ടനേകജനമങ്ങതിഭക്ത്യാ.

8. പങ്കജാസനകമണ്ഡലുവിട്ടും
പങ്കജാക്ഷഭഗവൽപദമാർന്നും

---

* രചിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള 'രാമവിലാസം കാവ്യത്തിൽ'നിന്ന് എടുത്തതു്.

ശങ്കരൻെറ തലതന്നിലിരിക്കും
മങ്കയാം ത്രിപഥഗെ ! ജയതായെ !

....

9. ഇത്തരം പലവിധംനുതിചെയ്തു-
ത്യുത്തമൻനൃപതികണ്ടകിതാംഗൻ
ചിത്തശുദ്ധിയൊടതിൽക്കുശലത്തി-
ന്നൊത്തമാതിരികുളിച്ചുജപിച്ചു.

10. ജ്ഞാനസത്യശുചിഭൂപതിഗംഗാ-
സ്നാനകൃത്യപരിതുഷ്ടനമന്ദം
ദാനമാനപരിതൃപ്തിതവിപ്രൻ
മാനനീയശിവകോവിലണഞ്ഞു.

11. നശ്വരംസകലമെങ്കിലുമീശൻ
ശശ്വദാത്മസുഖനിസ്തുകലേശൻ
"വിശ്വനാഥ"നഗജാനപിതനെന്നായ്
വിശ്വസിച്ചു വിഭുകണ്ടുവണങ്ങി.

12. ശ്രീമണാളധനദാദിനിഷേവ്യൻ
സോമമൌലികനകാചലചാപൻ
സോമദേവനരുളുന്നൊരുധാമം
ഹേമപൂർണ്ണമിതിലെന്തൊരുചിത്രം !

13. രാഗിവന്ദിയുതമെങ്കിലുമെന്നും
രാഗികൾക്കവിഷയസ്ഥിതിചേൎന്നും
യോഗിവൃന്ദപദമായുമിരിക്കും
ഭോഗിഭൂഷപദമെത്ര വിചിത്രം.

ഞാൻ അനുഭവിച്ച ഒരു കഷ്ടപ്പാട്.*

എ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ. (Class II.)

നാരായണ നാരായണ — പ്രാരബ്ധവും അനുഭവിക്കാം, ദാരിദ്ര്യവും അനുഭവിക്കാം; ആധിയും അനുഭവിക്കാം, വ്യാധിയും അനുഭവിക്കാം; താപവും അനുഭവിക്കാം, പാപവും അനുഭവിക്കാം; എന്നാൽ എൻെറ എറണാകുളത്തപ്പാ — ഈ ഒരു സങ്കടം അനുഭവിക്കാൻ എന്നാൽ മാത്രമല്ലാ വേറെ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുകയേ ഇല്ല.

---

* രണ്ടുമാസത്തിലധികം കാലം ഞാൻ അനുഭവിച്ച സന്നിപാതജ്വരത്തിൻെറ സ്മരണകൾ.

ഈ പുലി വന്ന് എന്നെ ബാധിച്ചുമുതൽ–ഒരു മൂന്നാലുദിവസം ഞാൻ പെട്ട പാട്—അയ്യോ!—എനിക്കാലോചിക്കാൻ തന്നെ വയ്യ. എൻെറ മാംസം മാത്രമല്ലാ എല്ലുംകൂടി തിന്നുകൊണ്ടുപോയ കഥ ഓൎക്കുവാൻ തന്നെ വയ്യാ. ഞാൻ കഴിച്ചിരുന്ന ആഹാരത്തെപ്പററിയാണെങ്കിൽ:—ധാരാളം വെള്ളംകൂട്ടിയ കള്ളുപോലെ ഒരുതരം ദ്രാവകം മാത്രം. ബാൎലിപൊടി”യിട്ട പാലാണത്രെ അതു്. ബാർലി പൊടിയിട്ടാൽ പാലിൻെറ നിറം പോകുമോ എന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ കുടിച്ചില്ലെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു പറഞ്ഞതോ ആവോ—അതാവാനാണ് അധികപക്ഷവും. അതൊക്കെ എന്തായാലും പോട്ടെ. ഒരു രണ്ടുദിവസം കഴിയുമ്പോഴക്കും അതെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ മതി എന്നമട്ടിലായി ഞാൻ. ഒരുനേരം ഒരു ഉരികൊള്ളുന്ന കോപ്പയിലധികം ഒട്ടും കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അതും എത്ര? രണ്ടുനേരം മാത്രം. പോരെ, ഇതൊക്കെ കഴിക്കാൻ ഞാൻ വല്ല......ആരാണാവൊ? പനിക്ക് ചികിത്സ ഞാൻ പലതും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത് നടാടെയാണ്.

ഒന്നുരണ്ടാഴ്ച ഇത്തരത്തിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോഴക്കും എനിക്കുണ്ടായ സങ്കടത്തിന്നും ദ്വേഷ്യത്തിന്നും അതിരുണ്ടായില്ല. അത്യാവശ്യം ചിലദിവസം മാത്രം എൻെറ ഉണങ്ങി വരണ്ട നാവ് ചില മരുന്നുകളാൽ നനയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സുഖക്കേട് കലശലായപ്പോഠം അതും ഇല്ലാതായി. കൂടക്കൂടെ, കയ്പുള്ളതോ ചവൎപ്പുള്ളതോ എന്തുതന്നെയായാലും ചില മരുന്നെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നായി. പക്ഷെ നമ്മുടെ താളത്തിനു തുള്ളുവാനുള്ള ഒരു കോമരമല്ലല്ലോ ദൈവം.

ഇതിനെല്ലാം പുറമെ എൻെറ സ്വഭാവത്തിന്നു വ്യത്യാസംവരുത്തിയതു് വേറൊന്നാണ്. "കണ്ണില്ലാത്തവനു മാത്രമെ കണ്ണിൻെറ കാഴ്ച അറിഞ്ഞുകൂടൂ" എന്ന് ആരോ പണ്ടു പറഞ്ഞതു് ശരിയാണെന്ന് ഇപ്പോഠം എനിക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പത്തിരുന്നൂറു കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ പരിചയിച്ചുവന്ന എനിക്ക് ഇപ്പോഠം തുണയായിട്ട് വെറും കട്ടിലും കിടക്കയുമല്ലാതെ വേറൊന്നെങ്കിലും കിട്ടിയില്ല. ഒരു കുട്ടിയെങ്കിലും എൻെറ മുറിക്കകത്ത് കടക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് നിശ്ചയം. ഒരുത്തൻ കടന്നാൽ അവന്ന് തല്ലോട്ടല്ല്. ഇതെന്തൊരു കൂത്താണപ്പാ! ഞാൻ വല്ല കഠിനകുററമോ മററോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ, ഈ ജയിൽവാസം അനുഭവിക്കാൻ. അതോ വല്ല സിംഹമോ കരടിയോ മററൊ ആണൊ ഈത്തരം കൂട്ടിൽ കിടക്കാൻ, ഒരു ക്രൂരമൃഗമാണെന്നാണ് കുട്ടികഠം വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ ചിലദിവസം വീട്ടിൽ ആരുമില്ലാത്തപ്പോഠം അവർ ജനേലയ്ക്കൽ വന്ന്, കൂട്ടിലിരിക്കുന്ന നരിയെ നോക്കുന്നപോലെയോ തടവിൽ ഇരിക്കുന്ന തടവുകാരനെ നോക്കുന്നപോലേയോ മറേറാ, രണ്ടുകയ്യും രണ്ടഴിയിൽ ഊന്നി തല അഴികളിൽ ചാച്ചുവെച്ച് മെക്കട്ടങ്ങു നോക്കിത്തുടങ്ങും. ഇത് ഒരുപക്ഷെ സഹിക്കാം. എന്നാൽ ചിലപ്പോഠം ചിലര് എന്തെങ്കിലും തിന്നാനുള്ള സാധനവും കയ്യിൽ പിടിച്ച് ഈത്തരത്തിൽ വന്നുനിന്ന് എൻെറ മുഖത്ത് നോക്കി കുറേശ്ശെകുറേശ്ശെയായി കടിച്ചു ചവച്ചു തിന്നുന്നതുകാണുമ്പോഠം "അ

വക്കെങ്കിലും വല്ലതും കിട്ടുന്നുണ്ടല്ലൊ” എന്നുവിചാരിച്ച് സമാധാനിക്കു കയാണ് വേണ്ടതു് എന്നും മററും നിങ്ങൾ പറയും. ആട്ടെ—അതു പിന്നെക്കാണാം. ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയുള്ള ഉപദേശം അത്ര ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല എന്നുമാത്രമെ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു. ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നതെന്തെന്നാൽ അവരോടു സാദരം യാചിക്കുകയും, തന്നില്ലെങ്കിൽ സരോഷം പല്ലുകടിക്കയും മററുമായിരുന്നു. നിങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇതൊന്നും പിടിക്കില്ലായിരിക്കാം. അതെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ വയറ് നല്ലവണ്ണം ബ്ലാഡറുപോലെ നിറച്ചിട്ടാണ് നിങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നതു്. ഈയുള്ളവൻ രണ്ടുമാസമായി ഒന്നും കിട്ടാതെ മുക്കറയിട്ടു കിടന്നനുഭവിക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കറിയില്ലാ.

പക്ഷെ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം:— 'എനിക്ക് ആരും കാണാതെ തന്നെത്താൻ പോയി വേണ്ടത് എടുത്തു തിന്നായിരുന്നില്ലെ' എന്ന്. കാര്യം ശരിതന്നെ—നല്ല സൌകര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിലുള്ളവരെല്ലാം അമ്പലത്തിലേക്കും ജോലിസ്ഥലത്തേക്കും സ്ക്കൂളിലേക്കും മററും പോയാൽ നല്ല തരമായി. ഒരാളെയെങ്കിലും ഭയപ്പെടേണ്ട. പുറമെനിന്ന് ആക്ഷേം അനുവാദവുമില്ലല്ലൊ. തിന്നാൻ അത്യാവശ്യം വേണ്ടതെല്ലാം അടുക്കളയിലും അലമാറിയിലും മററും ഉണ്ടുതാനും. ഈ സൌകര്യങ്ങളെല്ലാം യോജിച്ചിരിക്കെ, ഒരു കുഴപ്പംമാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നതെന്തെന്നാൽ, എൻെറ കാല് മനസ്സിനോടു യോജിച്ചില്ല. മനസ്സിനു തെണ്ടുവാൻ വേണ്ടതിലധികം ജീവൻ കാലിൽനിന്നൊട്ടത്തതിനാൽ കാലു ചത്തു. ചുരുക്കത്തിൽ എനിക്ക് നടക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അതു കാരണം, കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പട്ടിയുടെ മുമ്പിൽ കുറച്ചു ദൂരെയായി കുറെ മാംസം കൊണ്ടുപോയിവെച്ച് തിന്നരുത് എന്നു കല്പിച്ചു നിറുത്തുന്നതുപോലെയായി എൻെറ സ്ഥിതി.

ഈത്തരത്തിൽ, എൻെറ സഹോദരന്മാരെ, ഞാൻ ഒരു രണ്ടുമാസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. പക്ഷെ എനിക്കൊരു സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നത് പനി മാറിയാലുള്ള സ്ഥിതിയെ ആലോചിച്ചായിരുന്നു. എടാ, 'അണ്ടിയോടടുക്കുമ്പോളറിയാം മാങ്ങയുടെ പുളി' എന്നമാതിരി, ആ ഭാഗം എത്തിയപ്പോൾ കാണാറായി അതിൻെറ മഹിമ. പനി മാറിത്തുടങ്ങി എന്നുകണ്ടപ്പോൾ ചില സുഹൃത്തുക്കൾ "സുബ്രഹ്മണ്യ"ദൎശനത്തിന്നായി എഴുന്നെള്ളിത്തുടങ്ങി. നശ്ശൂലംപിടിച്ച ഈക്കൂട്ടർ ഏതു നരകക്കുണ്ടിൽ നിന്നാണ് എണീററുവന്നുതുടങ്ങിയത് എന്നായി എൻെറ വിചാരം. എന്തെന്നാൽ, ദൎശനത്തിന്നു വരുമ്പോൾ കാഴ്ചയൊന്നുമില്ലാതെ വെറും കൈവീശിയാണ് വന്നിരിക്കുന്നതു് എന്നു മാത്രമല്ലാ, 'സദു'പദേശക്കാരായിട്ടാണ് പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്താണ് ഉപദേശം ? ഇവനെ ഇനിയും പട്ടിണി കിടത്തിക്കൊ. എണീററുനടക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുവരെ ഒന്നും കൊടുക്കണ്ട. പനി മാറിയാലാണത്രെ അധികം സൂക്ഷിക്കേണ്ടത്. എനിക്ക് അവരുടെ നേരെയെല്ലാം വന്ന കലി ഇന്നതരത്തിലാണെന്ന് പറയാൻ വയ്യ. എന്താണപ്പാ ഇത്? പണ്ടേതന്നെ നമ്മുടെ ആഹാരം വെറും പട്ടിണി;വെള്ളം മാത്രമായിരുന്നു. ഇനി അതിലും കുറയ്ക്കണമത്രെ.

ചേതമൊന്നും അവൎക്കില്ലല്ലോ. എല്ലാവരും മൂക്കോളം തിന്നും കഴിഞ്ഞ് വയറും നിറച്ചാണ് ഉപദേശിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. ഈ ചെക്കന്റെ കാൎയ്യമൊന്നും അവൎക്കാലോചിച്ചിട്ട് ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. ദൎശനത്തിന്നു വന്നതിൽ ഒരാളെങ്കിലും എനിക്കു യോജിച്ച ഒരഭിപ്രായം പറഞ്ഞതായി ഞാൻ കേട്ടില്ല. എന്തു ചെയ്യാം. ദൈവത്തിനേയും എന്റെ കാലിനേയും ശപിക്കമാത്രമായിരുന്നു എന്റെ ജോലി.

ഇങ്ങിനെ ഒരു പാട്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഡോക്ടർ കുറേശ്ശെ പൊടിയരിക്കഞ്ഞി തരുവാൻ ദയവായി അനുവദിച്ചു. 'കഞ്ഞി' എന്ന ശബ്ദം കേട്ട ഉടനെ ഡോക്ടരെ എന്നാൽ കഴിയുന്നവിധം ഒന്നാശീൎവദിച്ചു എങ്കിലും കഞ്ഞികിട്ടുവാൻ വീണ്ടും രണ്ടാഴ്ച കിടക്കേണ്ടിവന്നു. എന്റെ ഭാഗത്തേക്ക് ഡോക്ടരും ഞാനും മാത്രമേയുള്ളു. എതൃഭാഗത്തേക്ക് ദൎശനക്കാർ അനവധിയുണ്ട്. ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരം, എനിക്ക് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞാലും കുറച്ചുദിവസത്തേക്ക് യാതൊന്നും തരുവാൻ പാടില്ല എന്നു വിധിച്ചു. ഈ സാധുച്ചെക്കൻ മാത്രമെ കുടുങ്ങാനുള്ളു. ഇങ്ങിനെ കൊതിപ്പിച്ചു് കൊതിപ്പിച്ച്, കുറെദിവസം കഴിഞ്ഞശേഷം ഒടുവിൽ അരപ്പിടി അരി വേവിച്ചു വേവിച്ച്, മുഴുക്കെ പിഴിഞ്ഞു പിഴിഞ്ഞ്, അരിച്ചരിച്ച് എന്തോ ഒരു സാധനമാക്കി·കുറേശ്ശെകുറേശ്ശെയായി (വളരെ കുറച്ച്, കേട്ടോ) തന്നുതുടങ്ങി. പക്ഷെ എന്തുചെയ്യാം. 'ഗതികെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും'. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ വേണ്ട എന്നൊന്നും പറഞ്ഞില്ല എന്നു മാത്രമല്ലാ, നേരെമറിച്ച് അത് തേൻപോലേയാണ് ഞാൻ കഴിച്ചിരുന്നത്.

എന്തിനധികം പറയുന്നു ? പനി മാറുംതോറും ഭക്ഷണം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞും സങ്കടം കൂടിക്കൂടിയുമാണ് വരുന്നത്. ഇതിനെല്ലാം കാരണം ഒരു കുഴലാണ്. "തമ്മാമേട്ടർ" എന്നൊന്തോ ആണത്രെ പേര്. അതിന് എന്റെ പേരിൽ എന്തോ ദ്വേഷ്യം ഉണ്ടായിരുന്നകാരണം എപ്പോഴും നോക്കിയാലും നൂറിലധികമുണ്ടത്രെ. എന്താണാവൊ. കാരണം മറെറാന്നുമല്ല. വേനല്ക്കാലമായതുകൊണ്ട് പുറമെയുള്ള ചൂടാണ് അതിൽ കണ്ടിരുന്നത്. അല്ലാതെ എന്റെ പനിയൊന്നുമല്ല. ദിവസവും രാത്രി അധികം പനിയുണ്ടത്രെ. അതിന്നു കാരണം, വിളക്കിന്റെ അടുത്തുവെച്ചു നോക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ആ തീയിന്റെ ചൂടാണ്. ഇതുരണ്ടും അല്ലെങ്കിൽ ആ കുഴൽ തെററാണ്. എങ്ങിനെയായാലും എനിക്ക് പനിയൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതു മാറീട്ട് മാസം ഒന്നിൽചില്വാനം കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും ആ സങ്കടം അനുഭവിക്കണമത്രെ. ഇതെന്തൊരു മാരണമാണപ്പാ. പങ്ങൻമുങ്ങീട്ടു കോരപ്പനാണത്രെ ചീരാപ്പ്. ഈശ്വരാ ! സുഖക്കേടു വരുത്തുകയാണെങ്കിൽ ആൎക്കും ഈ തരത്തിലൊന്നും വരുത്തരുതെ !.

സാഹിത്യമണ്ഡലം.

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൻെറ നാലാം വാൎഷികയോഗം 1107 കുംഭം 9-ാംനു- കോളേജ്ഹാളിൽവെച്ചു് ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചിരുന്ന ശ്രീമാൻ ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ (ബി എ. ബി. എൽ. എം. എൽ. സി.) സമയത്തിന് സ്ഥലത്തെത്തിച്ചേരാഞ്ഞതിനാൽ പ്രാസംഗികനായി ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയിരുന്ന ബ്രഹ്മശ്രീ വാഗ്ഭടാനന്ദഗുരുദേവരവർകൾ തന്നെയാണ് ആ സ്ഥാനവും അലംകരിച്ചതു്.

ആദ്യമായി ശ്രീമാൻ വി. കെ. രാഘവനവർകൾ, താഴെ ചേൎക്കുന്നവയും പ്രൊഫസർ ശങ്കരൻനമ്പ്യാരവർകൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളവയുമായ ശ്ലോകങ്ങൾ കൊണ്ടു് മണ്ഡലത്തിന്നു മംഗളാശംസ ചെയ്യുകയാണുണ്ടായതു്.

1. ശ്രീതാവുംകൈരളീ ! നിൻഭജനനിരതരാം
   ബാലികാബാലകന്മാർ
   നേതാക്കന്മാരൊടൊന്നിച്ചയി ! തവമഹിത-
   ക്ഷേത്രവാതുക്കലെത്തി
   ഏതാനുംനാൾക്കുമുമ്പായൊരു ചെറിയവിള-
   ക്കപ്പ്ണംചെയ്തതിന്നും
   സ്ഫീതാഭംകത്തിടുന്നു സകലസുമനസാം
   മണ്ഡനം "മണ്ഡലാ"ഖ്യം

2. ഡംഭംകൈവിട്ടുനമ്മൾക്കഴകൊടു "പരിഷ-
   ത്തെ"ന്നൊരുത്തുംഗദീപ-
   സ്തംഭംനാട്ടിക്കൊളുത്തുന്നതിനുമുപകരി-
   ച്ചുള്ളൊരാക്കൊച്ചുദീപം
   കമ്പംകൂടാതെ വാടാപ്പുകളൊളിചിതറി
   സ്സജ്ജനസ്നേഹധാരാ-
   സമ്പത്താൻജ്വലിപ്പൂനിയതമപഗതാ-
   ശേഷവൈരസ്യധൂമം

3. പേരാന്നോരിക്കലൊശാലയിലനവരതം
   കൈരളീദേവിയേത്താൻ
   ആരാധിച്ചുല്ലസിക്കും യുവഹൃദയമിളൽ-
   സാഹിതീ"മണ്ഡല"ത്തേ
   നേരാംവണ്ണംനയിച്ചിട്ടതുവഴിഭവുകം
   കേരളത്തിന്നുമുറവും
   ധാരാളംകൈവളപ്പാൻമതിധര ! വരമേ-
   കേണമേ ലോകനാഥാ !

4. രാജകീയകലാശാലാ-
രാജത്സാഹിത്യസംഘമേ !
സൗജന്യസഹിതംനീണാൾ
നീജയിക്കനിരാകുലം !

അതിനശേഷം ശ്രീമതി കെ. പി. മാധവിക്കുട്ടി ഒരു ചെറിയ പ്രസംഗംകൊണ്ടു് സദസ്യക്ക് സ്വാഗതമരുളുകയും, അദ്ധ്യക്ഷൻെറ പ്രാരംഭ പ്രസംഗാനന്തരം കാൎയ്യദൎശി മണ്ഡലത്തിൻെറ ഇക്കൊല്ലത്തെ നടത്തിപ്പിനെപ്പററിയുള്ള ഒരു സംക്ഷിപ്തമായ റിപ്പോൎട്ടു സമൎപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

"ധ്വനിയും വ്യക്തിവാദവും" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ഗുരുദേവരവർകളുടെ വിജ്ഞാനപ്രദമായ പ്രസംഗമാണു് പിന്നീടു നടന്നതു്. പ്രസംഗവിഷയം വളരെ ഗഹനമായ ഒന്നായിരുന്നിട്ടും ഗുരുദേവരവർകൾ തൻെറ സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രസംഗപാടവത്താലും മനോഹരമായ ഉദാഹരണങ്ങളാലും സദസ്യരെ ആകമാനം ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കിത്തീൎത്തു. പ്രസംഗം ഏകദേശം ഒരുമണിക്കൂറു നേരത്തോളം നീണ്ടുനിന്നു.

മണ്ഡലത്തിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പദ്യോച്ചാരണം, പ്രസംഗം, പദ്യരചന, ഗദ്യരചന, അക്ഷരശ്ലോകം, നടനസാമൎത്ഥ്യം, എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ നടത്തിയിരുന്ന മത്സരപ്പരീക്ഷകളിൽ വിജയികളായ വിദ്യാൎത്ഥിവിദ്യാൎത്ഥിനികൾക്കു സമ്മാനദാനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു പിന്നീടുണ്ടായതു്. എല്ലാററിനുംകൂടി പത്തൊമ്പതു സമ്മാനങ്ങൾ നൽകപ്പെടുകയുണ്ടായി. വിദ്യാൎത്ഥിനികൾക്കുള്ള ഏതാനും സമ്മാനങ്ങൾ ശ്രീമതി കരിമ്പററ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിനേത്ത്യാരമ്മ അവർകളുടെ വകയായിട്ടാണു് നൽകപ്പെട്ടതു്.

ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിനു ശേഷം അദ്ധ്യക്ഷനവർകളെ ഹാരമണിയിക്കുകയും ഏകദേശം ഏഴുമണിയോടുകൂടി യോഗം മംഗളമായി പൎയ്യവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

——:o:——

പുസ്തകാഭിപ്രായം.

—:o:—

ഫ. മേവാഡിൻെറ പതനം.

[ഗ്രന്ഥകൎത്താ—അടിയാട്ടു കൃഷ്ണമേനോൻ.]

ദൃശ്യകാവ്യനിൎമ്മാണത്തിൽ മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിനെക്കൂടി ചിലപ്പോൾ അതിശയിക്കുന്ന സുപ്രസിദ്ധബങ്കാളകവി ദ്വിജേന്ദ്രലാലിൻെറ പല നാടകങ്ങളും ഇയ്യിടെ വേഷംമാറി മലയാളസാഹിത്യത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ "അമരസിംഹ"നെന്ന അപരനാമധേയത്തിൽ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥവും അവതരിക്കുക കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തൃശ്ശിവപേരൂർ വിവേകോദയം ഹൈസ്കൂളിൻെറ വാൎഷികദിനാഘോഷത്തിൽ അഭിനയിക്കുവാൻവേണ്ടി രണ്ടാമതും പുറത്തുവന്ന പുതിയവേഷമാണു ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന "മേവാഡിൻെറ പതനം." ശ്രീമാൻ അടിയാട്ടു കൃഷ്ണമേനവൻെറ പാണ്ഡിത്യത്തിൽ പകൻ്, അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പരിശോധനയും കഴിഞ്ഞ് ആവിൎഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൽ മൂലഗ്രന്ഥകാരൻെറ ആശയങ്ങളോടുള്ള സാദൃശ്യവും അഭിനയത്തിലുള്ള അനുയോജ്യതയും "അമരസിംഹ"നേക്കാൾ അധികമുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരൂ. വിശേഷിച്ച്, മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ അവിടവിടെയുള്ള ഗാനങ്ങൾ വിട്ടുകളയാതെ രചനാസൌഷ്ഠവത്തോടുകൂടി തൎജ്ജമചെയ്തുചേൎത്തിട്ടുമുണ്ട്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം പ്രശംസാപരിധിയിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. രജപുത്രരക്താം വററിയതോടുകൂടി അണഞ്ഞുപോയ സ്വരാജ്യസ്നേഹദീപം രണ്ടാമതും ജ്വലിക്കേണമെങ്കിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള കാവ്യങ്ങൾ അഭിനയിച്ചുകാണുകതന്നെ വേണം. ഓരോ പാത്രത്തിലും കാണുന്ന തന്മയത്വവും, രസപോഷണത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയും കവിഹൃദയത്തിൻെറ ആഴത്തെ അളക്കുന്നവയാണ്. അഭിനയിക്കുമ്പോഴത്തെ സ്വാഭാവികതക്കുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന സംഭാഷണരീതി അച്ചടിയിലും തുടൎന്നുകാണുന്നതുകൊണ്ടു ഇതിനു സാൎവ്വജനീനത്വം സിദ്ധിക്കുമോ എന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു. ഏതായാലും പ്രസാധകൻെറ ഉദ്യമം ശ്ലാഘനീയം തന്നെ.

—:o:—

(വ) ബാലഭാരതം.

—

[ഗ്രന്ഥകൎത്താ - പി. എസ്സ്. സുബ്ബരാമപട്ടരവർകൾ - മംഗളോദയം മുദ്രണശാലാ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.]

പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സത്തെടുത്തു് ബാലവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു് പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യുന്ന ശ്രീമാൻ സുബ്ബരാമപ

ട്ടരവർകൾ രചിച്ച മറെറാരു ഗ്രന്ഥമാണ് ബാലഭാരതം. അർണ്ണവതുല്യമായ മഹാഭാരതത്തെ കഥാതന്തുവിന്നു കോട്ടംകൂടാതെ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ശ്രമം ശ്ലാഘനീയം തന്നെ. വിവേകവും വിജ്ഞാനവും ഒരേ സമയത്തുതന്നെ ഉളവാക്കുന്ന പുരാണകഥകൾ പാരായണം ചെയ്യുന്നതു് ബാലന്മാരുടെ സ്വഭാവത്തെ രൂപീകരിക്കുവാൻ എത്രത്തോളം ഉതകുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. സുഗമവും ലളിതവുമായ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഭാഷാരീതി ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിന്നു സഹായകവുമാണ്. പുരാണകഥകൾ ചരിത്രകഥകൾ മുതലായവ നിർമ്മിച്ചു വിദ്യാവിതരണത്തിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹം ഈ വിഷയത്തിൽ തന്നെ ഇനിയും പരിശ്രമിച്ചുകാണുവാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

---

൩. വിലാസലഹരി.

സുപ്രസിദ്ധനായ ഓമർഖായമെന്ന പാരസീകകവി രചിച്ചതും സഹൃദയപൂജിതവുമായ 'റുബായിയാത്തു്' എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ അനുഭാഷണമാണ് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം. പല പാശ്ചാത്യകവികുഞ്ജരന്മാരുടെ പ്രൌഢപ്രശസ്തിക്കു പാത്രമായ ഒരു കാവ്യത്തെ കേരളഭാഷയിലേക്കു് പരിവർത്തനം ചെയ്കയെന്നതിന്റെ ആശാസ്യതയും ഔചിത്യവും സ്വയം സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. അതിന്നു തുനിയുന്ന അനുഭാഷകന്റെ കർമ്മധൈര്യവും കൈരളീപ്രണയവും പ്രശംസനീയംതന്നെ. മഹാകവി ഉള്ളൂർതുടങ്ങിയ സാഹിത്യനായകന്മാരുടെ ഹാർദ്ദമായ സ്തുതിലഭിക്കുവാൻ ഭാഗ്യംവന്ന വിദ്വാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പവർകളാണ് അനുഭാഷകനെന്നും പറഞ്ഞാൽ 'വിലാസലഹരി'യുടെ കവനകമനീയതയേയും സാഹിത്യസ്ഥാനത്തേയും പററിപ്പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ആധിഭൌതികങ്ങളായ ഭോഗങ്ങൾ അനിത്യങ്ങളാണെന്നിരിക്കിലും അനുഭവിതവ്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്, പരിത്യാജ്യങ്ങളല്ലാ, എന്നു സമർത്ഥമായി സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയം. 'പിറന്നതല്ലാത്ത നാളെ, ചത്തോരിന്നലയും' അവഗണിച്ചു നീക്കിനിറുത്തി, 'ഇനിയുമുള്ള – കാലമെങ്കിലും കളയാതുപഭോഗിപ്പിൻ' എന്നാണ് വിഷയസാരം. മരിച്ചാൽ, "ഇല്ലമദ്യ,മില്ലഗാന,മില്ലഗാതാ,വവസാനമില്ല, മണ്ണുമണ്ണായ് മണ്ണിൽ മറഞ്ഞാൽ പിന്നെ" എന്നു് ഉൽബോധിപ്പിച്ചു്, 'ഈരസം ദൈവപ്രഭാവ'മാകകൊണ്ടു 'ഭജിക്കേണ്ടതത്രെ നമ്മൾ' എന്നു സരസമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ചഞ്ചലതയും 'ജലംപോലെ ഞാനണഞ്ഞു കാററുപോലെ ഞാനിനിപ്പോകും' എന്ന മനുഷ്യജീവിതാനവസ്ഥിതിയും, ശരീരബന്ധത്തിന്റെ അല്പതയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതു രമണീയമായിട്ടുണ്ടു്. ജീവാത്മാവിന്റേയും പരമാത്മാവിന്റേയും ഐക്യം, മായയുടെ മഹത്തായ ശക്തി, വിവിധസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ മത്സരം, എന്നിവയൊക്കെ ശ്രദ്ധേയമായ വിധത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഇത്ര വിപുലവും ഗഹനവുമായ വിഷയങ്ങളടങ്ങിയ മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്ന് മധുരവും സുകുമാരവുമായിച്ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിവൎത്തനം ഏതു സാഹിത്യസ്നേഹിയെയാണ് ആഹ്ലാദിപ്പിക്കാതിരിക്കുക? വാഗ്വൈചിത്ര്യം, പദശുദ്ധി, ശ്രവണസുഖം, പരിവൎത്തനസൌഷ്ഠവം മുതലായ മഹനീയഗുണങ്ങൾ വിലാസലഹരിയിൽ ആദ്യന്തം വിഹരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

"ഒരടഞ്ഞവാതി;ലതിന്നൊരുതാക്കോലുംകണ്ടതി
ല്ലൊ,രുതിരശ്ശീലകണ്ണിൻ കാഴ്ചമറപ്പാൻ
കുറച്ചൊട്ടുനേരം കേൾക്കാ'യെന്നേയും' 'നിന്നേയും'പററി-
പ്പറവതു:ശ്ശൂന്യം പിന്നീടാരണ്ടുശബ്ദം (32)
"കാലമാകുംപലകമേൽ വിധിയുടെചതുരംഗ-
ലീലനിസ്സഹായക്കരുനിരനിരത്തി
നീക്കുമങ്ങുമിങ്ങുമിവ, നിരോധിക്കും, നിഗ്രഹിക്കു,
മാക്കുമടഞ്ഞൊരുഡിക്കിലോരോന്നായെല്ലാം (69)

ഇത്തരം സാഹിത്യരത്നങ്ങൾ ഏതൊരു സഹൃദയഹൃദയത്തെയാണ് ആവൎജ്ജിക്കാതിരിക്കുക, 'നതോന്നത'വൃത്തത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ അനുഭാഷണത്തിൽ സാഹിത്യലഹരിക്കുപുറമെ സംഗീതലഹരിക്കുകൂടെ അവകാശം ലബ്ധമായതു മെച്ചംതന്നെയാണ്. "രാജൽപ്രകാശക്കൂട്ടുകൾ", "ഈരസം ദൈവപ്രഭാവം" എന്നു ചില പ്രയോഗങ്ങൾ സ്വരിച്ചു ചൊല്ലുമ്പോൾ സുഖാവഹമാകുന്നില്ല.

"കുടിക്കുകിലീയാസവ, മമത്തുകിൽ ചുണ്ടൊന്നെല്ലാം"

"കുരുപ്പതും ലയിപ്പതുമാമിടം പൂകാം;" ഇത്യാദിക്ലിഷ്ടാന്വയങ്ങളും പരിഹരിക്കേണ്ടവയായിരുന്നു. വിഷയകാഠിന്യവും, വിവൎത്തനത്തിൽ 'സത്തു'പോകാതെ സാധിക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷവുമായിരിക്കാം ഇതിന്നു കാരണം.

——:o.——

(൪) പിഴച്ച ഉന്നം, അഥവാ ഈശ്വരേച്ഛ.

——:o:——

'പിഴച്ച ഉന്നം' ശ്രീമാൻ കപ്പക്കാട്ടു നാരായണമേനോൻ അവർകളുടേതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തെ സാഹിത്യലോകത്തിന്ന് പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിംശതിയും അഞ്ചും കാലമായി അദ്ദേഹം സാഹിത്യപരമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾക്കു ഒരു മകുടമായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഈശ്വരേച്ഛയാ 'പിഴച്ചഉന്നം' പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇരുപത്തിഅഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പാണ് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൻെറ വിത്തു് കുത്തിയതു് എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ അശേഷം അത്ഭുതപ്പെടുന്നില്ല. 517 പുറങ്ങളുള്ള പുസ്തകം എഴുതിതീൎക്കുവാൻ സാ

ധാരണക്കാർക്ക് അതിലധികവും സമയം ആവശ്യമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇതിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം ഗ്രന്ഥകാരൻ വായനക്കാരോട് 'സ്വകാര്യം' പറയുവാനും കഥാബന്ധത്തിന്ന് കേവലം അനാവശ്യമായ ചില പാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിക്കുവാനും വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ഈ ഭാഗങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും നീക്കംചെയ്യുന്നപക്ഷം ഈ ആഖ്യായികയുടെ വലുപ്പം പാകമായിരിക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്.

ഇങ്ങനെ അജാഗളസ്തനംപോലെ കഥാബന്ധത്തിൽനിന്ന് വിട്ടുതൂങ്ങുന്ന ഒരു ബീഭത്സരൂപമാണ് 'ആശാൻ'. ഇയാൾക്ക് കഥയിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. 'ശ്രുകാരം' മുഴക്കുകയല്ലാതെ ഇയ്യാൾ യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു വികൃതരൂപം കെട്ടിപ്പടച്ചതുകൊണ്ട് എന്തൊരു മെച്ചമാണ് കൃതിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് രൂപമാകുന്നില്ല.

ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കഥാവസ്തു യഥാർത്ഥമായി നടന്നതാണ് എന്ന് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മലയാളക്കരയിൽ ഏതു ഭാഗത്തിന്റെ ചരിത്രമാണെന്നോ ഏതു ഘട്ടത്തിന്റെ അനുസ്മരണമാണെന്നോ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകാത്തതിനാൽ ഈ ആഖ്യായികയുടെ ചരിത്രപ്രാമാണ്യത്തെ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതെയാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്.

കേവലം 'ഇല്ലത്തെ വൃഷലി'യായ ഇക്കാളിക്ക് ഈ കഥയിൽ ഒരു നായികയുടെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത് യാഥാസ്ഥിതികന്മാർക്ക് രുചിക്കില്ലെങ്കിലും ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ അനുമോദിക്കുകയല്ലാതെ അപഹസിക്കുകയില്ല തീർച്ചതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും 27-ാം ഭാഗത്തു് ഇക്കാളിയുടെ അർദ്ധനഗ്നതയെ ഗ്രന്ഥകാരൻ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് ശുദ്ധനഗ്നവും അശ്ലീലദ്യോതകവും ആയിട്ടില്ലേ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾക്കും ഇതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കഥ നടന്നതായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ഉദ്ദേശം മൂന്നു നൂററാണ്ടിന്നു മുമ്പാണെങ്കിലും അന്നത്തെ നമ്പൂരിമാർ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നതുപോലെ 'അമ്മിഞ്ഞക്കൊതിയൻ'മാരായിരുന്നാൽകൂടി, പുസ്തകം പുറത്തുവരുന്നത് ഇക്കാലത്തായതുകൊണ്ട് സമുദായച്ഛിദ്രകൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ ഈമാതിരി വിവരങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഉദാരമനസ്കതയോടെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ശുഷ്കങ്ങളായ ഫലിതങ്ങളിലും വിനോദങ്ങളിലും നമ്പൂരിമാർക്കുള്ള അഭിരുചി ആഖ്യായികകളിലല്ലാതെ ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ കാണുന്നതല്ലല്ലൊ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പ്രസ്തുതപുസ്തകം ദോഷഭൂയിഷ്ഠമാണെന്ന് വായനക്കാർ തെററായി ധരിക്കുന്നപക്ഷം അതിലും വലിയ ഒരു പ്രമാദം അവർക്ക് പററുവാനില്ല. ഇതിലെ ഭാഷാരീതി പ്രായേണ അക്ലിഷ്ടവും അനുകരണയോഗ്യവുമാണെന്നതിന്ന് സംശയമില്ല. മത്സരവിനോ

ദങ്ങളുടേയും മററും ചില വൎണ്ണനകൾ 'സ്കോട്ടി'നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽതന്നെ ഇവയുടെ ഗുണപൌഷ്കല്യം വെളിപ്പെടുന്നതാണല്ലൊ.

ശ്രീമാൻ നാരായണമേനോനവൎകളുടെ ഈ ഉന്നത്തിൽ പിഴയുണ്ടെന്നു് പറയുന്നവരോടു ഞങ്ങൾക്കുള്ള സമാധാനം, ഔദ്യോഗികസംരംഭം ഒഴിഞ്ഞു് സുഖമാസ്വാദിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനോമുകുരത്തിൽ ലേശം പിഴക്കാത്ത ഉന്നങ്ങൾ ഇനിയും നിഴലിപ്പാൻ ഉള്ള വഴി അടഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണു്. ഭാവി വിളികൊള്ളുന്നപക്ഷം ഭൂതത്തിൻെറ ന്യൂനത പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതുമാണല്ലൊ.

——:o:——